150. ÅRGANG • NUMMER 7 • JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • JULI 2001

LIAHONA

***Susquehanna-floden,* af Linda Curley Christensen**

Naturen langs Susquehanna-floden i landlige områder i staterne Pennsylvania og New York var skueplads for nogle af de vigtigste begivenheder i genoprettelsen. Disse begivenheder omfatter gengivelsen af Det Aronske Præstedømme ved Johannes Døber og gengivelsen af Det Melkisedekske Præstedømme ved Peter, Jakob og Johannes, »der forkyndte, at de var i besiddelse af nøglerne til riget og til tidernes fyldes uddeling« (L&P 128:20).

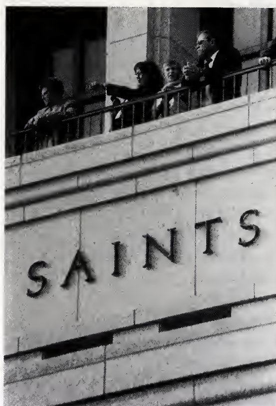
Beretning fra aprilkonferencen 2001 i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond bekendtgjort, nye generalautoriteter kaldet ved møderne den 31. marts og 1. april 2001 i Konferencecentret i Salt Lake City i Utah.

»Som indledning til denne konference ønsker jeg blot meget kort at aflægge rapport om Kirken,« sagde præsident Gordon B. Hinckley lørdag formiddag den 31. marts 2001. »Den er stærkere end den nogen sinde har været. Den er ikke kun større i antal, men jeg tror, at der hersker større trofasthed blandt de hellige i almindelighed.

Et af de vigtigste tegn på vækst og livskraft i Kirken er opførelsen af templer,« sagde han. »Vi vil arbejde videre på at bringe templerne ud til medlemmerne og gøre det mere praktisk for sidste dages hellige overalt at modtage de velsignelser, som man kun kan få i disse hellige huse.« Han tilføjede: »Vi har besøgt og overvejer at erhverve et betydeligt antal grunde til templer.«

Ved præstedømmets møde lørdag aften bekendtgjorde præsident Hinckley oprettelsen af Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond, som skal hjælpe unge medlemmer i Kirkens oversøiske områder – for det meste hjemvendte missionærer – med en uddannelse, som de ellers ikke havde råd til. »Hvor der er omfattende fattigdom blandt vore medlemmer,« sagde præsident Hinckley, »må vi gøre alt, hvad vi kan for at hjælpe dem med at løfte sig selv op, så de kan etablere et liv, der bygger på uafhængighed, og som kan opnås ved uddannelse. Uddannelse er nøglen til muligheder … Det er et dristigt initiativ, men vi tror på behovet for det og på den succes, som det vil nyde.« Låneprogrammet begynder til efteråret.

Medlemmer ser ud over Salt Lake City fra en balkon i Konferencecentret.

Generalkonferencens møder blev ledet af præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, og af præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

Under opretholdelserne ved mødet lørdag eftermiddag blev der føjet nye medlemmer til alle fem kvorummer af De Halvfjerds. To medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum blev opretholdt i det Første Kvorum, ligesom fire andre brødre også blev kaldet til dette kvorum. Seks nye medlemmer blev opretholdt i det Andet Kvorum. Det tredje, fjerde og femte kvorum voksede med 22 medlemmer – nye halvfjerdserområdeautoriteter blev kaldet fra Canada, Centralamerika, Japan, Mexico, Sydafrika, Sydamerika og USA.

Konferencens møder blev oversat til 49 sprog. Møderne blev transmitteret direkte via satellit til kirkebygninger i USA, Canada, Latinamerika, Europa, Caribien og Sydafrika. Over 1500 radio- og TV-stationer samt kabelnet eller satellitsystemer sendte hele eller dele af konferencemøderne. Alle møder var også tilgængelige på **www.lds.org** med lyd og billede på engelsk og med lyd alene på 34 andre sprog. Videobånd kommer senere ud til områder i Kirken, hvor transmissionen ikke blev modtaget.

— **Redaktørerne**

Juli 2001 150. årgang. Nummer 7
LIAHONA 21987 110
Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges officielle tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, James E. Faust

De Tolvs Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Redaktør: Dennis B. Neuenschwander
Vejledere: L. Lionel Kendrick, Yoshihiko Kikuchi, John M. Madsen

Undervisningsafdelingen:
Adm. direktør: Ronald L. Knighton
Redaktionel leder: Richard M. Romney
Grafisk leder: Allan R. Loyborg

Redaktion:
Chefredaktør: Marvin K. Gardner
Assisterende chefredaktør: R. Val Johnson
Redaktør: Roger Terry
Assisterende redaktør: Jenifer Greenwood
Redaktionsmedarbejder: Susan Barrett
Tidsskriftasssistent: Collette Nebeker Aune

Design:
Grafisk leder, tidsskrifter: M. M. Kawasaki
Art Director: Scott Van Kampen
Seniordesigner: Sharri Cook
Designere: Thomas S. Child, Randall J. Pixton
Produktionsleder: Jane Ann Peters
Produktion: Reginald J. Christensen, Kari A. Couch, Denise Kirby, Kelli Pratt, Rolland F. Sparks, Claudia E. Warner
Digital Prepress: Jeff Martin

Tryk-og distributionsafdeling:
Leder: Kay W. Briggs
Distributionschef: Kris T. Christensen

Liahona:
Redaktør: Svend Aage Andersen
Redaktionens adresse: Translation Division, Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg, Tlf. 38 11 18 50; fax 38 11 18 51
Kirkenyt: Lene Henriksen

Tegning af abonnement eller adresseændring kan foretages enten ved henvendelse til din tidsskriftsrepræsentant eller direkte til Servicekontoret i Göteborg, Utlandagatan 24, S-412 80 Göteborg. Tlf 0046- 31 77 88 976. Fax 0046-31 16 55 29. Abonnementsprisen på DKK 130 pr. år (inkl. moms og porto) betales direkte i menigheden under »Andet«. Skriv: »Liahona«.

Indsend manuskripter og spørgsmål til *Liahona*, Floor 24, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150-3223, USA, eller med e-mail til CUR-Liahona-IMag@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller »vejviser«) udgives på albansk, amharisk, armensk, bulgarsk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fijiansk, finsk, fransk, haitisk, hiligaynon, hollandsk, ilokano, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk, kiribati, kinesisk, koreansk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsproget, mongolsk, norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tjekkisk, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

For readers in the United States and Canada:
July 2001 Vol. 150 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is $10.00 per year; Canada, $15.50 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah and at additional mailing offices. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions and queries to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #1604821)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

EMNEINDEKS

Talere i alfabetisk orden

Hjemmeundervisning og besøgsundervisning: Der er ikke trykt et bestemt budskab til hjemmeundervisning eller besøgsundervisning i konferenceudgaverne af Liahona. Hjemmelærere og besøgslærerinder skal i bøn overveje behovene hos de medlemmer, de besøger, og så vælge en konferencetale som budskab.

Omslag: *Forsiden: Foto: John Luke. Bagsiden: Foto: Craig Dimond.*

Fotos ved konferencen: Fotos ved konference er taget af Craig Dimond, Jed Clark, Welden C. Andersen, John Luke, Matt Reier, Derek Israelsen, Lana Leishman, Kelly Larsen, Tamra H. Ratieta og Joy Gough.

Konferencetaler på internettet: Der er adgang til konferencetaler på internettet på mange sprog ved at besøge **www.lds.org**.

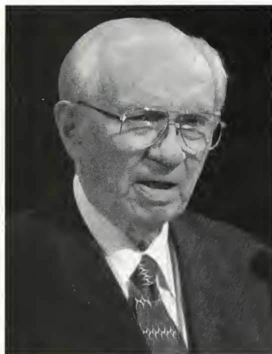
INDHOLD

Mødet lørdag formiddag
31. marts 2001

Værket skrider frem

Præsident Gordon B. Hinckley

»Lad os være gode mennesker. Lad os være venlige mennesker. Lad os være gode naboer. Lad os være, hvad medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bør være.«

Brødre og søstre, mit hjerte er fyldt med taknemmelighed denne morgen, hvor vi er samlet til denne storslåede konference. Jeg er taknemmelig for, at Herren har skånet mig, så jeg kan opleve denne dag. Som jeg mindede de unge piger om, som jeg talte til for en uge siden, var der en, der for nylig gav mig et eksemplar af årbogen fra min gamle high school. Det var det år, jeg tog afgangseksamen. Det er 73 år siden. Jeg gik i klassen fra 1928. Det var fascinerende at bladre gennem den. De fleste af dem, som var så unge og energiske dengang, er gået bort. Der er nogle få tilbage, men de er rynkede og noget usikre i deres bevægelser. Nu og da, når jeg klager over en eller anden lille skavank, siger min hustru: »Det er alderen, gamle dreng.«

Jeg gentager, jeg er dybt taknemmelig over at være i live. Jeg er begejstret over denne vidunderlige tid, vi lever i. Jeg takker Herren for de hengivne og dygtige mænd og kvinder, som gør så meget for at forlænge menneskeliv og gøre det mere bekvemt og behageligt. Jeg er taknemmelig for dygtige læger, som hjælper os med vore skrøbeligheder. Jeg er taknemmelig for vidunderlige venner, som omfatter de prægtige og trofaste hellige over hele verden, som jeg har lært at kende. Tak for det, I gør for mig, for de breve, I sender, for blomster og bøger og forskellige andre udtryk for jeres hensynsfuldhed og kærlighed. Jeg er taknemmelig for gavmilde venner, hvis venlighed har gjort det muligt for mig at komme ud blandt de hellige i jordens nationer, at mødes med dem og at dele mit vidnesbyrd og min kærlighed med dem. Jeg er taknemmelig for min kære hustru, som jeg har været gift med i næsten 64 år. Jeg føler mig taknemmelig for trofaste efterkommere. Herren har velsignet mig på en forunderlig måde.

Jeg er taknemmelig for mine Brødre blandt generalautoriteterne, som er så venlige og ærbødige over for mig. Jeg er taknemmelig for hver eneste i denne store familie, flere end 11 millioner, som udgør Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Som indledning til denne konference ønsker jeg blot meget kort at aflægge rapport om Kirken.

Den er stærkere end den nogen sinde har været. Den er ikke kun større i antal, men jeg tror, at der hersker større trofasthed blandt de hellige i almindelighed. I løbet af de sidste seks måneder har jeg haft mulighed for at indvie templer over hele jorden, vidt og bredt. Jeg har hørt vidnesbyrd om sandheden af dette værk udtalt på forskellige sprog. Jeg har set den overvældende tro blandt vore medlemmer, som har rejst langt for at komme til disse indvielser. Jeg har været vidne til en vidunderlige vækst inden for tempeltjeneste. Vi ser langsomt, men støt, at der sker fremskridt på de fleste af vore aktivitetsområder.

Jeg er så taknemmelig for, at vi lever i en tid med forholdsvis megen fred. Der raser ingen store

Mange overværede hvert møde ved aprilkonferencen 2001.

verdenskrige. Der er uro her og der, men ikke en stor verdensomspændende konflikt. Vi er i stand til at bringe evangeliet ud til så mange nationer på jorden og velsigne mennesker overalt, hvor det når ud.

Vi er godt på vej med øge uddannelsesmulighederne for vore unge. Vi har bekendtgjort, at Ricks College bliver en fire-årige skole, som skal hedde BYU-Idaho. Vi er taknemmelige for at erfare, at de godkendende myndigheder nu har sagt god for skolen. Det er fantastisk, at det er sket på så kort tid.

Vi opfører nye bygninger i et omfang, som vi aldrig før har drømt om. Det er vi nødt til, hvis vi vil kunne følge med Kirkens vækst.

Velfærdsprogrammet skrider fremad. Vi er især taknemmelige for, at vi i stort omfang har været i stand til at yde humanitær hjælp i mange dele af verden. Vi har fordelt mad, medicin, tøj, sengetøj og andre fornødenheder til hjælp for dem, som pludselig er blevet ofre for en katastrofe.

I aften vil jeg tale til brødrene i præstedømmet om et andet program, som jeg tror vil være af stor interessere for jer.

Et af de vigtigste tegn på vækst og livskraft i Kirken er opførelsen af templer. Jeg har talt om det før, men jeg er så dybt taknemmelig for, at siden vi mødtes sidste gang til generalkonference, har vi været i stand til at nå vores mål om 100 fungerende templer ved udgangen af år 2000, ja faktisk overgik vi det antal. Vi er lige kommet hjem fra at have indviet et tempel i Uruguay, Kirkens fungerende tempel nr. 103.

Det store værk med at bygge templer skrider frem overalt i verden. Forleden kiggede jeg på listen over alle de templer, som fungerer nu eller som er blevet bekendtgjort – der er 121. Jeg var forbløffet over, hvor lang listen var, og hvor utroligt mange forskellige områder de ligger i. Det er vidunderligt, men vi er ikke tilfredse. Vi vil arbejde videre på at bringe templerne ud til medlemmerne og gøre det mere praktisk for sidste dages hellige overalt at modtage de velsignelser, som man kun kan få i disse hellige huse.

Jeg har tidligere sagt, at templets velsignelser repræsenterer fylden af det præstedømme, som Herren talte om, da han åbenbarede sin vilje for profeten Joseph Smith. I og med at templerne lægges meget tættere på vore medlemmers hjem, er det gjort lettere for dem at tage del i de ordinancer, som man kan modtage i Herrens hus for både de levende og de døde.

Der bliver snart indviet templer i Winter Quarters i Nebraska, Guadalajara i Mexico og Perth i Australien. Der er templer under opførelse i Asunción i Paraguay, Campinas i Brasilien, Tri-Cities i Washington, København i Danmark, Lubbock i Texas, Monterrey i Mexico, Nauvoo i Illinois, Snowflake i Arizona og Haag i Holland. Endnu seks templer er blevet bekendtgjort og der bliver snart taget det første spadestik til disse. Derudover har vi besøgt og overvejer at erhverve et betydeligt antal grunde til templer i USA, Mellem- og Sydamerika, Europa og på øerne i havet. Jeg vil ikke nævne navnene på dem, fordi det blot ville skabe spænding, når vi nu endnu ikke har den grund, som de skal bygges på.

Opførelsen af hvert eneste tempel repræsenterer en modning af Kirken. Vi vil fortsætte med at bygge disse hellige Herrens huse, så hurtigt som energien og midlerne tillader. Vi er taknemmelige for de trofaste sidste dages hellige, som betaler deres tiende og gør dette vigtige program muligt.

Vi er ikke foruden kritikere, hvoraf nogle er nedrige og ondskabsfulde. Vi har altid haft dem, og jeg formoder, at vi også har dem i fremtiden. Men vi vil gå fremad, gengælde ondt med godt, være hjælpsomme og venlige og gavmilde. Jeg minder jeg om Herrens belæringer vedrørende dette. I kender dem alle sammen. Lad os være gode mennesker. Lad os være venlige mennesker. Lad os være gode naboer. Lad os være, hvad medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bør være.

Mine kære brødre og søstre, jeg sætter så stor pris på jeres bønner og jeres kærlighed. Jeg giver udtryk for min kærlighed til jer alle. Måtte himlene åbne sig, og måtte velsignelserne regne ned over jer, når I vandrer i trofasthed for Herren.

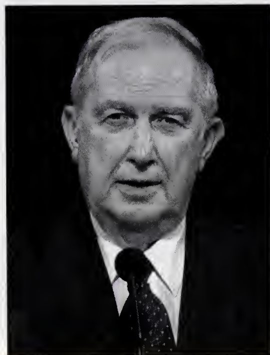
Det glæder os nu at gå videre med programmet for denne storslåede forsamling.

Gud velsigne jer, mine elskede medarbejdere, det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

Det, som kommer først

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

»Gør dit bedste, mens du er på jorden for at opnå en *ideel familie*. Som en hjælp til at gøre dette, kan du overveje og anvende principperne i familieproklamationen.«

Et af de mest spændende øjeblikke i livet – da man fyldtes af forventning, spænding og taknemlighed – er man ikke i stand til at huske. Denne oplevelse fandt sted i den førjordiske tilværelse, da du fik at vide, at nu var din tid kommet til at forlade åndeverdenen for at bo på jorden i et fysisk legeme. Du vidste, at man ved personlig erfaring kunne lære det, som ville bringe glæde på jorden, det som til sidst ville føre en til ophøjelse og evigt liv som et herliggjort, celestialt væsen i den hellige Faders og hans elskede Søns nærhed. Du forstod, at der ville komme udfordringer, for du ville komme til at leve på et sted med både retfærdige og onde påvirkninger. Og alligevel besluttede du, at uanset hvad omkostningerne var og uanset indsatsen, lidelserne og prøver, så ville du vende tilbage sejrrig. Du var blevet holdt tilbage til at komme på et tidspunkt, hvor evangeliets fylde er på jorden. Du kom på et tidspunkt, hvor hans Kirke og præstedømmets myndighed til at udføre hellige tempelordinancer var på plads. Du så frem til at blive født i et hjem, hvor dine forældre ville elske, nære, styrke og belære dig om sandhederne. Du vidste, at du med tiden ville få mulighed for at skabe din egen evige familie som ægtemand eller hustru, far eller mor. Hvor du dog glædede dig til denne mulighed.

Disse ord udtrykker det mest grundlæggende formål med dit liv på jorden:

»... vi vil danne en jord, hvorpå disse kan bo.

Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren, deres Gud, vil befale dem.

Og de, der består deres første prøvestand, skal gives mere, og de, der ikke består deres første prøvestand, skal ikke få herlighed i samme rige som de, der består deres første prøvestand; og de, der består deres anden prøvestand skal tildeles herlighed over deres hoveder i al evighed« (Abraham 3:24-26).

Efter at Adam var sat på jorden sagde Gud: »Lad os gøre manden en medhjælp, som er ham jævnbyrdig, thi det er ikke godt for manden at være ene« (Abraham 5:14). Eva og Adam dannede den første familie. Gud erklærede: »Derfor skal en mand forlade sin fader og moder og holde sig til sin hustru« (Moses 3:24).

De fik børn, som også dannede familier. »Og Adam og Eva, hans hustru, ophørte ikke med at påkalde Gud« (Moses 5:16). Familiemønstret, som er af afgørende betydning for Faderens plan for lykke, var blevet fastsat, og vores behov for hele tiden »at påkalde Gud« blev fremhævet. Vi er i fuld gang med leve efter denne plan. Ved hjælp af det genoprettede evangelium lærer vi, at der findes en *ideel familie*. Det er en familie, som består af en retskaffen bærer af Det Melkisedekske Præstedømme med en retskaffen hustru, som er beseglet til ham, og af børn, som er født i pagten eller beseglet til dem. Med en moder i hjemmet, som skaber en kærlig og tjenende atmosfære, underviser forældre deres børn om Herrens veje og hans sandheder ved eksempel og forskrift. De opfylder deres guddommeligt udpegede roller, som nævnt i familieproklamationen. Børnene modnes ved at efterleve de lærdomme, som er medgivet dem fra fødslen. De udvikler karaktertræk i form af lydighed, hæderlighed, kærlighed til Gud og tro på hans hellige plan. Når tiden er inde vil hver eneste af disse børn søge en livsledsager med lignende idealer og ønsker. De bliver beseglet i templet og får børn, og den evige plan fortsætter med den ene generation, der styrker den næste.

Søg hele dit liv på jorden omhyggeligt efter at opfylde de grundlæggende formål med dette liv *ved hjælp af den ideelle familie*. Selv om du måske ikke har opnået dette ideal lige nu, så gør alt hvad du kan ved lydighed og tro på Herren for hele tiden at komme så nær dette ideal, som du er i stand til. Lad ikke noget tale dig fra dette mål. Hvis det kræver grundlæggende forandringer i dit eget liv, så foretag dem. Når du har den krævede alder og modenhed, så modtag alle de ordinancer i templet, som du kan modtage. Hvis dette i øjeblikket ikke omfatter besegling i templet til en retskaffen livsledsager, så stræb mod det. Bed om det. Udøv tro på, at du vil opnå det. Gør aldrig noget, der vil gøre dig uværdig til det. Hvis du har mistet visionen om evigt ægteskab, så gendan den. Hvis din drøm kræver tålmodighed, så udvis den. Som brødre bad og arbejdede vi i 30 år, før vores mor og vores far, der ikke var medlem, blev beseglet i templet. Bliv ikke overivrig. Gør det bedste, som du kan. Vi ved ikke, om denne velsignelse vil blive opnået på denne side af sløret eller på den anden, men Herren vil holde sine løfter. Han vil i sin uendelige visdom gøre det muligt for dig at kvalificere dig til at modtage alt, hvad du er værdig til. Mist ikke modet. Når du efterlever et livsmønster, der ligger så nært dette ideal, som muligt, vil du opleve stor lykke, stor tilfredshed og en imponerede vækst, mens du er her på jorden, uanset din nuværende situation i livet.

Præsident Gordon B. Hinckley (i midten); præsident Thomas S. Monson (til venstre), førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, og præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab, venter på, at et konferencemøde begynder.

Satan og hans hærskarer vil gøre alt, hvad der står i deres magt for at holde dig væk fra de ordinancer, som kræves for en ideel familie. Han vil forsøge at distrahere dig fra at fokusere dit sind og hjerte mht. at opfostre en stærk familie ved at styrke dine børn, som Herren kræver.

Er der så mange fascinerende og spændende ting at gøre eller så mange udfordringer, som presser sig på for dig, at det er svært at fokusere på det, som er væsentligt? Når verdens påvirkninger begynder at presse på, så er det alt for ofte det forkerte, som får førsteprioritet. Så er det let at glemme det grundlæggende formål med livet. Satan har et magtfuldt middel mod gode mennesker. Det er distraktion. Han ønsker, at gode mennesker fylder livet med »gode ting«, så der ikke er plads til de afgørende ting. Er du nogen sinde ubevidst blevet fanget i denne fælde?

»Derfor er menneskene fri efter kødet; og alle ting, der er tjenlige for menneskene er givet dem. Og de kan frit vælge frihed og evigt liv ved den store formidling for alle mennesker, eller fangenskab og død efter djævelens magt og fangenskab; thi han søger at gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er« (2 Nephi 2:27).

Hvorfor har du fået handlefrihed? Kun for at leve et behageligt liv og træffe valget om at gøre det, du ønsker at gøre? Eller er der en mere grundlæggende årsag – at være i stand til at træffe de valg, der vil føre dig til fuldt ud at kunne gennemføre hensigten med, at du er her på jorden og at grundlægge prioriteter i din tilværelse, som vil sikre den udvikling og lykke, Herren ønsker, du skal modtage.

Jeg mødte for nylig en intelligent ung mand med et stort potentiale. Han kunne ikke beslutte sig til at tage på mission. Han havde besluttet ikke at studere på universitetet nu. I sin fritid gør han kun det, som han kan lide. Han arbejder ikke, fordi han ikke behøver at arbejde, og fordi det vil tage tiden fra fornøjelserne. Han gennemførte seminarklasserne uden at tænke så meget på personligt at anvende den viden, som han opnåede. Jeg sagde: »Du træffer i dag valg, som synes at give dig det, som du ønsker: Et let liv med masser af fornøjelser uden at ofre for meget. Det kan du gøre et stykke tid, men enhver beslutning begrænser din fremtid. Du udelukker muligheder og tilbud. Der vil komme en tid, og det vil være snart, hvor du vil tilbringe resten af livet med at gøre det, som du ikke har lyst til, være på steder, hvor du ikke har lyst til at være, fordi du ikke har forberedt dig. Du gør ikke brug af dine muligheder.«

Jeg nævnte, hvordan alt det, som jeg værdsætter i dag, begyndte at modnes på min mission. Missionærtjeneste er ikke noget, vi gør for os selv, og dog opnås storslået vækst og forberedelse for fremtiden på en mission. Der fokuserer de på noget uden for sig selv, på andre mennesker. De kommer Herren nærmere og lærer virkelig hans lærdomme. De finder personer, som er interesseret i budskabet, men ikke er sikre på dets værdi. Missionærer forsøger at bruge alle deres evner – bøn, faste og vidnesbyrd – til at hjælpe mennesker med at tage imod sandheden. En mission lærer en at blive ledet af Ånden, at forstå vores formål med at være her på jorden, og hvordan det kan opfyldes. Jeg gav ham en velsignelse. Da han gik, bad jeg oprigtigt om, at Herren vil hjælpe ham med at vælge de at prioritere rigtigt. Hvis ikke, vil han ikke opfylde livets formål.

Lad os i stærk kontrast hertil se en anden ung mands eksempel. Jeg har gennem årene lagt mærke til, hvordan hans forældre har undervist ham lige fra hans barndom til uden at vakle at efterleve Guds befalinger. De styrkede ham i sandhed ved eksempel og forskrift sammen med deres andre børn. De opmuntrede ham til at udvikle selvdisciplin og at lære at yde for at opnå værdige mål. Denne unge mand valgte svømning for at styrke disse kvaliteter i sin karakter. Svømmelektionerne tidligt om morgenen krævede disciplin og offer. Med tiden blev han dygtig til denne sport.

Så kom udfordringerne – en konkurrencesvømning fandt fx sted på en søndag. Ville han deltage? Skulle han bortrationalisere det som en undtagelse til hans regel om ikke at svømme på en søndag for at hjælpe sin holdkammerater med at vinde mesterskabet? Nej, han ville ikke give efter, selv under intenst gruppepres. Han blev kaldt øgenavne og blev endda slået. Men han lod sig ikke afskrække. Afvisningen fra hans venner, ensomheden og presset medførte fra tid til anden bedrøvelse og tårer. Men han lod sig ikke afskrække. Han lærte ved førstehåndserfaring, at rådet fra Paulus til Timotheus var sandt: »Forfulgt bliver alle, som vil leve et gudfrygtigt liv i Kristus Jesus« (2 Tim 3:12). Med årene havde dette vedvarende mønster med retskaffen levevis – vævet fra hundredvis af rigtige beslutninger, hvoraf nogle er truffet på trods af stor modstand – udviklet karakterstyrke og evne. Nu bliver han som missionær værdsat af sine kammerater på grund af sin evne til at arbejde, sin viden om sandheden, sin aldrig svigtende hengivenhed og sin beslutning om at dele evangeliet. En, som tidligere var blevet afvist af sine jævnaldrende er nu blevet en respekteret leder for sine kammerater. Er der et budskab til dig i disse eksempler?

Selvom sunde fornøjelser er et resultat af meget af det gode, som vi gør, er dette ikke hovedformålet med at være på denne jord. Søg at kende samt udføre Herrens vilje, og ikke blot gøre det, der er bekvemt og gør livet let. Du kender hans plan for lykke. Du ved, hvad du skal gøre, eller kan finde ud af det ved studium og bøn. Gør det villigt.

Herren erklærede:

»Det er ikke passende, at jeg giver befaling i alle ting; thi den, som skal tvinges til alt, er en lad og ikke en klog tjener, hvorfor han ingen belønning får.

... Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen retfærdighed.

Thi kraften dertil har de i sig, hvorved de kan handle efter egen fri vilje. Og dersom mennesker gør det gode, skal de ingenlunde miste deres løn.

Men den, der ikke gør noget, førend det bliver ham befalet og desuden modtager befalingen med tvivlende hjerte og er sen til at udføre den, er under fordømmelse« (L&P 58:26-29) – hvilket vil sige standset i fremgang og udvikling.

Der findes en talemåde, som vi alle forstår, at man får hvad man betaler for. Dette gælder også for

åndelige anliggender. Du får, hvad du betaler for ved lydighed, tro på Kristus og ihærdig anvendelse af de sandheder, som du har lært i dit eget liv. Det, som du får, er en formning af karakteren, vækst i evnen til at klare udfordringer og en vellykket fuldførelse af dit formål her på jorden – at blive prøvet.

Det bliver gang på gang sagt ved begravelser, at den afdøde vil arve alle den celestiale herligheds velsignelser, når vedkommende på ingen måde har kvalificeret sig ved at modtage de nødvendige ordinancer og ved at holde de påkrævede pagter. Det vil ikke ske. Sådanne velsignelser kan kun opnås ved at leve op til Herrens krav. Hans barmhjertighed ophæver ikke kravene i hans lov. De skal opfyldes.

Nogle steder er hellige, hvor det synes lettere at skelne Helligåndens ledelse. Templet er sådan et sted. Find et sted med fred og ro, hvor du fra tid til anden kan overveje tingene og lade Herren lede dit livs retning. Vi har alle behov for fra tid til anden at checke vores kurs, og bekræfte at vi er på ret kurs. Det vil af og til være godt for dig at gøre op med dig selv:

Hvad er min højeste prioriteter, som jeg skal udføre, mens jeg er på jorden?

Hvordan bruger jeg den tid, som jeg har til rådighed? Bruger jeg vedvarende noget af denne tid på mine højeste prioriteter?

Er der noget, som jeg ved, at jeg ikke skal gøre? Hvis det er tilfældet, vil jeg omvende mig og holde op nu.

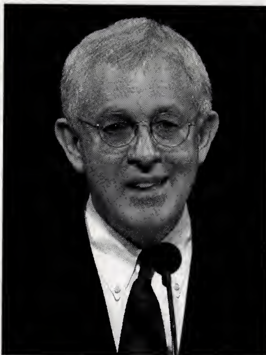
Skriv dine svar ned i et stille øjeblik. Analysér dem. Foretag nødvendige tilpasninger.

Sæt det først, som kommer først. Gør dit bedste, mens du er på jorden for at opnå en *ideel familie*. Som en hjælp til at gøre dette, kan du overveje og anvende principperne i familieproklamationen. Jeg vidner om, at Herren lever. Han elsker dig. Når du lever værdigt og søger hans hjælp, vil han vejlede og styrke dig til at kende hans vilje og være i stand til at udføre den. I Jesu Kristi navn. Amen. □

»At vandre ydmygt med Gud«

Ældste Marlin K. Jensen
De Halvfjerds' Præsidium

»Sand ydmyghed vil uundgåeligt lede os til at sige til Gud: ›Ske din vilje.‹«

Et af de mindeværdige temaer ved generalkonferencen sidste oktober var, at udover at være opmærksomme på, hvad vi *gør*, så bør vi som sidste dages hellige også være opmærksomme på, hvem vi *er*, og hvad vi stræber efter at *blive*.[1] Med dette princip i tankerne lyttede jeg sidste oktober opmærksomt til præsident Gordon B. Hinckleys tale til Kirkens unge. Jeg blev rørt over de seks uvurderlige visdomsråd, som han fortalte om, og som beskrev, hvad de unge bør *være*. Et af disse seks råd – »vær ydmyg« – havde særlig interesse for mig.

Da jeg for adskillige uger siden over for min hustru nævnte, at jeg på grund af præsident Hinckleys tale overvejede, at bruge »ydmyghed« som et muligt emne for mine bemærkninger i dag, standsede hun op og svarede drillende med et blink i øjet: »Så har du kun nogle få dage til at lære det!« Så med denne opmuntring har jeg reflekteret over, hvad det vil sige at følge præsident Hinckleys formaning om at »være ydmyg«.

Det bør til at begynde med ikke komme som nogen overraskelse, at i visse menneskers bedømmelse kommer ydmyghed langt nede på skalaen over ønskværdige karaktertræk. I de seneste år er der skrevet mange populære bøger om integritet, sund fornuft, høflighed og en række andre dyder, men der er tilsyneladende kun et lille marked for ydmyghed. Det er tydeligt, at på en tid, hvor mennesker bliver mere uforskammede, og hvor vi lærer at forhandle med andre ved at skræmme dem, og hvor det at være *aggressiv* er blevet en ønskværdig udtryksform i forretningslivet, vil de, som søger at være ydmyge, blive en lille og overset minoritet. Men de vil blive en meget vigtig minoritet.

Det er ligeledes problematisk bevidst at søge at blive ydmyg. Jeg husker, at jeg engang hørte en af mine kollegaer blandt De Halvfjerds sige om ydmyghed, at »hvis du tror, du er det, så er du det ikke.« Han foreslog, at vi bør søge at udvikle ydmyghed, og så sørge for, at vi ikke lægger mærke til, hvornår vi er blevet ydmyge, og så er vi det. Men hvis vi nogensinde tror, at vi er ydmyge, så er vi det ikke.[2]

Det er en af de lærdomme, som C.S. Lewis belærer om i sine velkendte *Screwtape Letters*. I brev

XIV er en god mand, som af en djævel og hans lærling bliver vundet over på deres side, ved at blive ydmyg, og djævelen bemærker, at »det er rigtig skidt«. Med denne store indsigt lader Lewis djævlen sige til sin lærling: »Din patient er blevet ydmyg, har du gjort ham opmærksom herpå?«[3]

Heldigvis har Frelseren vist os en måde på, hvordan vi udvikler ydmyghed. Da hans disciple kom til ham og spurgte: »Hvem er den største i Himmeriget?« Svarede han ved at sætte et lille barn i deres midte og sagde: »Den, der ydmyger sig og bliver som dette barn, er den største i Himmeriget.«[4]

I dette skriftsted lærer Frelseren os, at det at blive ydmyg er som at blive som et barn. Hvordan bliver vi som børn, og hvilke egenskaber hos børn bør vi udvikle? Kong Benjamin gav i sin enestående prædiken i Mormons Bog denne vejledning:

»Thi det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det siden Adams fald og vil vedblive at være det i al evighed, medmindre det underkaster sig den Helligånds ledelse, aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig gennem forsoningen ved den Herre Kristus og bliver som et barn, underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig, fuld af kærlighed, villig til at underkaste sig alt det, Herren finder tjenligt at pålægge det, ligesom et barn underkaster sig sin fader.«[5]

Kong Benjamin synes at undervise i, at det at blive som et barn er en gradvis proces med åndelig udvikling, i hvilken vi får hjælp fra Helligånden og vores lid til Kristi forsoning. Til sidst i denne proces opnår vi de karaktertræk, som et barn har i form af sagtmodighed, ydmyghed, tålmodighed, kærlighed og åndelig lydighed. Sand ydmyghed vil uundgåeligt lede os til at sige til Gud: »Ske din vilje«. Og fordi det, som vi *er*, påvirker det, som vi *gør*, afspejler vores lydighed sig i vores ærbødighed, taknemlighed og villighed til at tage imod kaldelser, råd og tilrettevisninger.

Blandt Brigham Youngs efterkommere er er bevaret en beretning, som illustrerer den lydighed, som er en del af ydmygheden. I denne beretning fortælles det, at profeten Joseph ved et offentligt møde, muligvis som en prøve, alvorligt irettesatte Brigham Young for noget, som han havde gjort eller noget, som han skulle have gjort, men ikke havde gjort – detaljerne er uklare. Da Joseph var færdig med sin irettesættelse, ventede alle i lokalet på Brigham Youngs svar. Denne mægtige mand, som senere blev kendt som Herrens løve, sagde ganske enkelt og ydmygt med en stemme, som alle kunne høre var oprigtig: »Joseph, hvad vil du have, at jeg skal gøre?«[6]

Styrken i dette svar indeholder en følelse af ydmyghed. Den minder os om den største gerning i form af mod og kærlighed i menneskehedens historie – Kristi sonoffer – som også var den største gerning i form af ydmyghed og lydighed. Der er måske nogen, som spekulerer på, om dem, som søger at blive ydmyge, for altid må vige for andres stærke meninger og holdninger. Frelserens liv er så afgjort et bevis på, at sand ydmyghed er alt andet end underkastelse, svaghed eller kryberi.

Et andet perspektiv i ydmygheden, som kan være os til hjælp, er at undersøge dets modstykke – stolthed. Ligesom ydmyghed fører til andre dyder såsom beskedenhed, lærevillighed og fordringsløshed, så fører stolthed til mange andre fejl. Ifølge de sidste dages helliges teologi var det på grund af stolthed, at Satan blev modstanderen til al sandhed. Det er væksten af dette hovmod, kaldet *hybris*, som de kloge mænd i det antikke Grækenland sagde ville føre til den sikre vej til tilintetgørelse.

For tolv år siden holdt præsident Ezra Taft Benson en bevægende konferencetale, hvor han sagde, at

Konferencecentrets auditorium er fyldt under et møde.

stolthed er »en verdensomfattende synd, det er en alvorlig synd.«[7] Han belærte om, at stolthed hovedsagelig er konkurrencepræget i sin natur og citerede dette citat fra C.S. Lewis: »Stolthed giver ingen glæde ved at eje noget, kun hvis man ejer mere end de andre. Vi siger, at mennesker er stolte over at være rige eller dygtige eller se godt ud, men det er de ikke. De er stolte over at være mere rige, over at være dygtigere eller over at se bedre ud end andre. Hvis alle andre blev lige så rige eller dygtige eller så lige så godt ud, ville der ikke være noget at være stolt over. Det er sammenligningsgrundlaget der skaber vores stolthed – glæden ved at overgå de andre. Når først konkurrencemomentet er væk, så er stoltheden det også.«[8] Hvilken interessant kommentar til dagens yderst konkurrenceprægede og dermed også stolte verden. Hvor er det også en vigtig påmindelse for os, som er velsignet med evangeliets fylde, om at undgå både at være stolte og at se stolte eller nedladende ud i forhold til andre mennesker.

Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvordan det ville være, hvis vi alle besad større ydmyghed.

Forestil jer en verden, hvor *vi* kunne erstatte *jeg* som det vigtigste stedord.

Tænk på den virkning det ville have på det at søge viden, hvis det at være lærd, uden at være arrogant, var normen.

Tænk over den atmosfære, der ville være i et ægteskab eller i en familie eller i en hvilken som helst organisation, hvis ægte ydmyghed kunne gøre, at vi lettere indrømmede fejl og tilgav, og hvis vi ikke var bange for at rose andre af frygt for, at de får en fordel, og hvis vi var i stand til lytte lige så godt, som vi selv er til at tale.

Tænk på de fordele, det ville give et samfund, hvor hensyntagen til status kom i anden række, og hvor borgerne var mere opmærksomme på at udføre deres ansvar end på at få deres ret, og hvor mennesker med myndighed fra tid til anden kunne stå frem og ydmygt sige: »Jeg har måske taget fejl!« Er det nødvendigt at »få ret« frem for alt andet? Denne intolerance over for andre og deres synspunkter er intet mindre end denne hybris, som grækerne anså for og advarede imod som en selvmordssynd. Man kan ikke lade være med at tænke på, hvor anderledes selv den moderne verdenshistorie kunne være blevet, hvis hovedaktørerne havde fulgt ydmyghedens blide påvirkning.

Hvad vigtigere er, så tænk på den rolle som ydmyghed spiller i omvendelsesprocessen. Er det ikke ydmyghed koblet sammen med stærk tro på Kristus, som fører overtræderen til Gud i bøn og til den, som man har forurettet, for at undskylde, og som, hvor det er nødvendigt, bringer vedkommende til sin præstedømmeleder for at bekende?

Jeg er taknemlig over de eksempler på ydmyghed, som jeg har mødt i mit liv.

Det skete engang, at min far på grund af varmen og frustrationen over en fugtig og hed julieftermiddag overreagerede på grund af nogle fejl, som jeg i min ungdom havde gjort på gården, og straffede mig hårdere for min forbrydelse, end jeg syntes var nødvendigt. Han kom senere hen for at give mig en undskyldning og gav udtryk for tillid til mine evner, hvad jeg i høj grad værdsatte. Dette ydmyge udtryk har været et minde for mig i mere end 40 år.

Jeg har set en konstant ydmyghed hos min vidunderlige hustru. Ligesom Nephi vendte tilbage til Lehi for at få vejledning, efter Lehi i et øjeblik havde svigtet, er hun forblevet ved min side i 34 år og har hele tiden støttet og elsket mig »til trods for min svaghed«.[9]

Jeg bliver ofte dybt rørt over de beviser på ydmyghed, som findes i skrifterne. Tænk på Johannes Døber, som sagde om Frelseren: »Han skal blive større, jeg skal blive mindre.«[10] Tænk på Moroni, der bønfaldt os om ikke at fordømme ham på grund af hans ufuldkommenheder, men takke Gud for, at han har vist os Moronis ufuldkommenheder, så vi kan lære at blive klogere end Moroni var.[11] Vi må ikke glemme Moses' reaktion, da han efter at have oplevet Guds og hans skabningers storhed som følge af dette erkendte, »at mennesket er intet, noget, som jeg aldrig før havde troet.«[12] Er Moses' erkendelse af vores fuldstændige afhængighed af Gud ikke begyndelsen til sand ydmyghed?

Jeg er enig i den engelske forfatter John Ruskins bemærkelsesværdige udtalelse, at »den første prøve for virkelig stor mand er hans ydmyghed.« Han fortsatte: »Med ydmyghed mener jeg ikke tvivl på sin egen kraft ... [Men virkelig] store mænd

... har en interessant ... fornemmelse af, at ... storhed ikke findes *i* dem, men virker *gennem* dem ... Og de ser noget guddommeligt ... i ethvert menneske ... og de er uendeligt, tåbeligt og utroligt barmhjertige«.[13]

Profeten Mika i Det Gamle Testamente var ligesom vores levende profet, præsident Gordon B. Hinckley, meget opmærksom på at fremelske ydmyghed. Til sit folk sagde han: »Menneske, du har fået at vide, hvad der er godt, hvad Herren kræver af dig: Du skal handle retfærdigt, vise trofast kærlighed og årvågent vandre med din Gud.«[14]

Må Gud Herren velsigne os alle, så vi kan vandre i ydmyghed med ham og med alle mennesker. Jeg vidner om, at præsident Gordon B. Hinckley er en sand profet, og at hans råd om at »være ydmyge« kommer fra Gud. Jeg vidner om, at Jesus Kristus, Guds sagtmodige og beskedne Søn, er et lysende eksempel på ydmyghed. Jeg ved, at det er i ydmyghed, at vi en dag knæler ned for Frelserens fødder for at blive dømt af ham.[15] Det er min bøn, at vi må leve således, at vi forbereder os til det ydmyge øjeblik. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Ældste Neal A. Maxwell, »Verdens tant og fjas,« *Liahona*, januar 2001, s. 43-45.
2. Ældste Albert Choules jun., ikke udgivet referat af kvorumsmøde for De Halvfjerds, 15. april 1993.
3. *The Screwtape Letters*, 1982, s. 62-63.
4. Matt 18:1, 4.
5. Mosiah 3:19.
6. Se Truman G. Madsen, »Hugh B. Brown – Youthful Veteran,« *New Era*, april 1976, s. 16.
7. »Pagter«, *Stjernen*, juli 1989, s. 3.
8. *Mere Christianity*, 1960, s. 95.
9. 2 Nephi 33:11.
10. Joh 3:30.
11. Se Mormon 9:31.
12. Moses 1:10.
13. *The Works of John Ruskin*, red. E. T. Cook og Alexander Wedderburn, 39 bind, 1903-12, 5:331.
14. Mika 6:8.
15. Se Mosiah 27:31; L&P 88:104.

Miraklernes Gud

Sydney S. Reynolds
Førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab

»Jeg tror, at vi alle kan bære vidnesbyrd om disse små mirakler.«

Sammen med Moroni fra fordums tid tror jeg på en Gud, der gør mirakler. Moroni skrev til mennesker i vores uddeling: »Se, jeg vil vise jer en Gud, som gør undergerninger ... og det er den samme Gud, som skabte himlene og jorden og alle ting, som er i dem« (Mormon 9:11). Moroni forkyndte, at Jesus Kristus udførte mange store mirakler, at mange store mirakler blev udført ved apostlenes hænder, og at en Gud, som er den samme i går, i dag og for evigt, må være en Gud, der gør Mirakler i dag (se Mormon 9:18; 9:9).

Tænk på miraklerne i Det Gamle Testamente. Husk Moses og delingen af Det Røde Hav. For alle fremtidige generationer af israelitter blev de store mirakler, som ledte til deres udfrielse fra Egypten, et uafviseligt bevis på Guds eksistens og hans kærlighed til dem.

Mange profeter i Mormons Bog, herunder Nephi, omtalte beretningen om Moses for at styrke troen på en Gud, som kunne udfri sit folk fra deres fangenskab (se 1 Nephi 4:1-3). Andre profeter mindede folket om, at de selv havde været vidner til mirakler, som skulle overbevise dem om Guds magt.

Og i Det Nye Testamente fortalte apostlen Johannes om hans årsag til at optegne mange af Frelserens mirakler – nemlig »at [vi] skal tro, at Jesus er Kristus« (Joh 20:31).

I denne uddeling er vi vidne til det store mirakel, som genoprettelsen af Jesu Kristi evangelium til jorden er. Det begyndte, da en ung mand gik ud i en lund i nærheden af Palmyra i staten New York og udgød sit hjerte og stillede sine spørgsmål til en Gud, som han troede kunne svare ham – miraklernes Gud. Og miraklerne er kommet i denne uddeling – store mirakler – herunder fremkomsten af Mormons Bog, som i sig selv er endnu et vidnesbyrd om Jesu Kristus.

Lige så vigtige som disse »store mirakler« er de mindre »private mirakler«, som lærer os at have tro på Herren. De kommer til os, når vi erkender og giver agt på Åndens tilskyndelser i vores daglige liv.

Jeg er taknemmelig for den lærer, som opfordrede sine elever til at føre en dagbog over Åndens hvisken eller tilskyndelser i deres liv. Han sagde, at vi skulle gøre et notat over det, som vi havde følt, og hvad det havde ført med sig. Der var nu små ting, som kom til at stå tydeligt. En dag havde jeg utrolig travlt med at gøre noget færdigt og gøre mig klar

til en tur. Jeg havde netop været nede i vaskerummet i min studenterbolig for at lægge tøjet fra vaskemaskinen over i tørretumbleren. Desværre var alle tørretumblerne i brug, og de havde mange minutter igen. Modløst gik jeg op igen, for jeg kunne se, at når tørretumblerne var færdige, ville det være tid for mig til at tage af sted. Jeg var næppe kommet tilbage til mit værelse, førend jeg følte mig tilskyndet til at gå ned og kigge til vasketøjet igen. Det var da *tåbeligt*, tænkte jeg – jeg har jo lige været der, og jeg havde ikke tid. Men fordi jeg forsøgte at lytte, gik jeg ned igen. To af tørretumblerne var nu tomme – og jeg kunne nu nå det hele. Var det muligt, at Herren havde haft så megen omsorg for mig, at han lettede min dag på i et lille, men for mig vigtigt anliggende? Gennem mange sådanne oplevelser har jeg siden lært, at Herren vil hjælpe os i hvert eneste aspekt af vores liv, når vi forsøger at tjene ham og gøre hans vilje.

Jeg tror, at vi alle kan bære vidnesbyrd om disse små mirakler. Vi kender børn, som beder om hjælp til at finde noget, de ikke kan finde, og som finder det. Vi kender unge mennesker, som samler mod til at stå som vidner for Gud, og som føler hans understøttende hånd. Vi kender til venner, som betaler deres tiende med deres allersidste penge, og som derpå ved gennem et mirakel oplever, at de er i stand til at betale for deres uddannelse eller deres husleje, eller at de på en eller anden måde kan skaffe mad til deres familie. Vi kan fortælle om bønner, som er blevet besvaret, og om præstedømmevelsignelser, som har givet mod, bragt trøst eller gjort os raske. Disse daglige mirakler gør os kendt med Herrens hånd i vores tilværelse.

Mit sind har hvilet meget omkring dette emne på grund af en oplevelse, som vores familie har været ude for de sidste måneder. Vores datter og hendes mand tog deres tid til at finde hinanden, og selv om de derefter af hele deres hjerte over en årrække ønskede at få børn, havde de store vanskeligheder med at realisere denne drøm. De bad og søgte præstedømmevelsignelser og lægehjælp, og til sidst oplevede de den store glæde at få at vide, at de ventede tvillinger.

Men tingene gik ikke glat, og 3 1/2 måned før de skulle fødes, fik den kommende mor veer og blev indlagt på fødeafdelingen. I begyndelsen nærede lægerne et håb om, at de kunne standse disse veer nogle få uger. Men hurtigt blev det et spørgsmål om, hvorvidt de havde de 48 timer, der var nødvendige for medicinsk at forberede de ufødte børns umodne lunger til at fungere?

En sygeplejerske fra neonatal-afsnittet kom ind for at vise parret billeder af de maskiner, som de nyfødte børn skulle ligge i, hvis de blev født levende. Hun forklarede risiciene for øjenskader, lungekollaps og fysiske handikap og for hjerneskade. Parret lyttede, ydmyge men håbefulde, og det blev derpå tydeligt, at trods alt det, som lægerne kunne gøre, var børnene på vej.

De blev født levende. Først blev den lille pige og derpå den lille dreng – som vejede mindre end 2 kg til sammen – meget hurtigt overført til neonatal-afsnittet og fik ilt via slanger i næse og mave, intravenøs

Præsident Gordon B. Hinckley, præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, og præsident James E. Faust, andenrådgiver, hilser på medlemmer af De Tolv Apostles Kvorum: (Fra venstre) fungerende præsident Boyd K. Packer og ældsterne L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard og Joseph B. Wirthlin.

behandling og konstant overvågning. De må ikke få for meget lys eller for megen støj, og deres kemiske balance skal hele tiden overvåges, mens hospitalet med udstyr for mange millioner dollars og med de mange vidunderlige doktorer og sygeplejersker, forsøgte at efterligne det mirakel, som en livmoder er.

Der sker mange små mirakler hver dag; En sammenklappet lunge helbreder sig selv og fortsætter på trods af alle odds med at fungere ordentligt, lungebetændelsen slås ned, mange dødbringende infektioner kommer til og bliver overvundet, de intravenøse slanger fungerer ikke ordentligt og må udskiftes. Efter 2 1/2 måned har den lille dreng taget 900 gram på og kan nu trække vejret med ekstra ilt. Hans lungemaskine er væk, han lærer at spise og hans taknemmelige forældre får ham hjem med måle-apparaterne stadig fastgjort.

Den lille pige bliver ved med at hive luftslangerne ud og sætter alarmerne i gang over hele afdelingen. Måske vil hun gerne følge med sin bror, men hendes svælg lukker sig hver gang, og hun kan bare ikke selv trække vejret. Hendes hals bliver så hævet, at det behandlende personale har stort besvær med at sætte slangerne ind igen, og hun dør næsten. Hendes normale udvikling hindres af hendes fortsatte afhængighed af lungemaskinen.

Og til sidst, da hendes bror har været hjemme i to måneder, mener lægerne, at de er tvunget til at foreslå én operation, som vil gøre det muligt for hende at trække vejret gennem et hul i halsen, én operation, som vil løse maveproblemerne gennem et hul i siden, men denne operation vil påvirke hendes lille legeme i mange måneder og måske resten af livet. Mens forældrene kæmpede med denne beslutning, sendte min mands kærlige søster besked til hele familien. Hun forklarede situationen – den kritiske timing, vigtigheden af at komme af med lungemaskinen – og foreslog, at vi forenede os i tro endnu engang og i bøn og faste bad om endnu et mirakel – hvis det var Herrens vilje. Vi ville lade vores faste kulminere med en bøn den 3. december om aftenen.

Lad mig læse op fra et brev, som blev sendt til familien om morgenen den 4. december. »Kære familie, vi har vidunderlige nyheder! Velsignelser fra Herren. Vores hjerte er fyldt med tak for jeres bønner og faste for vores lille pige. I går morges kom hun ud af lungemaskinen og har i skrivende stund været ude i 24 timer. For os er det virkelig et mirakel. Lægerne er stadig meget varsomme med at forudsige fremtiden, men vi er så taknemmelige for Herren og for jer. Vi beder om, at dette må være begyndelsen til afslutningen på hendes hospitalsophold. Og vover endda at håbe på, at hun kommer hjem til jul.«

Hun kom hjem til jul, og begge børn har det »bare fint« lige nu. Vores familie har oplevet sin »deling af Det Røde Hav«, og vi er rede til at vidne om, at der i dag, ligesom i går, og som der altid vil være, er en »miraklernes Gud«, som elsker sine børn og ønsker at velsigne dem.

Nu ved vi, ligesom I ved, at vi ikke på alle vore bønner til Herren og al vores faste modtager det svar, som vi har håbet. I vores store familie har vi også mistet nogle kære, har oplevet alvorlig sygdom, prøvelserne i forbindelse med skilsmisse og børn, som vælger en anden sti. Vi forstår ikke altid årsagen til de prøver, vi får i livet. Men vores tro er vokset, og det er jeres måske også, når vi ser vore kære, vore venner og mennesker, som vi kun kender af navn, holde ud i tro på Herren i de sværeste prøver. De kender også til miraklernes Gud, og vidner i deres svære situationer om, at uanset hvad fremtiden har til dem, så kender Herren dem og elsker og velsigner dem. De er beseglet til ham og til hinanden for evigt, og de er villige til at lade deres vilje vige for hans.

Hvordan er de kommet til dette punkt? Hvordan nærmer vi os det stille mirakel, som Herren udfører i sin omformning af os, hans børn, til værdige arvinger til Guds rige? Jeg tror på, at det er muliggjort, »for således elskede Gud verden, at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv« (Joh 3:16). Jeg tror på, at det sker, når vi lytter til Åndens tilskyndelser og aflægger det naturlige menneske og fyldes af Guds kærlighed (se Mosiah 3:19). »Vi tror, at hele menneskeheden, gennem [Jesu] Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger« (3. trosartikel). Hele menneskeheden – det omfatter mig, det omfatter jer – kan hver især få del i forsoningen, som er det største af alle Guds mirakler.

Gud adskilte Det Røde Hav, og han har givet os Mormons Bog. Han kan helbrede os for vore synder, og han kan og vil velsigne os, hans børn, i vores dagligdag. Jeg ved, at han lever, og at han elsker os, og er i dag en miraklernes Gud. I Jesu Kristi navn. Amen. □

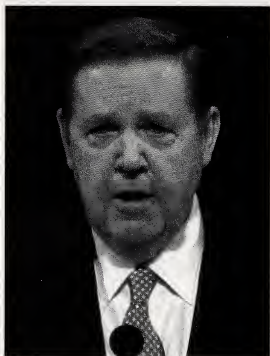
Medlemmer slapper af ved et indendørs springvand i Konferencecentret.

»Vidner for mig«

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

»For dem, der finder det vanskeligt at indlede en samtale om evangeliet – og det er der mange, der gør – er Kirkens nyligt fremstillede små kort, man kan uddele, en let måde, hvorpå man kan fortælle andre om noget af det grundlæggende, I tror på, samt hvordan de kan få mere at vide.«

Da den opstandne Jesus afsluttede sin jordiske mission, kom han med denne altoverskyggende befaling til sine apostle og dem, som ville følge dem:

»Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.«[1]

»I skal få kraft ... og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og Samaria, ja, indtil jordens ende.«[2]

Idet vi altid skal huske at handle på en høflig og betimelig måde, har vi ansvar for at være vidner om Jesus Kristus »til alle tider ... og på alle steder«[3] for hver på vores måde at forkynde den store sag, som Kristus har kaldet os til.

I er allerede vidunderlige missionærer, bedre end I tror, I er, og der er mere, hvor det kommer fra! Den 12 timer lange arbejdsdag med masser af pligter vil vi overlade til fuldtidsmissionærerne, men hvorfor skal de opleve alt det sjove? Vi har også krav på en plads ved vidnesbyrdets overdådige bord, og heldigvis er der blevet reserveret en plads dér til hvert eneste medlem af Kirken.

I virkeligheden er en af vore dages grundsætninger, at ingen mission eller missionærer i sidste ende kan få succes *uden* de lokale medlemmers kærlige deltagelse og åndelige støtte i en afbalanceret indsats. Hvis I i dag tager noter på en stentavle, så sørg for at mejsle denne grundigt ind. Jeg lover, at I aldrig behøver at slette den. Til at begynde med kommer undersøgerne fra mange forskellige kilder, men de, som faktisk bliver døbt, og som bliver stærke i aktivitet i Kirken, stammer hovedsageligt fra venner og bekendte til Kirkens medlemmer.

For lidt over to år siden sagde præsident Gordon B. Hinckley ved en kirkeomspændende udsendelse:

»Mit hjerte bløder for jer, missionærer. I kan ganske enkelt ikke gøre det alene, og gøre det godt. I må have hjælp fra andre. Styrken til at hjælpe ligger i os alle ...

Se, mine brødre og søstre, vi kan lade missionærerne forsøge at gøre det alene, eller vi kan hjælpe dem. Hvis de gør det alene, vil de banke på døre dag efter dag, og høsten vil være ringe. Eller vi kan som medlemmer hjælpe dem med at finde og undervise undersøgere ...

Brødre og søstre, alle I som findes i ward og stave samt distrikter og grene, jeg indbyder jer til at blive en stor hær, som begejstret arbejder for dette værk og besidder et overvældende ønske om at hjælpe missionærerne i det vældige ansvar, som de har for at bringe evangeliet til hver slægt, stamme, tungemål og folk.«[4]

Jeg elsker lyden af vendingerne »en stor hær, som begejstret arbejder for dette værk« og »et overvældende ønske om at hjælpe missionærerne«. Lad mig nævne en række ting, som vi kan gøre for at tage mod dette kald. I vil opdage, hvor mange af dem I allerede praktiserer.

Frem for alt andet kan vi efterleve evangeliet. Der er uden tvivl ikke noget mere mægtigt missionærbudskab, vi kan sende til denne verden, end en kærlig og glad sidste dages helligs eksempel. Væremåden og holdningen, smilet og venligheden hos et trofast medlem af Kirken bringer en varme og omsorg, som ingen missionærpjece eller videobånd kan viderebringe. Folk slutter sig ikke til Kirken på grund af det, de ved. De kommer på grund af det, de føler, det, de ser og ønsker åndeligt. Ånden i vores vidnesbyrd og lykke med hensyn til dette vil skinne gennem til andre, hvis vi tillader den. Herren sagde til Alma og Mosiahs sønner: »Gå ud ... for at I kan vise dem et godt eksempel i mig; og jeg vil gøre jer til et redskab i min hånd til mange sjæles frelse.«[5]

En ung hjemvendt missionærsøster fra Hong Kong fortalte mig for nyligt, at da hun og hendes kammerat spurgte en kvindelig undersøger, om hun troede på Gud, svarede hun: »Det gjorde jeg ikke, før jeg mødte et medlem af jeres kirke og så, hvordan hun levede.« Hvor er det eksemplarisk missionering! At bede alle medlemmer om at være missionærer er ikke nær så vigtigt som at bede alle medlemmer om at være medlemmer. Tak fordi I efterlever evangeliet.

Også tak fordi I beder for missionærerne. *Alle* beder for missionærerne. Må det altid være sådan. Vi bør også i den samme ånd bede for dem, som møder (eller som burde møde) missionærerne. I Zarahemla fik medlemmerne befaling om at »forene sig i faste og alvorlig bøn«[6] for dem, som endnu ikke havde sluttet sig til Guds kirke. Vi kan gøre det samme.

Vi kan også bede dagligt for vores egne personlige missioneringsoplevelser. Bed om, at i den guddommelige styring af sådanne ting vil den missioneringsmulighed, I ønsker at få, allerede være ved at blive forberedt i hjertet på en eller anden, som længes efter og søger det, I har. »Der findes endnu mange på jorden ... som holdes borte fra sandheden blot derved, at de ikke ved, hvor de kan finde den.«[7] Bed om, at de vil finde jer! Og vær så opmærksomme, for der er en mangfoldighed i jeres verden, som føler hungersnød i deres tilværelse, ikke sult efter brød eller tørst efter vand, men efter at høre Herrens ord.[8]

Når Herren lader denne person komme hen til jer, så bare snak om noget. I kan ikke gøre det forkert. I behøver ikke at have et bestemt missionærbudskab. Jeres tro, jeres lykke, selve jeres ansigtsudtryk er nok til at vække de ærlige af hjertet. Har I nogen sinde hørt en bedstemor tale om sine børnebørn? Det er det, jeg mener – minus fotografierne. Evangeliet vælter bare ud. I kan slet ikke beherske jer!

Men måske er det endnu vigtigere at lytte end at tale. Disse mennesker er ikke livløse objekter forklædt som dåbsstatistikker. De er Guds børn, vore brødre og søstre, og de har brug for det, vi har. Vær ægte. Vær oprigtigt åben over for andre. Spørg disse venner om, hvad der betyder mest for *dem*. Hvad sætter *de* pris på, og hvad kan *de* lide? Lyt så. Hvis rammerne er passende, kan I spørge, hvad de frygter, hvad de længes efter, eller føler at de savner i deres tilværelse. Jeg lover jer, at *et eller andet* i det, de siger, *altid* fremhæver en af evangeliets sandheder, som I kan bære vidnesbyrd om, og hvor I kan tilbyde mere. Ældste Russell Nelson fortalte mig engang, at en af de første regler for spørgsmål i forbindelse med en lægeundersøgelse er: »Spørg patienten, hvor det gør ondt. Patienten,« sagde han, »er jeres bedste vejledning til en korrekt diagnose og endelig behandling.« Hvis vi lytter med kærlighed, behøver vi ikke at spekulere på, hvad vi skal sige. Det vil blive givet os – af Ånden og af vore venner.

For dem, der finder det vanskeligt at indlede en samtale om evangeliet – og det er der mange, der gør – er Kirkens nyligt fremstillede små kort, man kan uddele, en let måde, hvorpå man kan fortælle andre om noget af det grundlæggende, I tror på, samt hvordan de kan få mere at vide. Det er f.eks. den letteste måde, jeg personligt endnu har opdaget, hvor jeg kan tilbyde folk et eksemplar af Mormons Bog, uden at jeg behøver at slæbe en rygsæk fuld af bøger med, når jeg rejser.

Lad mig nu øge tempoet i dette budskab en smule. Mange flere af os kan forberede os til at tjene som seniormissionær, når den tid i vores liv kommer. Som missionærægteparrene ved MTC i Provo har skrevet på en plakat: »Lad os slæbe os hurtigere fremad!« Jeg er lige vendt hjem fra en lang tur, der bragte mig til et halvt dusin missioner. Overalt hvor jeg kom i disse uger, opdagede jeg, at seniorparrene udførte det mest bemærkelsesværdige og belønnende arbejde, man kan forestille sig, idet de bidrog med den stabilitet, modenhed og erfaring, som ingen 19-årig eller 21-årig kan forventes at komme med. Jeg opdagede alle former for par, deriblandt nogle få tidligere missions- og tempelpræsidenter og deres hustruer, som var kommet til dele af verden, der var fuldstændig ukendte for dem for stille, uselvisk at udføre den anden, tredje eller fjerde mission. Jeg blev dybt rørt af alle disse mennesker.

Jeg spiste for nylig frokost sammen med ældste og søster John Hess fra Ashton i Idaho. »Vi er bare nogle gamle kartoffelbønder,« fortalte John mig, men det er præcis det, som Hviderusland i Moskvamissionen i Rusland havde brug for. I årevis var det bedste kartoffeludbytte på regeringens marker der omkring 50 sække kartofler pr. hektar. Når man tænker på, at man skal bruge 22 sække til at plante en hektar, så var udbyttet virkelig dårligt. De havde brug for hjælp.

Bror Hess bad om lidt jord lige ved siden af regeringens grunde, smøgede ærmerne op og gik i gang med de samme læggekartofler, de samme redskaber og den samme gødning, som

var til rådighed i Hviderusland. Da det blev tid til at høste, begyndte de at grave kartoflerne op, bad derpå andre om at hjælpe til, og tilkaldte til sidst alle for at hjælpe til. Med den samme regnmængde og jord, men med en smule ekstra Idaho-flid, erfaring og bøn, gav den jord, hvor familien Hess havde lagt deres kartofler, en enorm høst på 550 sække pr. hektar – 11 gange bedre end nogen tidligere afgrøde på den grund. I begyndelsen fattede ingen forskellen. De spekulerede på om hemmelige hold var kommet om natten, eller om et eller andet vidundermiddel var blevet brugt. Men det var intet af det. Bror Hess sagde: »Vi havde brug for et mirakel, så vi bad om et.« Nu, lidt over et år efter finder unge missionærer, som forkynder evangeliet på denne egn, meget mere succes, fordi en »gammel kartoffelbonde« fra Idaho tog imod på et kald fra sin kirke.

De fleste missionærægtepar tjener mere rutinemæssigt end dette, idet de anvender deres erfaring i lederskab i ward og grene, men pointen er, at der er alle former for behov i dette værk, og der er en beslutsom missionærtradition med at modtage kaldet til at tjene i *enhver* alder og i enhver situation. Jeg fik at vide af en missionspræsident for nyligt, at en af hans unge søstermissionærer, der nærmede sig slutningen af sin meget trofaste og vellykkede mission, gennem tårer sagde, at hun måtte rejse hjem straks. Da han spurgte hende om problemet, fortalte hun ham, at pengene var blevet så små for hendes familie, at for fortsat at støtte hende, havde familien udlejet deres hjem og brugte huslejen til at betale for hendes mission. De var flyttet ind i et lagerlokale. For at få vand måtte de bruge en nabos udendørs vandhane og -slange, og hvis de skulle bruge et toilet, tog de hen til en nærliggende benzinstation. Denne familie, hvis far for nyligt var død, var så stolte af deres missionær og så uafhængige i ånden, at det var lykkedes for dem at skjule denne forandring for de fleste af deres venner og alle deres kirkeledere.

Da denne situation blev opdaget, fik familien deres hjem tilbage med det samme. Langsigtede løsninger på deres økonomiske situation blev iværksat og hele resten af beløbet til deres missionærdatters missionstid blev straks sikret. Med tårerne fjernet og frygten dulmet, afsluttede denne trofaste, hårdarbejdende unge søster sin mission med triumf og blev for nyligt gift i templet med en vidunderlig ung mand.

I vore velsignede dage beder vi ikke om den form for strenge ofre, som denne missionærfamilie ydede, men vores generation har fået gavn af tidligere generationer, som ofrede så meget for at tjene den sag, vi bekender os til. Vi kan alle gøre bare lidt mere for at videregive denne tradition til dem, som kommer efter os.

Apostlen Johannes bad Herren om han, Johannes, måtte forblive på jorden længere end normalt, alene fordi han ønskede at bringe flere sjæle til Gud. Idet Frelseren tilstod ham dette ønske, sagde han, at dette var »et større værk« og et ædlere »ønske«, end »snart« at komme ind i Herrens nærvær.[9]

Ligesom alle andre profeter og apostle, forstod profeten Joseph Smith den dybe betydning af Johannes' ønske, da han sagde: »Efter alt, hvad der er blevet sagt, er den største og mest betydningsfulde pligt at prædike evangeliet.«[10] Jeg bærer vidnesbyrd om dette evangelium og om Jesus Kristus, som personificerede det. Jeg vidner om, at »sjæle er af stor værdi i Guds øjne«,[11] og at det helt centrale i hans gerning og herlighed er at frelse disse sjæle ved hans elskede Søns forløsende forsoning.[12] I min stræben efter denne gerning vidner jeg sammen med Jeremias om, at denne sidste storslåede udfordring til det nutidige Israel om at missionere til sidst vil blive et større mirakel, end da det gamle Israel gik over Det Røde Hav.[13] At vi modigt og begejstret vil fortælle om miraklet i dette budskab, beder jeg om i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

NOTER

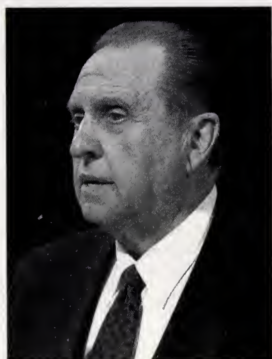
1. Matt 28:19.
2. ApG 1:8.
3. Mosiah 18:9.
4. »Find lammene, vogt fårene«, *Liahona*, juli 1999, s. 120.
5. Alma 17:11.
6. Alma 6:6.
7. L&P 123:12.
8. Se Amos 8:11.
9. Se L&P 7.
10. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, sel. Joseph Fielding Smith, 1976, s. 133.
11. L&P 18:10.
12. Se Moses 1:39.
13. Se Jer 16:14-16.

Barmhjertighed

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Vi kan ikke vide, hvornår lejligheden til at række nogen en hjælpende hånd byder sig.«

Oklahoma City i Oklahoma er et meget interessant sted. Dér præsiderede jeg sammen med ældsterne Richard G. Scott, Rex D. Pinegar og Larry W. Gibbons ved en regionalkonference for ikke ret længe siden. Bygningen, som vi mødtes i, var pakket med medlemmer af Kirken og andre interesserede. Korets sang var himmelsk, det talte ord var inspirerende og den inderlige ånd, som herskede under konferencen, vil vi huske længe.

Jeg tænkte tilbage på mine tidligere ture til dette sted, på den skønne statssang »Oklahoma« fra Rodgers og Hammersteins musical og på de herboende menneskers gæstfrihed.

Denne bys ønske om at yde barmhjertig hjælp blev imidlertid sat på en ekstrem prøve den 19. april 1995, da en terrorbombe jævnede Alfred P. Murrah Federal Building i centrum af Oklahoma City med jorden og dræbte 168 personer og kvæstede utallige andre.

Efter regionalkonferencen i Oklahoma City blev jeg kørt til indgangen til et smukt og symbolsk mindesmærke, som pryder det område, hvor Murrah-bygningen engang stod. Det var en trist, regnfuld dag, som syntes at understrege den smerte og lidelse, som mennesker havde været udsat for dér. Mindesmærket består af et 120 meter langt spejlbassin. På den ene side af bassinet står der 168 tomme glas- og granitstole til ære for hver af dem, der blev dræbt. Disse er anbragt, hvor ligene, så vidt man har kunnet finde ud af, er blevet fundet.

På den anden side at bassinet står der på en lille forhøjning et gammelt elmetræ – det eneste træ i nærheden, som overlevede ødelæggelsen. Det bliver ganske passende og kærligt kaldt »Overlevelsestræet«. Med kongelig pragt hædrer det dem, som overlevede den forfærdelige eksplosion.

Min vært henledte min opmærksomhed på inskriptionen over porten til mindesmærket:

Vi kommer her for at mindes dem,
som blev dræbt,
dem som overlevede, og dem som
for evigt blev forandret.
Måtte alle, som går herfra kende
voldens pris.
Måtte dette mindesmærke indgyde
trøst, styrke, fred, håb og ro.

Derpå sagde han med tårer i øjnene og med bævende stemme: »Denne by og alle kirkerne og indbyggerne i den er blevet smedet sammen. I vores sorg er vi blevet stærke. I vores ånd er vi blevet forenet.«

Vi kom frem til, at det bedste ord, der kunne beskrive, hvad der var sket, var *barmhjertighed*.

Jeg kom til at tænke på musicalen *Camelot*. I sin drøm om en bedre verden, et ideelt forhold med hinanden, sagde kong Arthur, mens han for sig så formålet med det runde bord: »Vold er ikke styrke, og barmhjertighed er ikke svaghed.«

En rørende beretning, som illustrerer dette udsagn, findes i Det Gamle Testamente i Bibelen. Jakob havde forkærlighed for sin søn Josef, hvilket gav anledning til bitterhed og misundelse fra hans brødre side. Der blev stiftet en sammensværgelse om at slå Josef ihjel, hvilket gjorde, at Josef til sidst endte hjælpeløs i en dyb cisterne uden mad og vand. Da en karavane af købmænd kom derhen, besluttede Josefs brødre sig for at sælge Josef i stedet for at lade ham dø. For tyve sølvstykker blev Josef købt fri af cisternen, og han kom til sidst til Potifars hus i Egyptens land. Der havde Josef fremgang, for »Herren var med ham.«[1]

Efter årene med overflod, fulgte årene med hungersnød. Midt i denne sidstnævnte periode, da Josefs brødre kom til Egypten for at købe korn, blev de velsignet af denne begunstigede mand i Egypten – deres egen bror. Josef kunne have været streng over for sine brødre, fordi de tidligere havde behandlet ham så hjerteløst og grusomt. Men han var venlig og nådig mod dem og vandt deres yndest og støtte med disse ord og handlinger:

»Vær nu ikke bedrøvede og skamfulde over, at I solgte mig hertil. Gud har sendt mig i forvejen til livets opretholdelse …

Men Gud sendte mig i forvejen for at holde jer i live som en rest i landet og lade jer overleve i stort

antal.«[2] Josef var et eksempel på den storslåede dyd barmhjertighed.

I tidens midte, mens Jesus vandrede på de støvede stier i det hellige land, talte han ofte i lignelser.

Han sagde: »En mand var på vej fra Jerusalem ned til Jeriko og faldt i hænderne på røvere. De trak tøjet af ham og slog ham, så gik de og lod ham ligge halvdød.

Tilfældigvis kom en præst den samme vej; han så manden, men gik forbi.

Det samme gjorde en levit, der kom til stedet; også han så ham og gik forbi.

Men en samaritaner, som var på rejse, kom hen til ham, og han fik medynk med ham, da han så ham.

Han gik hen og hældte olie og vin i hans sår og forbandt dem, løftede ham op på sit ridedyr og bragte ham til et herberg og sørgede for ham.

Næste dag tog han to denarer frem, gav værten dem og sagde: Sørg for ham, og hvad mere du lægger ud, vil jeg betale dig, når jeg kommer tilbage.«

Frelserens kunne passende spørge os: »Hvem af disse tre, synes du, var en næste for ham, der faldt i røvernes hænder?«

Vores svar ville uden tvivl være: »Han, som viste ham barmhjertighed.«

Så ville Jesus, ligesom dengang, sige til os: »Gå du hen og gør ligeså!«[3]

Jesus gav os mange eksempler på barmhjertig omsorg. Den lamme mand ved Betesdas dam; kvinden, der blev grebet i ægteskabsbrud; kvinden ved Jakobsbrønden; Jairus datter; Lazarus, bror til Maria og Martha – repræsenterede hver især en tilskadekommen på vejen til Jeriko. Hver især havde de brug for hjælp.

Til den lamme ved Betesda sagde Jesus: »Rejs dig, tag din båre og gå!«[4] Til den syndige kvinde gav han dette råd: »Gå, og synd fra nu af ikke mere.«[5] Som hjælp for hende, der kom for at hente vand, gav han en kilde, som vælder med vand til evigt liv.[6] Til Jairus' døde datter lød befalingen: »Lille pige, jeg siger dig, rejs dig op!«[7] Til den begravede Lazarus: »Lazarus, kom herud!«[8]

Frelseren har altid haft en ubegrænset evne til at vise barmhjertighed.

På dette, det amerikanske kontinent, viste Jesus sig for en skare og sagde:

»Har I syge blandt jer? Bring dem hid. Har I lamme, blinde, halte, vanføre, spedalske eller svindsottige, døve eller andre plaget på anden vis? Bring dem hid, og jeg vil helbrede dem, thi jeg har medlidenhed med jer ...

og han helbredte dem alle.«[9]

Man kan passende stille dette dybsindige spørgsmål: *Disse beretninger handler om verdens Forløser. Kan jeg mon i mit liv, på min egen vej til Jeriko, få en sådan dyrebar oplevelse?*

Jeg formulerer mit svar med Mesterens ord: »Kom og se!«[10]

Vi kan ikke vide, hvornår lejligheden til at række nogen en

hjælpende hånd byder sig. Den vej til Jeriko, som vi hver især rejser ad, har ikke noget navn, og den trætte vejfarende, som har behov for vores hjælp, er måske en, vi ikke kender.

En brevskriver gav udtryk for sin oprigtige taknemmelighed i et brev, som blev modtaget i Kirkens hovedsæde for et stykke tid siden. Der var ingen afsenderadresse på, intet navn, men poststemplet var fra Portland i Oregon:

»Til Det Første Præsidentskabs kontor

I Salt Lake City blev jeg vist kristen gæstfrihed engang, mens jeg rejste rundt.

På en busrejse tværs over USA til Californien trådte jeg ud i terminalen i Salt Lake City, syg og rystende af søvnmangel, fordi jeg ikke havde taget min nødvendige medicin. I en hovedkulds flugt fra et problem i Boston havde jeg fuldstændig glemt min medicin.

I restauranten på Temple Square Hotel sad jeg nedslået. Ud af øjenkrogen så jeg et ægtepar, der var på vej hen til mit bord. ›Er der noget i vejen, unge mand?‹ spurgte kvinden. Jeg rettede mig, og fortalte grædende og lidt rystet min historie og den knibe, jeg var i på det tidspunkt. De lyttede opmærksomt og tålmodigt til mine næsten usammenhængende forklaringer, og så tog de over. De talte med restaurantchefen og fortalte mig så, at jeg kunne få alt, hvad jeg ville have at spise dér i fem dage. De fulgte mig ind ved siden af til receptionen og sørgede for et værelse til mig i fem dage. De kørte mig derpå til en læge og sørgede for, at jeg fik den medicin, jeg havde brug for – i sandhed min vigtigste livline til fornuft og trøst.

Mens jeg var ved at komme mig og få mine kræfter tilbage, lagde jeg vægt på at komme til de daglige orgelkoncerter i Tabernaklet. De himmelske toner fra dette instrument lige fra den blideste lyd til det brusende orgel i dets fylde har den ypperligste klang, jeg nogen sinde har hørt. Jeg har købt plader og bånd med Tabernaklets orgel og kor, som jeg når som helst kan sætte min lid til vil lindre og afstive min nedslåede ånd.

Den sidste dag på hotellet, før jeg rejste videre, afleverede jeg min nøgle, og der lå en besked til mig fra ægteparret: ›Betal os tilbage ved at vise kærlig venlighed over for en anden plaget sjæl på din vej.‹ Den vane havde jeg, men jeg besluttede mig for at være mere ivrigt på udkig efter nogen, som havde behov for et løft i livet.

Jeg ønsker jer alt vel. Jeg ved ikke, om dette virkelig er de ›sidste dage‹, som der tales om i skrifterne, men jeg ved, at to medlemmer af jeres kirke var som engle for mig, da jeg så desperat havde behov for hjælp. Jeg tænkte, at I gerne ville vide det.«

Hvilket eksempel på omsorgsfuld barmhjertighed.

På et privatejet og -drevet plejehjem herskede barmhjertigheden overalt. Ejeren var Edna Hewlett. Der var en venteliste over patienter, som ønskede at leve deres sidste dage under hendes ømme omsorg, for hun var en engel. Hun vaskede og satte håret på hver eneste patient. Hun vaskede de ældre og gav dem frisk og rent tøj på.

Gennem årene, hvor jeg besøgte enkerne i det ward, som jeg engang præsiderede over, begyndte jeg som regel mine besøg på Ednas plejehjem. Hun bød mig velkommen med et muntert smil og førte mig ind i dagligstuen, hvor nogle af patienterne sad. Jeg måtte altid begynde med Jeannie Burt, der var den ældste – 102 år, da hun døde. Hun havde kendt mig og min familie, fra jeg blev født.

Engang spurgte Jeannie med sin udprægede skotske accent: »Tommy, har du været i Edinburgh for nylig?«

Jeg svarede: »Ja, det er ikke så længe siden, at jeg var der.«

»Er den ikke smuk?« svarede hun.

Jeannie lukkede sine gamle øjnene som et udtryk for, at hun stille faldt hen i drømmerier. Så blev hun alvorlig. »Jeg har betalt forud for min begravelse – kontant. Du skal tale til min begravelse, og du skal citere ›Crossing the Bar‹ af Tennyson. Lad os så høre den!«

Det virkede, som om alle kiggede på mig, og det var faktisk også tilfældet. Jeg tog en dyb indånding og begyndte:

Solnedgang og aftenstjerne,
og et tydeligt kald fra Gud!
Ingen klage i det fjerne,
når jeg på havet sejler ud.[11]

Jeannies smil var mildt og himmelsk – og så sagde hun: »Åh, Tommy, det var smukt. Men sørg for at øve dig lidt før min begravelse!« Det gjorde jeg så.

På et eller andet tidspunkt på vores jordiske mission kommer det vaklende skridt, det svage smil, sygdommens smerte – ja, sommeren, som svinder bort og efteråret som kommer, vinterens kulde og den oplevelse, vi kalder døden, som rammer alle. Den rammer de aldrende, som går på deres vaklende fødder. Dens kalden høres af dem, som næppe er nået halvvejs gennem livets rejse. Ofte bringer den de små børns latter til ophør.

Over hele verden udspilles daglig den bedrøvelige scene med kære, som sørger, mens de tager afsked med en søn, en datter, en bror, en søster, en mor, en far eller en dyrebar ven.

Fra det grusomme kors er Frelserens blide afskedsord til sin mor særligt gribende:

»Da Jesus så sin mor og ved siden af hende den discipel, han elskede, sagde han til sin mor: ›Kvinde, dér er din søn.‹

Derpå sagde han til disciplen: ›Dér er din mor.‹ Fra den time tog disciplen hende hjem til sig.«[12]

Lad os huske på, at efter begravelsen visner blomsterne, vennernes gode ønsker bliver til minder, og de bønner, der blev bedt, og de ord, der bliver talt, sløres i sindets afkroge. De, som sørger, finder

ofte sig selv alene. Man savner børnenes latter, teenagernes tumult, og den ømme, kærlige omsorg fra en afdød ægtefælle. Uret tikker højere, tiden går langsommere, og hjemmets fire vægge kan virkelig blive til et fængsel.

Jeg priser dem, som med kærlig omhu og barmhjertig omsorg bespiser de sultne, klæder de nøgne og giver de hjemløse ly. Han, som lægger mærke til hver spurv, der falder til jorden, er ikke uvidende om en sådan tjeneste.

I sin barmhjertighed og efter hans guddommelige plan bringer de hellige templer vor Faders børn den fred, som overgår al forstand.

Under præsident Gordon B. Hinckleys ledelse er antallet af nye templer, som er opført, og som er under opførelse så stort, at det er helt overvældende at tænke på. Vor himmelske Faders barmhjertige omsorg for sine børn her på jorden og for dem, som er gået hinsides dette jordiske liv, fortjener vores taknemmelighed.

Vor Herre og Frelser Jesus Kristus være lovet for hans liv, for hans evangelium, for hans eksempel og for hans velsignede forsoning.

Jeg tænker igen tilbage til Oklahoma City. For mig er det mere end en tilfældighed, at der i denne by nu står et Herrens tempel i al dets skønhed som et fyrtårn, sendt fra himlen for at vise vejen til glæde her på jorden og evig glæde herefter. Lad os huske på ordene fra Salmernes Bog: »Om aftenen slår gråden sig ned, om morgenen er der jubel.«[13]

På en meget virkelig måde taler Mesteren til os: »Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham.«[14]

Lad os lytte efter hans banken. Lad os åbne døren til vores hjerte, så han – det levende eksempel på sand barmhjertighed – kan komme ind. Det beder jeg oprigtigt om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. 1 Mos 39:2.
2. 1 Mos 45:5, 7.
3. Se Luk 10:30-37.
4. Joh 5:8.
5. Joh 8:11.
6. Se Joh 4:14.
7. Mark 5:41.
8. Joh 11:43.
9. 3 Nephi 17:7, 9.
10. Joh 1:39.
11. »Crossing the Bar«, linie 1-4.
12. Joh 19:26, 27.
13. Sl 30:5.
14. Åb 3:20.

Mødet lørdag eftermiddag
31. marts 2001

Opretholdelse af Kirkens ledere

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Mine brødre og søstre, præsident Hinckley har bedt om, at jeg nu præsenterer generalautoriteterne, halvfjerdser-områdeautoriteterne og lederne for Kirkens hjælpeorganisationer for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Gordon Bitner Hinckley som profet, seer og åbenbarer og som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Thomas Spencer Monson som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og James Esdras Faust som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som præsident for De Tolv Apostles Kvorum; Boyd Kenneth Packer som fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af dette kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight, Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland og Henry B. Eyring. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne Claudio R. M. Costa, Richard J. Maynes, L. Whitney Clayton, Christoffel Golden jun., Walter F. González og Steven E. Snow som nye medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum: Keith K. Hilbig, Robert F. Orton, Wayne S. Peterson, R. Conrad Schultz, Robert R. Steuer og H. Ross Workman. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som halvfjerdser-områdeautoriteter: Salvador Aguirre, Daniel P. Alvarez, David J. Barnett, Oscar W. Chavez, Craig C. Christensen, Carl B. Cook, R. Michael Duffin, Timothy Dyches, Michael H. Holmes, Richard D. May, Joel H. McKinnon, Jorge Mendez, Marcus B. Nash, Timothy M. Olson, Richard G. Peterson, Gary L. Pocock, Armando A. Sierra, Gary M. Stewart, G. Perrin Walker, Robert B. White, Larry Y. Wilson og Kazuhiko Yamashita. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder de øvrige generalautoriteter, halvfjerdser-områdeautoriteter og præsidentskaber for Kirkens hjælpeorganisationer, som de nu fungerer. De, der kan godkende det, bedes vise det. Nogen imod, samme tegn.

Præsident Hinckley, det ser ud til, at afstemningen har været enstemmig og godkendende.

Tak, brødre og søstre, for jeres vedvarende tro og bønner.

Vi beder nu de nykaldede medlemmer af De Halvfjerds' Første og Andet Kvorum om at indtage deres pladser på forhøjningen.

Tak, brødre og søstre. □

Rapport fra Kirkens revisionsafdeling

Præsenteret af Wesley L. Jones
Direktør for Kirkens revisionsafdeling

Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kære Brødre:

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har en fungerende revisionsafdeling, der virker ud fra revisionsstandarder. Kirkens revisionsafdeling er uafhængig af alle Kirkens øvrige afdelinger og aktiviteter. Direktøren for Kirkens revisionsafdeling rapporterer direkte og regelmæssigt til Det Første Præsidentskab. Medarbejderne i Kirkens revisionsafdeling består af statsautoriserede revisorer, autoriserede interne revisorer, autoriserede IT-systemrevisorer samt andre kvalificerede og uddannede medarbejdere.

Risiko er den primære faktor, der afgør planlægning, udførelse og rapportering af revisioner. Med mandat fra Det Første Præsidentskab har Kirkens revisionsafdeling myndighed til at revidere alle Kirkens afdelinger, funktioner og aktiviteter verden over, og har adgang til alle optegnelser, regnskaber og rapporter, medarbejdere, faciliteter og ejendomme, der er relevant for udførelse af revisioner. Hyppigheden og arten af revisionen fastlægges af de ledende medarbejdere i Kirkens revisionsafdeling.

Professionelle revisionsstandarder fremsat af Institute of Internal Auditors og American Institute of Certified Public Accountants er retningslinier for revisionerne. Revisionsafdelingen reviderer Kirkens forskellige regnskaber og aktiviteter i overensstemmelse med disse anerkendte professionelle revisionsstandarder. Dette omfatter tilsyn med revision af indbetalinger og udgifter hos lokale kirkeenheder.

Udbetalinger af Kirkens midler i året, der udløb den 31. december 2000, var godkendt af Rådet, der forvalter tiende i henhold til skriftlige retningslinier. Rådet består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd, som foreskrevet ved åbenbaring. Administrationen af godkendte budgetter kontrolleres af Budgetafdelingen under tilsyn af Bevillingskomiteen og Budgetkomiteen. I år 2000 har Kirkens revisionsafdeling revideret de finansielle retningslinier og procedurer, der sørger for kontrol med disse indbetalinger og udgifter af Kirkens midler, og som sikrer Kirkens aktiver. Budgetter, regnskaber, regnskabs- og rapporteringssystemer samt efterfølgelse af ledelsens handlingsplan for indgriben ved revisionsbemærkninger blev revideret og rapporteret.

Baseret på vores udførelse af risiko-baserede revisioner af finansielle, operationelle, budget og andre former for kontrol samt vores vurdering af ledelsens villighed til at iværksætte handlingsplaner for indgriben er det Kirkens revisionsafdelings opfattelse, at midler modtaget og anvendt i året, der udløb den 31. december 2000, i alle

væsentlige henseender er blevet varetaget i overensstemmelse med godkendte budgetretningslinier og Kirkens fastlagte retningslinier og procedurer.

Kirketilknyttede virksomheder, herunder Deseret Management Corporation og dets datterselskaber, opererer adskilt fra Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Direktørerne for disse kirketilknyttede virksomheder rapporterer til uafhængige bestyrelser og deres respektive revisionskomiteer. Disse tilknyttede organisationers finansielle og operationelle aktiviteter blev ikke revideret af Kirkens revisionsafdeling i år 2000. Vi har imidlertid konstateret, at disse organisationer samt Brigham Young University og andre højere uddannelsesinstitutioner hvert år får deres årsregnskab revideret af uafhængige revisionsfirmaer.

Med venlig hilsen,
REVISIONSAFDELINGEN
Wesley L. Jones
Direktør
Den 31. marts 2001 □

Statistisk rapport 2000

Præsenteret af F. Michael Watson
Sekretær for Det Første Præsidentskab

Brødre og søstre, til oplysning for medlemmerne af Kirken har Det Første Præsidentskab udstedt følgende statistiske rapport om Kirkens vækst og status pr. 31. december 2000. Disse statistikker er grundlagt på rapporter, der var tilgængelige før konferencen.

ANTAL KIRKEENHEDER

Stave.......................................2,581
Distrikter...................................621
Missioner...................................334
Ward og grene.......................25,915

KIRKENS MEDLEMSTAL

Vækst i indskrevne
børn......................................81,450
Dåb af nyomvendte.............273,973
Kirkens medlemstal........11,068,861

MISSIONÆRER

Antal
fuldtidsmissionærer...............60,784

TEMPLER

Templer indviet
i 2000...34

FREMTRÆDENDE MEDLEMMER, SOM ER GAET BORT SIDEN APRIL SIDSTE AR

Ældste Hugh W. Pinnock, medlem af De Halvfjerds; *ældste Bernard P. Brockbank*, emeritus generalautoritet; *Wilford W. Kirton jun.*, tidligere advokat for Kirken. □

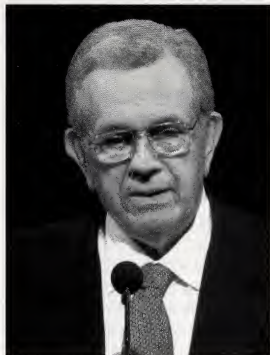
Piberne i Konferencecentrets orgel hæver sig majestætisk bag mænd og kvinder i et kor fra Ricks College, som sang lørdag eftermiddag.

»Mesterens berøring«

Præsident Boyd K. Packer
Fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum

»Vi begår alle fejl ... Det er så vores natur at føle skyld og ydmygelse og lidelse, som vi ikke kan helbrede alene. Det er da, at forsoningens helbredende magt kan hjælpe.«

Denne måde at opretholde ledere på er en stor beskyttelse for Kirken. Herren befalede, at »det skal ikke tillades nogen at gå ud at prædike mit evangelium eller opbygge min kirke, uden han bliver ordineret af en, der har myndighed, og som er Kirken bekendt og på forskriftmæssig måde selv er blevet ordineret af Kirkens ledere.«[1] På denne måde ved alle medlemmer af Kirken i alle organisationer over hele verden, hvem de sande budbringere er.

Det er min hensigt at lette smerten hos dem, som lider af den ubehagelige følelse af skyld. Jeg føler mig som den læge, der begynder sin behandling med at sige: »Det kommer til at gøre lidt ondt ...«

Vi har alle i det mindste følt den samvittighedssmerte, der følger efter vore fejl.

Johannes sagde, at »hvis vi siger, at vi ikke har synd, fører vi os selv på vildspor, og sandheden er ikke i os.«[2] Derpå sagde han det endnu tydeligere: »Hvis vi siger, at vi ikke har syndet, gør vi [Herren] til en løgner, og hans ord er ikke i os.«[3]

Vi har alle på et eller andet tidspunkt, og nogle af os meget ofte, følt samvittighedsnag på grund af noget, vi har gjort forkert eller undladt at gøre. Denne følelse af skyld er for ånden, hvad smerte er for det fysiske legeme.

Men skyld kan være sværere at bære end fysisk smerte. Fysisk smerte er naturens advarselssystem, der signalerer, at noget skal ændres eller renses eller behandles, måske endog fjernes ved operation. Skyld, samvittighedens smerte, kan ikke helbredes på den samme måde.

Hvis I plages med den deprimerende følelse af skyld eller skuffelse, af fiasko eller skam, er der en helbredelse. Det er ikke min hensigt at såre jeres følelser, men at hjælpe jer og hjælpe dem, I elsker. Profeterne lærer os, hvor smertefuld skyld kan være. Mens jeg læser det, de har sagt, så vær beredt på *meget* stærke ord. Og dog vil jeg ikke læse det stærkeste, de har sagt.

Profeten Alma beskrev sine skyldfølelser ved at sige: »Men jeg blev *plaget* af evig *kval*, thi min sjæl var i højeste grad *i oprør* og *plaget* af alle mine synder.«[4]

Profeterne valgte meget malende ord.

Plaget betyder også »pint«.[5] Fordums var en pinebænk et stativ, hvorpå offeret blev lagt med hver ankel og håndled bundet fast til en stav, som så kunne drejes for at forårsage uudholdelig smerte.

En harve er et stativ med pigge. Når den trækkes hen over jorden, river og flår den jorden. Skrifterne taler ofte om sjæle og sind som værende oprevet af skyld.[6]

Martre kan betyde »at vride«, en torturmåde, der er så smertefuld, at selv de uskyldige ville tilstå.[7]

Profeterne taler om »bitterheds galde«[8] og sammenligner ofte smerten ved skyld med ild og svovl.

Kong Benjamin sagde, at de, som er ugudelige, vil blive overgivet »til en frygtelig ransagelse af deres egne synder og vederstyggeligheder, hvad der får dem til at gyse tilbage for Herrens åsyn til en tilstand af elendighed og evig pine«.[9]

Profeten Joseph Smith sagde: »Et menneske er sin egen plageånd og sin egen fordømmer ... Smerten ved skuffelsen i en mands [eller kvindes] sind er lige så heftig som en sø af ild og svovl.«[10]

Denne sø af ild og svovl, som altid brænder, men aldrig fortæres, er skriftens beskrivelse af helvede.[11]

Forestil jer, at der ikke var nogen helbredelse, ingen måde at lette åndelig smerte på eller fjerne skyldens pine. Forestil jer, at hver fejl, hver synd blev føjet til de andre med den plage, den kval, den evige smerte. Der er for mange af os, der unødvendigt bærer rundt på skyldens og skammens smerte.

Skrifterne lærer os, at »det er nødvendigt, at der er en modsætning i alle ting«. Hvis ikke »kunne retfærdighed ikke finde sted«[12], ej heller lykke, glæde eller forløsning.

Den 3. trosartikel lærer os: »Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst ved at adlyde evangeliets love og forordninger.« Forsoningen tilbyder forløsning fra åndelig død og fra lidelse, som er forårsaget af synd.

Af en eller anden grund tror vi, at Kristi forsoning *kun* gælder ved slutningen af det jordiske liv for at forløse fra faldet, fra åndelig død. Men det er meget mere end det. Det er en altid tilstedeværende kraft, man kan påkalde i hverdagen. Når vi pines og plages eller føler oprør på grund af skyld eller bliver bebyrdede af sorg, kan han helbrede os. Selv om vi ikke fuldstændigt forstår, hvordan Kristi forsoning blev udvirket, kan vi opleve »Guds fred, som overgår al forstand«.[13]

Evangeliets plan er »saliggørelsens store plan«.[14] Det er i modstrid med Guds natur og i modstrid med selve menneskets natur at finde lykke i synd. »Ugudelighed har aldrig været lykke.«[15]

Vi ved, at nogen angst og depression forårsages af fysiske forstyrrelser, men meget (måske det meste) af det er ikke smerte i legemet, men i ånden. Åndelig smerte, der er et resultat af synd, kan erstattes med fred i sindet.

I modsætning til de hårde ord, der fordømmer synd, lyt så til *barmhjertighedens* beroligende, helbredende ord, som opvejer *retfærdighedens* barske ord.

Alma har sagt: »Min sjæl er blevet forløst af bitterheds galde og syndens lænker. Jeg var i den mørkeste afgrund, men nu ser jeg Guds underfulde lys. Min sjæl var martret af evig pine, men ... min sjæl pines ikke mere.«[16]

»Jeg huskede alle mine synder og overtrædelser, for hvis skyld jeg blev plaget af helvedes kvaler ...

Og medens jeg således blev pint og plaget og oprørt ved erindringen om mine mange synder, da huskede jeg også at have hørt min fader profetere for folket angående Jesus Kristus, en Guds Søn, der skulle komme for at gøre forsoning for verdens synder.

Og da denne tanke bemægtigede sig min sjæl, råbte jeg i hjertet: O, Jesus, du Guds Søn, forbarm dig over mig, som er i bitterheds galde og omgivet af dødens evige lænker.

Og da jeg tænkte således, mindedes

jeg ikke længere mine kvaler, og jeg oprørtes ikke mere ved erindringen om mine synder.

Og hvilken glæde og hvilket forunderligt lys så jeg ikke; ja, min sjæl blev fyldt med glæde, lige så stor som min kval havde været.«[17]

Vi begår alle fejl. Af og til skader vi os selv og sårer andre alvorligt på måder, som vi ikke kan udbedre alene. Vi slår ting i stykker, som vi ikke kan reparere alene. Det er så vores natur at føle skyld og ydmygelse og lidelse, som vi ikke kan helbrede alene. Det er da, at forsoningens helbredende magt kan hjælpe.

Herren har sagt: »Thi se, jeg, Gud har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide.«[18]

Hvis Kristus ikke havde udvirket sin forsoning, ville straffen for fejl blive føjet til den ene efter den anden. Livet ville være håbløst. Men han led villigt, for at vi kunne blive forløst. Og han sagde: »Se, den, der omvender sig fra sine synder, ham er de forladt, og jeg, Herren, kommer dem ikke mere i hu.«[19]

Ezekiel sagde: »[Hvis den uretfærdige] giver tilbage, hvad han tog i pant, erstatter, hvad han røvede, og følger livets love uden at øve uret, så skal han bevare livet og ikke dø.

Ingen af de synder, han har begået, skal huskes.«[20]

Tænk over det, ikke engang huskes!

Vi kan hele tiden »få syndsforladelse«.[21] Dåb ved nedsænkning er til syndernes forladelse. Denne pagt kan fornys ved at deltage i nadveren hver uge.[22]

Forsoningen har praktisk, personlig, hverdagsagtig værdi; anvend den i jeres tilværelse. Den kan aktiveres ved så enkel en begyndelse som bøn. I vil derefter ikke være fri fra problemer og fejl, men I kan fjerne skyld ved omvendelse og få fred.

Jeg citerede den 3. trosartikel. Den har to dele: »Vi tror, at hele menneskeheden, gennem Kristi forsoning, kan blive frelst [så kom han med betingelsen] ved at adlyde evangeliets love og forordninger.«

Retfærdighed kræver, at der er en straf.[23] Skyld fjernes ikke uden smerte. Der er love, der skal adlydes, og ordinancer, der skal modtages, og der er straf, der skal betales.

Fysisk smerte kræver behandling og en ændring af livsstil.

Sådan er det også med åndelig smerte. Der skal være omvendelse og disciplin, hvoraf hovedparten er selvdisciplin. Men for at genoprette vores uskyld efter alvorlig overtrædelse, skal der være en bekendelse til vores biskop, som er den udpegede dommer.

Herren lovede: »Jeg giver jer et nyt hjerte og en ny ånd i jeres indre.«[24] Denne åndelige hjerteoperation kan, ligesom i legemet, give smerte og kræve en ændring af vaner og adfærd. Men i begge tilfælde bringer bedring fornyet liv og fred i sindet.

Da himlen blev åbnet og Faderen og Sønnen stod foran Joseph Smith, udtalte Faderen syv ord: »*Denne er min elskede Søn. Hør ham!*«[25] Åbenbaring fulgte åbenbaring, og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige[26] blev organiseret. Han erklærede selv, at den var »den eneste sande og levende kirke på hele jordens overflade«.[27]

Peter, Jakob og Johannes gengav det højere præstedømme, og Johannes Døber Det Aronske Præstedømme. Evangeliets fylde var blevet åbenbaret.

Efter åbenbaringerne, som kom og endnu kommer til hans kirke, er alt det, der er blevet trykt, forkyndt, sunget, opbygget, belært om eller udsendt sket med det formål, at mænd og kvinder og børn kan kende Kristi forsonings forløsende påvirkning i deres hverdag og få fred.

Han sagde: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer.«[28]

Som én, der står blandt hans apostle, vidner jeg om ham og om den altid tilstedeværende kraft i hans forsoning.

Fra de ophøjede ord som *retfærdighed* og *barmhjertighed* og *advarsel* og *håb* i skriftens vers, vender jeg mig til det samme budskab i et enkelt digts vers:

Den var skrammet og ramponeret
og auktionarius
mente knap nok, at det var værd
at spilde tid på den gamle violin.
Men han holdt den op med et smil:
»Hvad byder I, gode folk,« råbte
han,
»hvem vil komme med det første
bud?«
»En dollar, en dollar«, så »to!«
»Kun to?
To dollars, og hvem byder tre?
Tre dollars, første, tre dollars,
anden;
tredje gang –« Men nej,
Fra bagest i lokalet kom en gråhåret
mand
og tog buen op.
Idet han børstede støvet af den
gamle violin,
og strammede de flossede strenge,
spillede han en melodi så ren og
smuk
som var det engle der sang.

Musikken hørte op, og auktionarius
sagde med stille røst:
»Og nu, hvad byder I for den gamle
violin?«
Og han holdt den op med buen.
»1000 dollars, og hvem byder to?
To tusind! Og hvem byder tre?
Tre tusind, første, tre tusind,
anden;
Og sidste gang solgt!« sagde han.
Folk klappede, men nogle græd:
»Vi forstår det ikke,
hvad ændrede dens værdi?« Svaret
kom hurtigt:
»Mesterens berøring.«

Mange, hvis liv er ude af harmoni,
skrammet og ramponeret af synd,
bliver bortauktioneret til den tanke-
løse hob,
ligesom den gamle violin.
En »skål med linser«, et glas med
vin,
En leg – og han drager videre.
Solgt! – første – og solgt – anden –
sagde han.

Og sidste gang, han er solgt.
Men Mesteren kommer, og den tankeløse hob
kan aldrig helt forstå
værdien af en sjæl og den ændring, der sker
ved Mesterens berøring.[29]

I Jesu Kristi navn. Amen. □

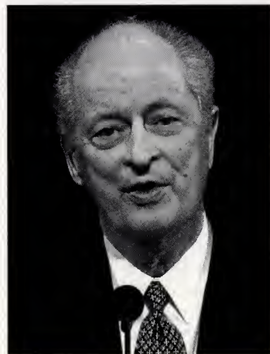
NOTER

1. L&P 42:11.
2. 1 Joh 1:8.
3. 1 Joh 1:10.
4. Alma 36:12; fremhævelse tilføjet.
5. Se Mosiah 27:29; Alma 36:12, 16-17; Mormon 9:3.
6. Se 2 Nephi 9:47; Alma 14:6; 15:3; 36:12, 17, 19; 39:7.
7. Se Mosiah 2:39; 3:25; 5:5; Moroni 8:21.
8. Se Alma 41:11; ApG 8:23; Mosiah 27:29; Alma 36:18; Mormon 8:31; Moroni 8:14.
9. Mosiah 3:25.
10. *Deseret News*, 8. juli 1857, s. 138.
11. Se Åb 20:10; 21:8; 2 Nephi 9:16, 19, 26; 28:23; Jakobs Bog 3:11; 6:10; Mosiah 3:27; Alma 12:17; 14:14; L&P 63:17; 76:36.
12. 2 Nephi 2:11.
13. Fil 4:7.
14. Alma 42:8.
15. Alma 41:10; se også v. 11.
16. Mosiah 27:29.
17. Alma 36:13, 17-20.
18. L&P 19:16.
19. L&P 58:42; se også Hebr 8:12; 10:17.
20. Ez 33:15-16.
21. Mosiah 4:12; se og så 2 Nephi 25:26; 31:17; Mosiah 3:13; 4:11; 15:11; Alma 4:14; 7:6; 12:34; 13:16; Helaman 14:13; 3 Nephi 12:2; 30:2; Moroni 8:25; 10:33.
22. Se L&P 27:2.
23. Se Alma 42:16-22.
24. Ez 36:26.
25. JS-H 1:17.
26. Se L&P 115:4.
27. L&P 1:30.
28. Joh 14:27.
29. Myra Brooks Welch, »The Touch of the Master's Hand,« *The Gospel Messenger*, Brethren Press, 26. feb. 1921.

Missionærægtepar: En tid til at tjene

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

»Det passer sig for en moden søster eller et ægtepar at lade deres præstedømmeledere vide, at de er villige og i stand til at tage på mission. Det er jeres pligt at gøre det.«

Jeg føler et stort ansvar ved at tale til jer i dag om et presserende behov i Kirken. Det er mit største håb, at Helligånden under min tale vil berøre nogle hjerter, og at en ægtefælle eller to et eller andet sted stille vil puffe til sin ægtefælle og opleve et afgørende øjeblik. Jeg vil tale om det store behov for, at flere modne ægtepar tjener i missionsmarken. Vi ønsker at udtrykke vores påskønnelse for de tapre ægtepar, som er på mission i øjeblikket, de som har tjent og de, som endnu vil tjene.

I afsnit 93 i Lære og Pagter irettesatte Herren de præsiderende brødre i Kirken, idet han sagde: »Jeg har befalet jer at opdrage jeres børn i lys og sandhed ...

Og nu giver jeg dig den befaling, at om du vil hjælpes, må du sætte dit eget hus i orden, thi der findes meget, som ikke er rigtigt i dit hus« (L&P 93:40, 43).

Hvad er den bedste måde at undervise vore børn – og børnebørn – om lys og sandhed? Hvad er den vigtigste måde, hvorpå vi kan sætte vores familie, både den nærmeste og den øvrige, i orden? Er det muligt, at vores eksempel er stærkere end ord i åndelige anliggender? Tempelægteskab, familiebøn, studium af skriften og familieaften er af afgørende betydning. Men der findes en anden dimension – en dimension i form af tjeneste. Hvis vi er villige til at forlade vore kære for at tjene i missionsmarken, vil vi velsigne dem med en arv, som vil belære og inspirere dem i flere generationer.

Jeg synes, at det er værd at bemærke, at da Herren havde befalet brødrene at undervise deres børn om lys og sandhed og sætte deres familie i orden, kaldte han dem straks til at tage på mission. »Nu siger jeg til jer, mine venner: I skal lade min tjener Sidney Rigdon begive sig af sted og skynde sig at forkynde ... frelsens evangelium« (L&P 93:51).

Mens vi tjener i missionsmarken vil vore børn og børnebørn blive velsignet på måder, som ikke havde været mulige, hvis vi var blevet hjemme. Tal med ægtepar, der har

været på mission, og de vil fortælle jer om de velsignelser, der er blevet udøst: Inaktive børn er blevet aktive, familiemedlemmer er blevet døbt, og vidnesbyrd er blevet styrket som følge af deres tjeneste.

Et missionærægtepar rejste fra deres farm, som de lod deres søn bestyre. I det ret tørre år, der fulgte, kunne man høste hø to gange på deres farm, men kun én gang på naboens. Naboen spurgte deres søn, hvorfor de kunne høste to gange sammenlignet med hans ene gang. Den unge mand svarede: »Du skal sende dine forældre på mission.«

Hvis der er så rige velsignelser for missionærægtepar og deres familie, hvorfor er der så kun nogle få tusinde, der tjener, og ikke titusinder som der er så desperat behov for? Jeg tror, at de fire »F'er« ofte står i vejen: *Frygt, familiebekymringer, finanser* og at *finde den rigtige mulighed for en mission.*

For det første, frygt. Frygt for det ukendte, eller frygt for at vi ikke er tilstrækkeligt velbevandrede i skrifterne eller ikke kan tale det sprog, der kræves, kan gøre folk modstræbende til at tjene. Men Herren har sagt: »Dersom I ikke er et, er I ikke mine« (L&P 38:30). Jeres liv er jeres forberedelse. I har værdifuld erfaring. I har opdraget børn og tjent i Kirken. Bare tag af sted og vær jer selv. Herren har lovet, at engle skal gå foran jer (se L&P 103:19-20). Ånden vil fortælle jer, hvad I skal sige, og hvornår I skal sige det i en meget naturlig proces, når I styrker de unge missionærer, bærer vidnesbyrd for undersøgere og nye medlemmer, underviser i ledelse og bliver venner med og få mindre aktive medlemmer ind i fællesskabet og hjælper dem med at vende tilbage til fuld aktivitet. *I* er vidnesbyrdet, og I vil påvirke de menneskers liv, som I kommer i kontakt med. Ægtepar går normalt ikke ud og banker på døre, og det forventes ikke, at de lærer lektioner udenad, eller at de har samme program som unge ældster og søstre. Vær ganske enkelt jer selv. Tjen så godt I kan, og så vil Herren velsigne jer.

Missionærægtepar giver stabilitet med deres venskaber og lederskabsevner i områder, hvor Kirken er ny. Dette erfarede jeg selv, da jeg var missionspræsident i England. Jeg gav et ægtepar, som havde tjent i besøgscentret, til opgave at arbejde i en enhed, der kæmpede med tingene. De var noget bange for at forlade det beskyttede besøgscenter. Men med tro gik de i gang. I løbet af et halvt år havde en enhed, hvor der kom 15-20 mennesker til nadvermøde, over 100 til stede ved møderne på grund dette ægtepar fællesskabsindsats i samarbejde med præstedømmet. Den dag i dag taler de og deres børn om den tid som den største oplevelse i deres liv.

Templets anneks og Konferencecentrets spir spejler sig i det reflekterende bassin øst for templet i Salt Lake City.

Et andet ægtepar tjente for nylig i en lille landsby syd for Santiago i Chile. De kunne ikke tale spansk og var nervøse for at være i et andet land så langt væk fra deres hjems behagelige omgivelser. Men de kastede sig fast besluttede ud i det og elskede og tjente befolkningen. Inden længe voksede den lille gren fra 12 til 75 medlemmer. Da det blev tid til, at de skulle rejse, lejede hele grenen en bus, så de kunne tage til lufthavnen, som lå fire timer væk, og sige farvel til deres gode venner.

Den tjeneste, som ægtepar yder, er af afgørende betydning for Herrens værk. Ægtepar kan gøre en forskel. Ægtepar kan udføre usædvanlige ting, som ingen andre kan.

For det andet, familieanliggender. Frelseren kaldte fiskere og bad dem ydmygt: »Følg mig« (Matt 4:19). Han bad dem indtrængende om at forlade deres hjemlige omgivelser og blive menneskefiskere. Det, som missionærægtepar bliver bedt om at yde, er mindre end en halv tiendedel af den tid, de lever på jorden. I det evige perspektiv er en mission kun nogle få øjeblikke, hvor man er væk fra sine hjemlige omgivelser, sin familie og sin pensionisttilværelse sammen med gamle venner.

Herren vil sende jeres familie særlige velsignelser, når I tjener. »... jeg, Herren, [giver] dem det løfte, at jeg skal forsørge deres familier« (L&P 118:3). Ægtepar er nogle gange bekymrede over, at de i deres fravær vil gå glip af bryllupper, fødsler, familiesammenkomster og andre familiebegivenheder. Vi har lært, at indvirkningen på familier, mens bedsteforældrene er på mission, er tusinde taler værd. Familier styrkes i høj grad, når de beder for deres forældre og bedsteforældre og læser breve, som de har sendt hjem, som beretter om deres vidnesbyrd og deres bidrag i missionsmarken.

En søn skrev et smukt brev til sine forældre i missionsmarken: »Jeres tjeneste er et eksempel for vores børn. Som resultat deraf er de mere villige til at tjene i deres kaldelser i Kirken. Det lærer os alle at være mere gavmilde, når vi udveksler breve og sender pakker. Når vi får breve og hører nyt fra jer, styrker det vores vidnesbyrd. Selv om I er gået på pension og efter verdens målestok burde have været lykkelige, så har I ved at tage på mission vist os en ny måde at være lykkelig på. I har fundet en lykke, som ikke kan købes for penge. Vi har set jer overvinde medicinske og andre slags problemer, og vi har set jer blive velsignet for jeres villighed til at tage af sted og forlade jeres børn, børnebørn og oldebørn. Vi elsker jer højt!«

Et andet ægtepar fortæller: »Et af vore børnebørn skrev til os, da vi var på mission i Thailand, og fortalte os, at han ikke helt sikkert havde besluttet, om han ville på mission, men at vi havde været et eksempel for ham, og nu vidste han, at han ville tjene. Han er nu på mission.«

Brødre går ind i Konferencecentret til præstedømmets møde.

Min egen far og mor var på mission i England. Da jeg en dag besøgte dem i deres lille lejlighed, så jeg min mor, som havde svøbt et sjal tæt omkring skuldrene, lægge småpenge i gasvarmeapparatet, så de kunne få varme. Jeg spurgte: »Hvorfor er I taget på mission, mor?« Mor sagde ganske enkelt: »Fordi jeg har elleve børnebørn, som er drenge. Jeg ønsker, at de skal vide, at bedstemor og bedstefar har været på mission.«

I 1830 kaldte Herren Thomas B. Marsh til at rejse fra sin familie for at tage på mission. Bror Marsh var meget bekymret over at skulle forlade sin familie på det tidspunkt. Herren fortalte ham i en kærlig åbenbaring: »jeg vil velsigne dig og din familie, ja, dine små ... Opløft dit hjerte og glæd dig, thi timen for din mission er kommet ... Derfor skal din familie have sit ophold ... Forlad dem kun for en kort tid og forkynd mit ord, så skal jeg berede dem et sted« (L&P 31:2-3, 5-6).

Det kan være, at dette er de velsignelser, som jeres børn, børnebørn og oldebørn og fremtidige efterkommere har mest brug for.

For det tredje, finanser. Nogle ægtepar, som gerne vil på mission, har ikke mulighed for det på grund af alder, helbred, deres finansielle eller familiemæssige situation. Måske kan de, der ikke er i stand til det, hjælpe andre par med at komme på mission.

Missionering har altid krævet ofre. Hvis det er nødvendigt med ofre, så vil velsignelserne være så meget større. Børn, I bør opmuntre jeres forældre til at tage på mission og om nødvendigt hjælpe dem økonomisk. I vil måske miste børnepasning i en kort tid, men de evige belønninger, som I og jeres familie får, vil mere end opveje det korte offer.

Til yngre ægtepar, som stadig har hjemmeboende børn: Jeg opfordrer jer nu til at beslutte jer for at tage på mission, når I bliver ældre, og til at planlægge og forberede jer, så det er muligt økonomisk, fysisk og åndeligt. Sørg for, at jeres missions store eksempel er en arv, som I vil kunne give videre til jeres efterkommere.

Der er to enestående tidspunkter i vores liv, hvor vi virkelig kan efterleve offerloven og vie os til at tjene Herren på fuldtid. Det ene er som ung mand eller kvinde, hvor man tager på fuldtidsmission. Det andet er den enestående tid, som I får, når I har tjent til livets ophold. Det sidste kunne man kalde de »patriarkalske år«, hvor I kan trække på et helt livs rige erfaringer, tage ud som ægtepar og vie jer fuldt ud til at være Herrens tjenere.

Velsignelserne ved at tjene sammen med jeres evige partner er uvurderlige, og det er kun dem, der har oplevet det, som kan forstå dem. Min hustru og jeg har haft dette privilegium i missionsmarken. Hver dag er en særlig dag med daglige belønninger, som giver personlig vækst og udvikling i Herrens tid og på Herrens måde. Tilfredsstillelsen ved denne form for tjeneste vil velsigne jer, jeres ægteskab og jeres familie for evigt.

Til sidst, find den rette missioneringsmulighed. Der er næsten ingen grænser for, hvordan ægtepar kan tjene. Lige fra hjælp på et missionskontor og lederskabstræning til slægtsforskning, tempeltjeneste og humanitær hjælp er der mulighed for at anvende næsten enhver færdighed eller ethvert talent, som Herren har velsignet jer med.

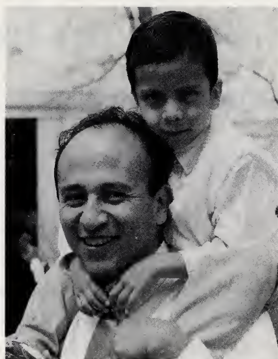
Sæt jer ned sammen med jeres ægtefælle, gør status over jeres helbred, økonomi og enestående gaver og talenter. Hvis alt så er i orden, så gå til jeres biskop og sig: »Vi er klar.« I synes måske, at det er upassende at tale med jeres biskop eller grenspræsident om jeres ønske om at tage på mission. Men det passer sig for en moden søster eller et ægtepar at lade deres præstedømmeledere vide, at de er villige og i stand til at tage på mission. Det er jeres pligt at gøre det.

Biskopper, I bør ikke tøve med at foretage et interview med henblik på at udstede en missionsanbefaling for at drøfte og opmuntre missionærægtepar til at tage på mission.

Ældste Clarence R. Bishop, leder af Mormon Handcart Visitors' Center, har været på fem missioner. Den første var som ung mand. Ved de sidste fire missioner blev han interviewet af inspirerede præstedømmeledere med henblik på at tage på mission. Han antyder, at han måske ikke var taget på nogle af de sidste fire missioner, hvis hans biskop ikke havde opmuntret ham til at tjene.

Nogle modne ægtepar og enlige søstre er blevet kaldet til at undervise elever, lærere og regeringsembedsmænd i Thailand i engelsk som fremmedsprog. Ved at give frit af deres gaver og talenter, som de har udviklet ved mange års erfaring i at undervise, har disse pensionerede lærere og uddannelsesledere haft stor fremgang med at undervise elever og oplære lærere i engelsk og være gode ambassadører for Kirken i Thailand.

Jerry og Karen Johnson tjente i Hong Kong og underviste i engelsk

som andet sprog. En dage efter undervisningen hen mod slutningen af deres mission kom en lille pige i anden klasse, som søster Johnson var blevet tæt knyttet til, op til hende, slog armene ud, som om hun var et fly, der fløj, og spurgte: »*Megwo?*«, som betyder »Amerika?« Søster Johnson så på hende og sagde: »Ja, vi skal tilbage til Amerika.« Hun trykkede sit hoved ind mod søster Johnson og hulkede. »Jeg holdt fast om hende og hulkede sammen med hende«, sagde søster Johnson. »50 andre elever samledes omkring os og hulkede sammen med os. Vores mission har anbragt os midt i en hvirvelvind af kærlighed, som synes at omslutte os.«

Da Jesus udsendte de tolv på deres mission, gav han dem befaling ved at sige: »I har fået det for intet, giv det for intet« (Matt 10:8). Hvor meget er givet, kræves der meget. I har modtaget meget i jeres tilværelse, gå ud og giv frit i jeres Herres og Frelsers tjeneste. Hav tro, Herren ved, hvor der er brug for jer. Behovet at så stort, søskende, og arbejderne er så få.

»Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, tjener I blot Gud« (Mosiah 2:17). Jeg ved, at dette er hans værk. Gå ud og tjen!

Min bøn er, at I må opleve velsignelserne ved missionærtjeneste for jer selv og jeres familie. I Jesu Kristi navn. Amen. □

David, en fremtidig missionær

Ældste Darwin B. Christenson
De Halvfjerds

»Med yderligere erfaring har vore unge brødre og søstre ganske naturligt ... opnået en dyb kærlighed til Jesus og til vore profeter.«

Mine kære brødre og søstre, en af velsignelserne ved at være medlem af Kirken er privilegiet at føle og bære vidnesbyrd, hvilket udtryk også kan ses ved handling og eksempel.

Min hustru og jeg vil ligesom mange andre aldrig nogen sinde glemme den unge bror, der stod i den overvældende styrtregn under hjørnestensceremonien af Recifetemplet i Brasilien sidste december.

Da præsident Hinckley og præsident Faust kom ud fra templet, og han kunne se dem, strammede denne lille fyr, som jeg vil kalde David – som var omkring 10 år gammel – sig selv op, tænkte ikke på blæsten og regnen, mens han stod der med sin hvide skjorte og sine bukser fuldstændig gennemblødt. Han stod rank og beslutsom som en lille soldat og erkendte beslutsomt, at han i sandhed var i nærheden af Herrens egne profeter, seere og åbenbarere.

David er repræsentant for de mange vidunderlige unge mennesker, som er Kirkens fremtid. Han er blevet godt oplært af kærlige forældre, med støtte fra primarylærere, til at ære, elske og følge profeterne. Med yderligere erfaring har vore unge brødre og søstre ganske naturligt ligesom David opnået en dyb kærlighed til Jesus og til vore profeter. Som forældre og lærere har vi et ansvar og en mulighed for at forstærke denne spæde kærlighed og respekt.

Ved denne omhyggelige vejledning vil vidnesbyrdet vokse konstant og til sidst blive grundlagt på personligt modtaget åbenbaring.

Som David, vores unge bror i regnen, på gribende måde viste det, er familien den grundlæggende, evige organisation i Kirken, hvorfra han har lært så meget. Med oplæring vil han opnå sit eget personlige vidnesbyrd om, at Jesus er den levende Guds Søn, og at Frelseren, ved sin forsoning, på fuldkommen vis udførte sit forsonende løfte. Joseph Smith er den første profet i denne gengivelse. Gordon B. Hinckley er vores nuværende, levende og kærlige profet.

David vil vokse op og vide, at han skal på mission. Hans far vil ofte tale om velsignelserne ved sin egen mission. Han er symbol på fædre i Zion, som er trofaste præstedømmebærere.

Davids mor opbygger harmoni i familien ved at grundlægge vigtige og varende familietraditioner. Hun er symbol på mødre, som er ivrige efter at se børnene vokse, og som er i stand til at tørre tårer bort og udglatte mange af dagligdagens jordiske rynker, såvel som rynkerne på skjorter og kjoler.

Langs Recifes smukke strande er der skilte, som fortæller, at svømmere trygt kan nyde havet, hvis de blot vil begrænse deres aktiviteter til området mellem stranden og klipperevet. De, som svømmer eller surfer på den anden side af revet, udsætter sig selv for angreb af hajer, som er en fortsat trussel og har forårsaget et betydeligt antal skader og dødsfald.

Ligesom skiltene på stranden, sørger Herren og hans profeter for inspireret vejledning til jordiske sønner og døtre, så de er i stand til at undgå de allestedsnærværende jordiske »hajer«: Pornografi, narkotika og synder, der kan reducere eller dræbe den naturlige følelse af guddommelighed, som Herren ønsker, at hans børn skal have gavn af. Denne himmelske vejledning kommer fra Gud på grund af hans utrættelige, personlige kærlighed til hvert af hans børn. Bøn, skrifterne og faste er til rådighed for alle, som vil bruge dem.

»Familien: En proklamation til verden« (*Stjernen*, okt. 1998, s. 24) er en dyrebar hjælpekilde, et inspireret dokument, som er givet af vore profeter. Lad os lære dens lektier om og om igen. Så vil vi som omsorgsfulde forældre ønske at kæmpe lige så hårdt, som der er brug for, for at beskytte og gavne vore David'er, som er vore børn, børnebørn og kære.

Alma den Yngre underviste hver af sine sønner personligt. Han antyder, at han underviste Helaman, mens han var ung (se Alma 36:3), ligesom vi ser, at David lærer i sin ungdom. Davids far kan omskrive det således: »O, David, min søn,

Robuste søjler og store vinduer pryder Konferencecentrets balkonniveau.

husk at lære visdom i din ungdom; ja, lær i din ungdom at holde Guds bud« (se Alma 37:35).

David lærer, at han aldrig skal tage blot en lille tur ud i livets forurenede vande, fordi han ved, at jordiske »hajer« kan ødelægge den spæde åndelige muskel af et voksende vidnesbyrd. Han ved også, at han ikke behøver at bære de såkaldte non-konformisters uniform ved at pierce og tatovere sin krop.

Før David rejser hjemmefra for at begynde sin mission, vil det være en velsignelse for ham at blive undervist personligt af sin egen far, ligesom Alma så smukt underviste sin søn, Helaman. »Ja, råb til Gud om hele dit underhold; ja, lad alle dine gerninger være for Herren ... Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger« (Alma 37:36-37).

I begyndelsen af Mormons Bog lærer vi en lektie om at være forælder. Fader Lehi sørgede for den grundlæggende baggrund ved at give sin søn Nephi årsag til at komme med den berømte udtalelse: »Jeg, Nephi, er født af retskafne forældre og blev derfor undervist i al min faders lærdom« (1 Nephi 1:1).

Til Laman og Lemuel kom fader Lehi med en smuk analogi i en stærk lærdom: »O, måtte du dog blive som denne flod og uophørlig rinde ud i al retfærdigheds kilde! ... O, måtte du blive som denne dal, fast og urokkelig og bestandig i at holde Herrens befalinger!« (1 Nephi 2:9-10).

Da Enos var ved at blive voksen, vendte han, mens han var ude at jage i skoven, tilbage til en erindring og blev opmærksom på sin far, Jakobs livslange lærdomme. Enos besluttede til sidst at handle efter disse lærdomme, idet han råbte til Gud »den ganske dag« og ind i natten. Til sidst kom en røst til ham: »Enos, dine synder er dig tilgivet, og du skal blive velsignet« (Enos 1:4-5). Derpå ændrede Enos sit livs fokus og gik ud og underviste.

Den mægtige og storslåede profet Enok gav sine forældre æren, da han sagde: »Min fader underviste mig om alle Guds veje« (Moses 6:41).

Må alle vore David'er være forberedt således til at tjene.

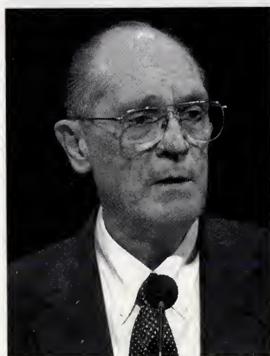
Vi elsker alle at være til tjeneste. I forbindelse med velsignelsen og behovet for at være til tjeneste vil jeg gerne udtrykke min påskønnelse for støtten fra min smukke hustru, vore børn og deres ægtefæller, vore børnebørn, vore brødre og søstre, deres familier, vore missionærer, som er vedvarende eksempler på forpligtelse, venner, som er en konstant støtte, Brasiliens dejlige folk, ledere, profeter og især vor Herre og Frelser. Kirken er sand.

Jeg siger dette i Jesu Kristi navn. Amen. □

»For at bære vidnesbyrd om min Enbårne«

Ældste L. Aldin Porter
De Halvfjerds' Præsidium

»Et åndeligt vidnesbyrd om de nephitiske skrifter vil altid give forvisning om Frelserens eksistens.«

Vi i De Halvfjerds vil gerne udtrykke et hjerteligt velkommen til de brødre, som i dag blev opretholdt til dem fem kvorummer i De Halvfjerds.

Brødre og søstre, vi er velsignet ved at leve i en verden, der er fyldt med næsten daglige oplysninger om fremskridt, der er gjort mod sygdomme og andre trusler mod menneskeheden. Mennesket synes at befinde sig i en uendelig fremmarch inden for overvindelse af hindringer for et langt, sundt liv. De fleste af os er blevet vant til en konstant strøm af undere.

Men sammen med alt dette står vi også over for et nådesløst angreb i form af distraktioner, der er ødelæggende for sjælen, såsom pornografi, anvendelse af narkotika samt misbrug af ægtefælle og børn. Der er en lang række falske filosofier, der udbasuneres som nye, nutidige svar på verdens problemer.

De omfattende kommunikationsmidler, som Herren har åbenbaret for os i vore dage, er i høj grad blevet brugt til ugudelige formål. De trykte medier, tv og video og nu internettet bringer konstant materiale ind i vores hjem, som vil forurene vores sjæl og ødelægge vores liv. Før i tiden var vores hjem generelt fredfyldte tilflugtssteder for verden. Nu kræver det en næsten uophørlig årvågenhed at bibeholde denne fred.

Men vi har alligevel stor grund til at være optimistiske. Vi står ikke uden værn mod disse ugudelige elementer, som bringer os sorg og fortvivlelse her og hindrer os i at opnå evighedernes lykke herefter.

»Jesus sagde til dem: ›Jeg er livets brød. Den, der kommer til mig, skal ikke sulte, og den, der tror på mig, skal aldrig tørste‹« (Joh 6:35).

»Men det brød, som kommer ned fra himlen, gør, at den, der spiser af det, ikke dør.

Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen; den, der spiser af det brød, skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, som gives til liv for verden« (Joh 6:50-51).

Han er svaret på menneskenes hjertes længsel efter vished. Han er svaret på vore synder og sorger.

Han er vores Beskytter i en verden, der konstant søger at løse problemer ved brug af vold. Han er vores Beskytter i en verden, hvor så mange menneskers tanker konstant fyldes med ugudelighed. Vi bør om nogen se på fremtiden med begejstring og optimisme. Vi har hans ord til at vejlede os, trøste os og give os håb om fremtiden. Der er så meget, der ligger forude i form af lys, renhed og dyd; og med tiden vil volden forsvinde, for lammet skal i sandhed ligge side om side med løven.

Herren har selvfølgelig forudset vor tid. Han har set overtrædelsens ødelæggende virkninger. Og han har profeteret om, at han vil yde sit folk beskyttelse.

Han talte til Enok om de sidste dage – tiden med ugudelighed og hævn – og han sagde:

»Og dagen vil komme, da jorden skal hvile, men før den dag skal himlene formørkes, og et mørkets slør skal indhylle jorden; himlene skal ryste og jorden ligeså, og der skal være store trængsler blandt menneskenes børn, men mit folk vil jeg bevare.

Og jeg skal sende retfærdighed ned fra himmelen, og sandhed vil jeg bringe frem ud af jorden for at bære vidnesbyrd om min Enbårne, om hans opstandelse fra de døde, ja, og også om alle menneskers opstandelse. Og jeg vil lade retfærdighed og sandhed fare hen over jorden som en flodbølge for at indsamle mine egne udvalgte fra jordens fire hjørner« (Moses 7:61-62).

Lagde I mærke til, at han sagde: »Sandhed vil jeg bringe frem ud af jorden«? For at gøre hvad? »For at bære vidnesbyrd om min Enbårne.«

Mormons Bog blev samlet og oversat til vor tid. Som det blev profeteret, kom den frem af jorden for at velsigne og vejlede folk i deres tilværelse i vor tid. Som Herren vidste, kom den i en tid, hvor sammenbrud, der var forårsaget af ugudelighed, ville være meget voldsomme.

Da Moroni afsluttede sin fars og andres enorme arbejde, gav han et

løfte, som er blevet udbredt vidt og bredt på mange sprog. Men jeg er bange for, at det er blevet for fortærsket blandt os. Vi lærer om det i Søndagsskolen, til seminar, til familieaftener, og vi lærer det endda udenad som missionærer. Men i dag vil jeg gerne bede jer om at lytte, mens jeg læser dette løfte, som om I aldrig havde hørt om det før.

»Og når I modtager disse ting, formaner jeg jer til at adspørge Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om disse ting ikke er sande; og dersom I beder af oprigtigt hjerte og med fast forsæt samt med tro på Kristus, da vil han åbenbare sandheden deraf for jer gennem den Helligånds kraft« (Moroni 10:4).

Dette er løftet om, at vor evige Fader vil tilkendegive sandheden for os – en personlig åbenbaring med evige følger.

Mormons Bog blev skrevet for at overbevise jøder og ikke-jøder om, at Jesus er Kristus, som manifesterer sig for alle nationer.

Tag ikke let på Guds åbenbaringer. Tag ikke let på dette forbløffende løfte. Jeg bærer højtideligt vidnesbyrd for jer om, at dette løfte ikke blot er blevet opfyldt i mit liv, men også i hundredtusinders liv – ja millioners.

I vil erfare, at når Moronis løfte er blevet opfyldt, og I har opnået forvisning om, at Mormons Bog virkelig er Guds ord, vil det ledsages af et vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, verdens Forløser og Frelser. Jeg har aldrig hørt om noget tilfælde, hvor dette ikke er fundet sted. Desuden tror jeg ikke, at der nogensinde vil ske brud på dette princip. Et åndeligt vidnesbyrd om de nephitiske skrifter vil altid give forvisning om Frelserens eksistens.

Med dette vidnesbyrd, som kommer fra Helligånden, følger en sikker viden om, at Joseph Smith talte sandt, da han sagde, at han havde set Faderen og Sønnen denne forårsmorgen i 1820.

Ingen pris er for høj til at vide, at Jesus Kristus lever og er vor Forløser og Frelser. Dette er opfyldelsen af Moronis løfte i vores liv.

Herefter kan vi ved studium og bøn opnå viden om, at han har givet os liv ved opstandelsen. Vi vil få at vide, at han har lovet os et liv efter dette, som overgår vores forstand. Vi må forstå, at dette vidnesbyrd kun kommer ved lydighed mod evangeliets principper og ordinancer.

Læs Mormons Bog. Begynd at læse med et »oprigtigt hjerte og med fast forsæt«. Tænk over ordene. Stands ofte op og spørg jeres himmelske Fader, »om disse ting ikke er sande«. Bliv ved med at læse, tænke og bede. Det vil ikke være let læsning. Der opstår forhindringer undervejs. Hold ud.

Henvend jer til jeres Fader i Himlen, idet I har fordrevet jeres fordomme og partiskhed. Lad jeres hjerte være åbent til at modtage de indtryk, der kommer fra evige kilder. Der vil blive åbenbaret jer mange inspirerende skatte. Med tiden vil I i jeres hjerte og sind få forvisning om, at Jesus Kristus er den levende

Faders levende Søn. Samtidig vil I få viden om, at Joseph Smith er genoprettelsens profet, og at der er apostle og profeter på jorden i dag. I vil med fuldstændig vished vide, at præsident Gordon B. Hinckley er verdens profet såvel som præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Jeg giver dette løfte til dem, der undersøger Kirken, til dem, som er medlemmer, men som har mistet begejstringen for værket og derfor er forvirrede i en verden, som befinder sig i moralsk kaos. Dette løfte giver jeg dem, der på grund af overtrædelse og levevis uden tro er fortvivlede over evige anliggender.

Når vi får dette hellige vidnesbyrd, vil vores kærlighed til ham vokse grænseløst; vores ønske om at lære ham at kende vil vokse. Vi vil blive bedrøvede, når vi læser ord som kong Benjamins profeti om ham.

»Og se, han skal lide fristelser og legemlige smerter, hunger, tørst og møje, ja, mere end mennesker kan udholde, uden at det forvolder døden; thi se, blod kommer fra hver pore, så stor skal hans ængstelse være for sit folks synder og vederstyggeligheders skyld.

Og han skal kaldes Jesus Kristus, Guds Søn, himlens og jordens Fader, som har skabt alle ting fra begyndelsen« (Mosiah 3:7-8).

Vores hjerte vil flyde over med taknemmelighed for hans offer for os. Denne lære om personlig åbenbaring er ikke ny. Der er blevet belært om dette evige princip i forgangne tider.

»Da Jesus kom til området ved Cæsarea Filippi, spurgte han sine disciple: ›Hvem siger folk, at Menneskesønnen er?‹

De svarede: ›Nogle siger Johannes Døber, andre Elias, og andre igen Jeremias eller en anden af profeterne.‹

Så spurgte han dem: ›Men I, hvem siger I, at jeg er?‹

Simon Peter svarede: ›Du er Kristus, den levende Guds søn.‹

Og Jesus sagde til ham: ›Salig er du, Simon, Jonas' søn, for det har kød og blod ikke åbenbaret dig, men min fader i himlene‹« (Matt 16:13-17).

Når I har modtaget dette hellige vidnesbyrd, vil I se hans hånd i tusinder af ting.

»Og se, alle ting har deres lignelse, og alt er skabt til at bære vidnesbyrd om mig, ja, både de ting, som er timelige og de ting, som er åndelige, det, som er i himmelen oventil, og det, som er på jorden, og det, som er i jorden, og det, som er under jorden, både oventil og nedentil, alt bærer vidnesbyrd om mig« (Moses 6:63).

Vi vil finde stor glæde i at tænke over hans liv, og vi vil snart indse, at alle ting virkelig vidner om ham. Desuden vil vi midt i vore prøvelser og udfordringer finde fred, idet vi ved, at det til sidst vil blive godt. Vi vil finde ro midt i prøvelserne. Vi vil finde denne sindsro i dette liv midt i kaosset omkring os.

Sådan er kraften i et vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, Forløseren, vores Talsmand hos Faderen, Faderens Enbårne i kødet, selve verdens Frelser.

Jeg bærer vidnesbyrd om ham. Jeg bærer vidnesbyrd om, at han levede, han døde, han kom frem fra graven med et opstandent legeme, og han har begavet os med opstandelsen og et løfte om et evigt liv i lykke samt opfyldelse ved lydighed mod evangeliets love og ordinancer, som atter er åbenbaret i vor tid gennem levende profeter.

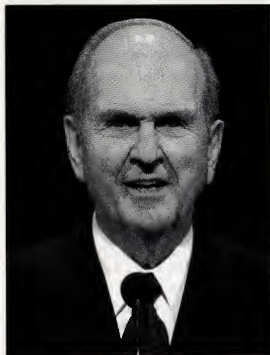
I Jesu Kristi navn. Amen. □

Personlig forberedelse til templets velsignelser

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

»De, som går ind i templet, skal også have hellighedens egenskaber . . . Vi kan kun opnå hellighed ved at holde ud og ved vedvarende personlig anstrengelse.«

Under præsident Gordon B. Hinckleys inspirerede ledelse er det nu lettere at komme til templet end nogensinde før. På alle templer står ordene »Helliget Herren.«[1] Denne udtalelse beskriver både templet og hensigten med templet som helligt. De, som indtræder i templet, bør også kunne karakteriseres som hellige.[2] Det kan være lettere at tilskrive en bygning hellighed end et folk. Vi kan kun opnå hellighed ved at holde ud og ved vedvarende, personlig anstrengelse. Herrens tjenere har gennem tiderne advaret mod uhellighed. Jakob, Nephis bror, skrev: »Se, dersom I var hellige, ville jeg tale til jer om hellige ting; men eftersom I ikke er hellige, og I betragter mig som en lærer, er det nødvendigt, at jeg underviser jer om syndens følger«.[3]

Jeg føler i dag det samme ansvar for at undervise jer. Efterhånden som templerne forberedes til vore medlemmer, er det nødvendigt, at vore medlemmer forbereder sig til at komme i templet.

TEMPLET

Templet er Herrens hus. Grundlaget for enhver ordinance og pagt i templet – frelsesplanens kerne – er Jesu Kristi forsoning. Hver eneste aktivitet og hver eneste lektion og alt, hvad vi gør i Kirken, peger hen mod Herren og hans hellige hus. Vore anstrengelser med at forkynde evangeliet, fuldkommengøre de hellige og forløse de døde leder alle hen til templet. Hvert eneste tempel står som et symbol på vores medlemskab af Kirken,[4] som et tegn på vores tro på livet efter døden og som et helligt skridt mod evig herlighed både for os og vore familier.

Præsident Hinckley har sagt, at »disse enestående og vidunderlige bygninger og de ordinancer, der bliver udført deri, repræsenterer det højeste i vores tilbedelse. Disse ordinancer bliver de dybsindige udtryk for vores teologi.«[5]

At træde ind i templet er en vidunderlig velsignelse. Men vi må først være værdige. Vi bør ikke være forjagede. Vi kan ikke mindske på vores forberedelse og risikere at bryde pagter, som vi ikke var rede til at indgå. Det ville være værre end slet ikke at indgå dem.

BEGAVELSEN

I templet modtager vi en begavelse, som bogstavelig taget er en gave. Når vi modtager denne gave, må vi kunne forstå dens betydning og vigtigheden af at holde hellige pagter. Hver eneste tempelordinance »er ikke bare et ritual, som man gennemgår, men det er en højtidelig løfteafgivelse.«[6]

Tempelbegavelsen blev givet ved åbenbaring. Den forstås derfor bedst ved åbenbaring, som man bønsomt søger med et oprigtigt hjerte.[7] Præsident Brigham Young sagde: »Jeres tempelbegavelse er at modtage alle ordinancerne i Herrens hus, som er nødvendige for jer, når I har forladt dette liv, for at I kan gå tilbage til Faderens nærhed og gå forbi engle, som står vagt.«[8]

DEN BESEGLENDE MYNDIGHED

I vores forberedelse til at modtage begavelsen og andre af templets ordinancer bør vi forstå præstedømmets beseglende myndighed. Jesus talte om denne myndighed for længe siden, da han belærte sine apostle: »… hvad du binder på jorden, skal være bundet i himlene.«[9] Denne samme myndighed er blevet gengivet i disse sidste dage. På samme måde som præstedømmet er evigt – uden begyndelse eller ende – således er virkningen af de præstedømmeordinancer, som binder familier sammen for evigt.

Ordinancerne, pagterne, begavelserne og beseglingerne gør det muligt for den enkelte at blive forsonet med Herren og få familier beseglet til hinanden på den anden side af dødens slør. Lydighed mod templets pagter kvalificerer os til evigt liv – som er Guds største gave til mennesket.[10] Evigt liv er mere end udødelighed. Evigt liv er ophøjelse i den højeste himmel – den form for liv, som Gud lever.

TEMPELANBEFALING

Forberedelse omfatter også det at kvalificere sig til en tempelanbefaling. Vor Forløser kræver, at hans templer beskyttes mod vanhelligelse. Intet urent må indtræde i hans hellige hus.[11] Og alligevel er alle velkomne, som forbereder sig godt. Hvert eneste menneske, som anmoder om en tempelanbefaling, vil blive interviewet af en dommer i Israel – en biskop – og af en stavspræsident.[12] De besidder nøglerne til præstedømmets myndighed og ansvaret for at hjælpe os med at vide om vores forberedelse og det rigtige tidspunkt, hvor det er passende for os at indtræde i templet. Interviewet med dem vil afgøre adskillige vigtige anliggender. De vil spørge, om vi adlyder tiendeloven, om vi holder visdomsordet og om vi opretholder Kirkens ledere. De vil spørge os om vi er ærlige, om vi er moralsk rene, og om vi ærer den skabende kraft, som er givet til os som en hellig tillid fra vor Skaber.

Hvorfor er disse anliggender så afgørende? Fordi de er åndelige skilleveje. De er med til at afgøre, om vi i sandhed lever som pagtens børn,[13] og er i stand til at modstå fristelse fra syndens tjenere.[14] Disse interview hjælper med at fastslå, om vi er villige til at leve i overensstemmelse med den sande og levende Guds vilje, eller om vores hjertes hu stadig »står(r) til rigdom og verdens forfængelighed.«[15]

Sådanne krav er ikke vanskelige at forstå. Da templerne er Herrens hus, så er det ham, som sætter adgangskravene. Vi træder ind som hans gæster. At have en tempelanbefaling er et uvurderligt privilegium og et synligt tegn på lydighed over for Gud og hans profeter.[16]

FYSISK FORBEREDELSE TIL TEMPLET

Man forbereder sig fysisk til templet ved at klæde sig passende. Dette er ikke et sted til afslappet tøj. »Vi bør klæde os på en sådan måde, så vi ville føle os godt tilpas ved at deltage i et nadvermøde eller en højtidelig og fornem forsamling.«[17]

I templet er alle klædt i pletfrit hvidt for at minde os om, at Gud ønsker et rent folk.[18] Nationalitet, sprog eller stilling i Kirken har mindre betydning. Alle sidder side ved side med samme påklædningsform og betragtes lige i vor Skabers øjne.[19]

Brude og brudgomme indtræder i templet for at blive gift for tid og al evighed. Der bærer brudene hvide kjoler – langærmede, sømmelige i design og stof samt uden overdådig pynt. Brudgommene er ligeledes klædt i hvidt. Og brødre, som kommer for at bevidne bryllupper, kommer ikke i smoking.

At bære tempelklædningen har dyb symbolsk betydning. Det repræsenterer en vedvarende forpligtelse.[20] På samme måde, som Frelseren var et eksempel på behovet for at holde ud til enden, bærer vi trofast tempelklædningen som Guds rustning.[21] På denne måde viser vi vores tro på ham og hans evige pagter med os.[22]

ÅNDELIG FORBEREDELSE TIL TEMPLET

Udover den fysiske forberedelse forbereder vi os også åndeligt. Da templets ordinancer og pagter er hellige, er vi under en hellig forpligtelse til ikke at tale om det, som sker i templet, uden for templet. Der er imidlertid visse principper, som vi kan drøfte.

Hvert eneste tempel er et lærdommens hus.[23] Der bliver vi undervist i Herrens veje.[24] Hans veje er anderledes end andres. Hans vej er fra fordums tid og er rig på symbolik. Vi kan lære meget ved at overveje virkeligheden af det, som hvert enkelt symbol står for.[25] Templets lærdomme er smukke i deres enkelhed og ganske enkelt smukke. De forstås af den ydmyge, og alligevel kan de sætte liv i selv de dygtigste hjerners intellekt.

Åndelig forberedelse styrkes ved studium. Jeg vil gerne anbefale, at medlemmer, som drager til templet for første gang læser om syv emner:[26] Salvelse[27], forsoning[28], Kristus[29], pagt[30], Adams fald[31], ofre[32] og templer[33]. Ved at gøre det danner man et solidt grundlag.

Man kan også læse i Det Gamle Testamente[34] og Mose og Abrahams bøger i Den Kostelige Perle. Sådan en gennemgang af den fordums skrift bliver endnu mere oplysende, *efter* man er blevet bekendt med tempelbegavelsen. Disse hellige skrifter understreger tempeltjenesten fra verdens begyndelse.[35]

Til hver ordinance er der en p agt – et løfte. En pagt med Gud er ikke restriktiv, men beskyttende. Sådan et koncept er ikke nyt. Hvis vores vandforsyning fx ikke er ren, så filtrerer vi vandet for at fjerne skadelige stoffer. De guddommelige pagter hjælper os med at filtrere de urenheder bort fra vores sind, som kan skade os. Når vi vælger at fornægte os selv al ugudelighed,[36] så mister vi ikke noget af værdi og opnår det evige livs herlighed. Pagter holder os ikke nede, de løfter os op over de begrænsninger, som vores egen kraft og indsigt udgør.

EVIGT PERSPEKTIV

Præsident Hinckley har forklaret dette ophøjede perspektiv: »Der findes et mål, som går ud over opstandelsen,« sagde han. »Det er ophøjelse i vor Faders rige ... Det

begynder med en accept af ham som vores evige Fader og hans søn som vores levende Forløser. Det omfatter deltagelse i forskellige ordinancer, som hver især er vigtig og nødvendig. Den første af disse er dåb ved nedsænkning i vand, uden hvilken man i henhold til Frelseren ikke kan indtræde i Guds rige. Derefter følger Åndens fødsel, Helligåndens gave. Derefter vil der i årenes løb for mændenes vedkommende ske en ordination til præstedømmet, efterfulgt af templets velsignelser for både mænd og kvinder, som er værdige til at indtræde deri. Disse tempelvelsignelser omfatter tvætning og salvelse, så vi kan træde rene frem for Herren. De omfatter … tempelbegavelsen med dens ansvar og velsignelser, som motiverer os til at leve i overensstemmelse med evangeliets principper. De omfatter beseglende ordinancer, hvorved det, som bliver bundet på jorden, også bindes i himlen og derved tilvejebringer en fortsættelse af familien.«[37]

Jeg har lært, at templets velsignelser har størst betydning, når døden bortrøver en kær fra familiens kreds. At vide at denne adskillelsens smerte kun er midlertidig, tilvejebringer en fred, som overgår al normal forstand.[38] Døden kan ikke adskille familier, som er beseglet i templet. De opfatter døden som en nødvendig del af Guds store plan for lykke.[39]

Et sådant perspektiv hjælper os med at bevare troskab over for de pagter, som er indgået. Præsident Boyd K. Packer har fremhævet, at »ordinancer og pagter bliver vore forudsætninger for at kunne indtræde i [Guds] nærhed. For at kunne modtage dem værdigt må vi søge hele livet, og at holde dem derefter er vores udfordring i livet.«[40]

Templets ordinancer forholder sig til *personlig* udvikling og ligeledes til forløsningen af afdøde *forfædre.* »Thi deres frelse er nødvendig og væsentlig for vor frelse … ›de kan (ikke) fuldkommes uden os,‹ ej heller kan vi fuldkommes uden vore døde.«[41] Tjeneste på deres vegne tilvejebringer gentagne muligheder for at tilbede i templet. Og denne tjeneste kalder på forpligtelse og planlægning. Ved at gøre det for andre, som de ikke kan gøre for sig selv, følger vi Frelserens mønster, som tilvejebragte forløsningen for at velsigne andre menneskers liv.

En dag vil vi møde vores Skaber og stå foran ham ved dommen.[42] Vi vil blive dømt i henhold til vore ordinancer, pagter, gerninger og vores hjertes ønsker.[43]

Kan enkeltpersoner, som er rede til templets velsignelser, gøre en forskel i en verden, som er smittet med åndelig forfald? Ja! Disse hellige er »Herrens pagts folk … udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed.«[44] Deres eksempel kan opløfte hele menneskeheden. Om dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Se 2 Mos 28:36; 39:30; Sl 93:5. Disse ord findes oversat på templer i ikke-engelsktalende områder. »Hellig for Herren« i 1992-oversættelsen.
2. Se 2 Mos 19:5-6; 3 Mos 19:1-2; Sl 24:3-5; 1 Thess 4:7; Moroni 10:32-33; L&P 20:69; 110:6-9; se også LDS Bible Dictionary, *Holiness*, s. 703-704.
3. 2 Nephi 9:48.
4. Se »Following the Master: Teachings of President Howard W. Hunter,« *Ensign*, april 1995, s. 21-22; »Det store symbol på vores medlemskab,« *Stjernen*, nov. 1994, s. 3.
5. »Om missioner, templer og forvaltninger,« *Stjernen*, jan. 1996, s. 55.
6. Gordon B. Hinckley, *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 638.
7. Se Moroni 10:4-5.
8. *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe, s. 416.
9. Matt 16:19.
10. Se L&P 14:7.
11. Se L&P 109:20; se også Es 52:11, Alma 11:37; 3 Nephi 27:19.
12. Eller grenspræsidenten og missionspræsidenten.
13. Se 3 Nephi 20:26; se også Russell M. Nelson, »Pagtens børn«, *Stjernen*, juli 1995, s. 32-35.
14. Se Rom 6:17,20; L&P 121:17.
15. Alma 7:6.
16. Præsident Hinckley sagde: »Jeg opfordrer vore medlemmer overalt, med al

den overtalelse, jeg kan præstere, til at leve værdigt til at have en tempelanbefaling, til at få en og betragte den som et værdifuldt aktiv, og til at gøre en større indsats for at tage til Herrens hus og få del i den ånd og de velsignelser, de får deri« (»Om missioner, templer og forvaltninger«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 56).

17. Boyd K. Packer, *The Holy Temple*, 1980, s. 73.

18. Se Neal A. Maxwell, *»Not My Will, But Thine«*, 1988, s. 135; se også L&P 100:16.

19. Dette minder os om, at »Gud [gør ikke] forskel på nogen« (ApG 10:34; se også Moroni 8:12).

20. Herren har forsikret os, at selv om »bjergene viger og højene rokkes, men min kærlighed viger ikke fra dig, ej heller skal pagten med mit folk rokkes« (JSO, inspirerede oversættelse, Es 54:10). Vi ønsker selvfølgelig ikke nogensinde med vilje at gøre noget, som vil fjerne hans evige pagtsemblem fra os.

21. Se Ef 6:11-13; se også Alma 46:13, 21; L&P 27:15.

22. I et brev dateret 10. oktober 1988 skrev Det Første Præsidentskab: »Der ses ofte blandt Kirkens medlemmer ting, som lader formode, at nogle medlemmer ikke helt forstår de pagter, de indgår i templet om at bære deres tempelklædning i overensstemmelse med begavelsens egentlige hensigt.

Kirkens medlemmer, som er blevet iklædt tempelklædningen i templet, har indgået pagt om at bære den i hele livet. Det betyder, at den skal bæres som undertøj både dag og nat . . . Løftet om beskyttelse og velsignelser afhænger af værdighed og trofasthed i at holde pagterne.

Den grundlæggende lære må være at bære tempelklædningen og ikke søge anledninger til at tage den af. Derfor bør medlemmerne ikke tage hele eller dele af tempelklædningen af, når de skal udføre havearbejde eller slappe af hjemme i badetøj eller uanstændigt tøj. De bør heller ikke tage den af, når de deltager i fritidsaktiviteter, hvor de med rimelighed kan have den på under det almindelige tøj. Når tempelklædningen skal tages af, f.eks. ved svømning, bør den tages på igen, så hurtigt som muligt.

Principperne om anstændighed og om at holde legemet passende påklædt er nødvendigvis en del af pagten og bør være afgørende for beskaffenheden af alt det tøj, man har på. Medlemmer af Kirken, der har modtaget deres begavelse, bærer tempelklædningen som en påmindelse om de hellige pagter, de har indgået med Herren samt som en beskyttelse mod fristelser og ondskab. Hvorledes tempelklædningen bæres er det ydre udtryk for en indre forpligtelse til at følge Frelseren.«

23. Se L&P 88:119; 109:8.

24. Han *er* i virkeligheden vejen (se Joh 14:6).

25. Se John A. Widtsoe, »Temple Worship,« *Utah Genealogical and Historical Magazine*, apr. 1921, s. 62.

26. Medlemmer af Kirken, som er fra ikke-engelsktalende områder vil i løbet af kort tid, når *Guide til skrifterne* udgives, kunne finde lignende emner.

27. Side 609, afsnit 1, 4.

28. Side 617, afsnit 1-2.

29. Side 633, afsnit 1-3.

30. Side 651, afsnit 1-2.

31. Side 670, afsnit 1-2.

32. Side 765-766, afsnit 1.

33. Side 780-781, afsnit 1-3.

34. Følgende kapitler har særlig interesse: 2 Mos 26-29, 39; 3 Mos 8; 2 Sam 12 (vers 20); 2 Krøn 6-7; Es 22; Ez 16.

35. Se L&P 124:40-41.

36. Se Moroni 10:32; JSO Matt 16:26.

37. »Temples, and Temple Work,« *Ensign*, feb. 1982, s. 3.

38. Se Fil 4:7.

39. Se Alma 42:8.

40. »Pagter«, *Stjernen*, juli 1987, s. 19.

41. L&P 128:15.

42. Se 2 Nephi 9:41.

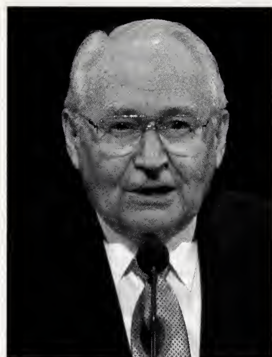
43. Se L&P 137:9.

44. 1 Nephi 14:14.

At opbygge et samfund af hellige

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

»I ethvert sandt sidste dages helligt samfund arbejder vi alle for at tjene hinanden, så godt vi kan. Vores arbejde har et højere formål, fordi det er et arbejde, der skal velsigne andre og opbygge Guds rige.«

Vi har alle oplevet ting i livet, som, når vi mindes dem flere år senere, får en ny og vigtig betydning. Da jeg gik i mellemskolen, blev jeg anerkendt af skolebestyrelsen, idet jeg blev bedt om at blive en af gangvagterne. Vi blev bedt om at medbringe frokost og spise den sammen de dage, vi havde gangvagt. Det var altid noget særligt godt, og der var altid konkurrence om, hvis mor der havde lavet den lækreste frokost. Vi byttede ofte mad.

En dag, da jeg havde gangvagt, glemte jeg at sige til mor, at jeg skulle have frokost med, lige indtil jeg næsten stod og skulle af sted i skole. Et bekymret udtryk kom over mors ansigt, når jeg bad om en frokost. Hun fortalte mig, at hun netop havde brugt sit sidste brød til morgenmad og ikke skulle bage før om eftermiddagen. Det eneste hun havde i huset, som hun kunne bruge til frokost, var en stor bolle, der var tilovers fra middagsmaden dagen før. Mor lavede lækre boller. Hun lagde dem altid på en bageplade, så der var en stor øverst på pladen og så nogle rækker med mindre på resten. Der var kun den store tilbage. Den var på størrelse med et brød, men selvfølgelig ikke lige så tyk. Jeg var flov over kun at have en bolle med til frokost, når jeg forestillede mig, hvad de andre vagter ville have med, men jeg syntes, at det var bedre at nøjes med bollen end at undvære frokost.

Da det blev frokosttid, gik jeg hen i et fjerntliggende hjørne, så man ikke ville lægge mærke til mig. Da mine venner begyndte at bytte mad, ville de vide, hvad jeg havde med. Jeg forklarede, hvad der var sket om morgenen, og til min forfærdelse syntes alle at ville se min bolle. Men mine venner overraskede mig – i stedet for at gøre nar ad mig ville de alle have et stykke af bollen! Det viste sig at blive den bedste madbyttedag på hele året! Den bolle, som jeg mente, ville gøre mig flov, viste sig at være frokostens helt store nummer.

Når jeg har tænkt på denne oplevelse, har jeg tænkt på, at det ofte er en del af menneskets natur at tilskrive almindelige ting mindre værdi, blot fordi de er så almindelige for os. En af disse almindelige ting kunne være vores medlemskab af den genoprettede kirke.

Det, som Kirkens medlemmer besidder, er en »kostelig perle«; og dog er denne uvurderlige skat så almindelig for os, at vi ikke værdsætter dens egentlige værdi. Selv om vi ikke bør kaste perler for svin, betyder det ikke, at vi ikke bør give dem til mennesker, som værdsætter deres værdi. En af de største sidegevinster ved missionering er at se den store værdi, som andre, der ikke har hørt om vores tro, tillægger dem. Det er til stor gavn at se ens skatte med andres øjne. Jeg er bekymret for, at vi ofte tager de enestående og værdifulde velsignelser ved at være medlem af Herrens kirke for givet, og når vi undervurderer Kirken på denne måde, er der større risiko for, at vi er selvtilfredse over at være medlem af Kirken og i mindre grad bidrager til at opbygge et samfund af hellige.

Vi er velsignede med en stor og ædel arv, som viser os sandhedens sti, der dramatisk afviger fra verdens veje. Vi skal minde os selv om værdien af vores arv, så vi ikke undervurderer den. Jeg udfordrer de mange hellige, som gemmer sig i hjørnerne, til at stå med oprejst pande og højt forkynde de dyrebare lærdomme i vores arv, ikke med en ånd af stolthed eller praleri, men med selvtillid og overbevisning.

Noget af det, som jeg er mest stolt af, er den måde, hvorpå vore forfædre ved deres tro på Gud og deres flid og udholdenhed gjorde steder, som ingen ønskede, til smukke byer.

Da Joseph Smith sad i Libertyfængslet uden udsigt til at blive løsladt, blev der udstedt en ordre om at udrydde de hellige. Dette nødvendiggjorde, at Brigham Young måtte organisere de hellige og flytte dem fra Missouri. Udvandringen fra Missouri i februar 1839 fik mange til at beklage sig over, at Herren havde

svigtet sit folk. Nogle af Kirkens medlemmer betvivlede, hvor klogt det var at samle de hellige et andet sted endnu engang.

Medlemmernes rejse over Mississippifloden og opholdet i nogle af de mindre samfund langs bredden viste sig at være et pusterum, der var nødvendigt for, at medlemmerne kunne få ny vejledning fra deres ledere. Profeten Joseph Smith skrev fra Liberty-fængslet og opmuntrede de hellige til ikke at sprede sig, men at samle sig og opbygge Kirkens organisation i stærke samfund.

I april samme år kunne Joseph og Hyrum og deres medfanger flygte fra fængslet i Missouri. De kom til Quincy i Illinois den 22. april 1839. Profeten gik straks i gang med at finde et sted, hvor de hellige kunne samles. Han fandt et sted på bredden af Mississippifloden, som så lovende ud. Han kaldte byen Nauvoo, hvilket betyder »smuk«, men dengang var den alt andet end smuk. Det var en sumpet halvø, der ikke var blevet drænet. Af den sumpede jord rejste der sig en by, der sandelig kunne kaldes smuk.

De første huse i Nauvoo var hytter, telte og nogle få, forladte bygninger. Så begyndte de hellige at bygge bjælkehytter. Alt efter hvad tid og økonomi tillod, blev der opført træhuse, og senere blev der opført solide murstensbygninger.

Profeten havde en plan om at opbygge et samfund af hellige. Han havde tre hovedmål: For det første: økonomi; for det andet: uddannelse; og for det tredje: det åndelige.

Profeten Joseph Smiths ønske var, at de hellige skulle blive økonomisk uafhængige. Vor Fader i Himlen har givet alle sine børn alt det, de har – deres talenter, evner, deres materielle goder – og har gjort dem til forvaltere over disse velsignelser.

Et skattet levn af vores arv af økonomisk uafhængighed er Kirkens Velfærdsprogram. Det har to hovedelementer. Det første er princippet om kærlighed, og det andet er princippet om arbejde. Princippet om kærlighed er den motivation, der får os til at give af vores tid, vore penge og tjeneste til fordel for dette vidunderlige program. Johannes den elskede skrev:

»Lad os elske hinanden, for kærligheden er af Gud, og enhver, som elsker, er født af Gud og kender Gud.

Den, der ikke elsker, kender ikke Gud, for Gud er kærlighed.

Derved er Guds kærlighed blevet åbenbaret iblandt os: at Gud har sendt sin enbårne søn til verden, for at vi skal leve ved ham …

Mine kære, når Gud har elsket os således, skylder vi også at elske hinanden« (1 Joh 4:7-9, 11).

Derefter skrev han i 1 Johannes, kapitel 3: »Den, der har jordisk gods og ser sin broder lide nød, men lukker sit hjerte for ham – hvorledes kan Guds kærlighed blive i ham?« (1 Joh 3:17).

Det er vores forståelse af princippet om kærlighed, der motiverer os til at give gavmilde fasteofre, som er et vidunderligt system, der er blevet åbenbaret, hvor vi den første søndag i måneden frivilligt afholder os fra at spise to måltider og giver værdien af disse måltider til vores biskop. Så har han midlerne til at kunne hjælpe ham med at hjælpe de nødstedte. Systemet er for det meste problemfrit, og det øger vores påskønnelse af dem, der lider nød, og giver mulighed for at dække deres daglige behov.

Må Herren fortsat velsigne os med ønsket om at elske hinanden og give gavmildt, baseret på princippet om faste.

Det andet grundlæggende princip er arbejde. Arbejde er lige så vigtigt for, at Herrens økonomiske plan skal få succes, som befalingen om at elske sin næste.

I Lære og Pagter kan vi læse:

»Jeg, Herren, er ikke helt tilfreds

med Zions indbyggere, thi der findes lediggængere blandt dem, og deres børn vokser op i ugudelighed. De søger heller ikke alvorligt efter evighedens skatte; men deres øjne er fyldt med griskhed.

Det burde ikke være således og må afskaffes mellem dem« (L&P 68:31-32).

Jeg er særligt bekymret med hensyn til Herrens omtale af vore børn. Vi ser beviser på mange forældre, der overforkæler deres børn uden at belære dem tilstrækkeligt om værdien af arbejde.

I ethvert sandt sidste dages helligt samfund arbejder vi alle for at tjene hinanden, så godt vi kan. Vores arbejde har et højere formål, fordi det er et arbejde, der skal velsigne andre og opbygge Guds rige.

Det andet krav i profeten Josephs samfund af hellige var uddannelse. Allerede i 1840, da han ansøgte om optagelse af Nauvoo, bad han ligeledes om lov til at opføre et universitet.

I *Encyclopedia of Mormonism* kan vi læse: »De uddannelsesmæssige ideer og skikke i Kirken havde deres direkte udspring i visse åbenbaringer til Joseph Smith, som fremhæver kundskabens evige beskaffenhed og den vitale rolle, som uddannelse spiller i menneskehedens åndelige, moralske og intellektuelle udvikling« (»Education: Attitudes Toward Education,« i Daniel H. Ludlow, red., *Encyclopedia of Mormonism*, 5 bind, 1992, 2:441).

Der er vers i vore nutidige skrifter, der specielt omtaler betydningen af verdslig og åndelig lærdom. Nogle få af disse er følgende, først fra Mormons Bog: »Men det er godt at være lærd, når man lytter til Guds råd« (2 Nephi 9:29).

Og fra Lære og Pagter: »Alt, hvad vi i dette liv opnår på intelligensens område, skal følge med os i opstandelsen.

Og om et menneske i dette liv ved flid og lydighed vinder mere kundskab og intelligens end en anden, så vil fordelen i samme forhold være på hans side i det tilkommende liv« (L&P 130:18-19).

Fra Trosartiklerne: »Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt« (13. trosartikel).

Profeten Joseph Smiths sidste ønske var at opbygge et samfund af åndelige hellige. Dette begynder i hjemmet. Den vigtigste undervisning, som vore børn nogensinde får, er den, som forældrene giver dem i deres eget hjem, hvis forældrene flittigt underviser deres børn om, hvilken vej vor himmelske Faders ønsker, de skal gå. En belæring, som vore ledere har givet os, er at holde familieaften regelmæssigt, hvor vi kan mødes ugentligt, lære om evangeliets principper og opbygge harmoni i familien. Her kan vi rådføre os med hinanden, læse i skrifterne, bede sammen og hygge os sammen. Vores største mål er at blive en evig familie. Vi opbygger et samfund af hellige, familie for familie.

For at muliggøre evige familier blev der opført et storslået tempel i Nauvoo. Det stod som et lys for at minde alle menneskerne om, at de

vigtigste velsignelser i livet er åndelige velsignelser. I templet indgås der hellige pagter, og evangeliets frelsende ordinancer udføres. Gentagne besøg i templet giver os en mulighed for at forny disse pagter og udføre stedfortrædende ordinancer for dem, der er døde uden disse velsignelser.

Vi har nu templer, som ligger spredt over hele jorden og giver mange flere mulighed for at modtage de ordinancer, der er nødvendige for at opnå evigt liv. De, der er værdige til at komme i templet, vil modtage store åndelige velsignelser, hvis de fortsat tjener trofast og holder deres pagter. Herren velsigner sit folk, når de prøver at holde hans bud og kommer i hans hus. I Guds evige plan er vore templer samlingspunkter for samfund af hellige, som arbejder for at opbygge Zion.

Vores samfund af hellige er ikke et lukket samfund, men et åbent samfund, der bygger på en grundvold af apostle og profeter, hvor Jesus Kristus selv er hovedhjørnestenen. Vi har alle mulighed for at elske, påskønne og nære næstekærlighed for vor himmelske Faders børn. De to grundvolde i vores økonomiske velfærd er principperne om næstekærlighed og hårdt arbejde. Det er et progressivt samfund, hvor vi oplærer vore unge i høflighed og dannelse og også de dybere sandheder i det genoprettede evangelium. Vores samfund har et åndeligt centrum, som gør det muligt at have Helligånden, som vejleder os i vores liv, hos os.

Må Gud give os ønsket om at leve nærmere ham, så vi kan nyde velsignelser i form af fred, harmoni, tryghed og kærlighed til hele menneskeheden – hvilke er kendetegnene på et samfund, der er ét med ham. Han er vores Gud. Vi er hans børn. Dette er mit vidnesbyrd til jer i Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTE

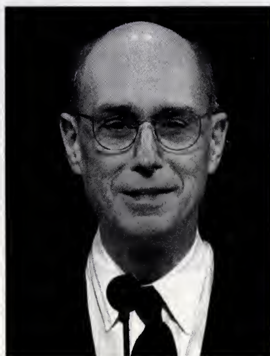
Historiske oplysninger er fra *Kirkens historie i tidernes fylde* (Kirkens Uddannelsessystem, s. 193-223).

Præstedømets møde
31. marts 2001

»Våg sammen med mig«

Ældste Henry B. Eyring
De Tolv Apostles Kvorum

»Når I våger over hans får, vokser jeres kærlighed til ham. Og det styrker jeres selvtillid og jeres mod.«

Jeg er taknemmelig for den ære, det er at tale i Herrens navn til Israels hyrder. Det er det, vi er. Da vi modtog præstedømmet, påtog vi os ansvaret for at yde vores del i forbindelse med at våge over Kirken. Ingen af os kan slippe for dette ansvar. Præsidenten for præstedømmet over hele jorden har det samlede ansvar. Ved hjælp af præstedømmets nøgler har hvert kvorum sin del af ansvaret. Selv den nyeste diakon i jordens fjerneste hjørne har del i det store ansvar at våge over Kirken.

Lyt til disse ord fra Lære og Pagter: »Lad derfor enhver røgte sit eget embede og arbejde i sin egen kaldelse. Hovedet skal ikke sige til fødderne, at det ikke behøver dem; thi hvorledes kan legemet stå uden fødder?« Og derpå medtager Frelseren selv diakonerne i sin liste over opgaver: »... diakonerne og lærerne skal vælges til at våge over kirken og være dens faste tjenere« (L&P 84:109-111).

Jeg beder om, at jeg må kunne forklare vores hellige tillidshverv, så selv den nyeste diakon og sidst ordinerede nyomvendte kan se sine muligheder. Herren har mange steder i skrifterne beskrevet sig selv og dem, han kalder til præstedømmet, som hyrder. En hyrde våger over sine får. I beretningerne i skrifterne er fårene i fare; de har brug for beskyttelse og føde. Frelseren formaner os om, at vi skal våge over fårene, sådan som han gør. Han gav sit liv for dem. De er hans. Vi kan ikke at nærme os hans standard, hvis vi som daglejere kun våger, når det er bekvemt, og kun for en belønning. Her er hans standard:

»Jeg er den gode hyrde. Den gode hyrde sætter sit liv til for fårene.

Den, der er daglejer og ikke er hyrde og ikke selv ejer fårene, ser ulven komme og lader fårene i stikken og flygter, og ulven går på rov iblandt dem og jager dem fra hinanden« (Joh 10:11-12).

Medlemmerne af Kirken er fårene. De er hans, og vi er kaldet af ham til at våge over dem. Vi skal gøre mere end blot at advare dem mod fare. Vi skal give dem næring. Engang for længe siden befalede Herren sin profet at irettesætte

Israels hyrder. Her er advarslen, som stadig er gældende, med profeten Ezekiels ord:

»Herrens ord kom til mig:

Menneske, du skal profetere imod Israels hyrder. Du skal profetere og sige til dem, til hyrderne: Dette siger Gud Herren: Ve Israels hyrder, som vogter sig selv! Skal hyrder ikke vogte får?« (Ez 34:1-2).

Den mad, som disse hyrder tog til sig selv, og derved lod fårene sulte, kunne føre til frelse for fårene. En af de store hyrder i Mormons Bog beskrev både, hvad maden var, og hvordan den kan gives:

»Og efter at de havde modtaget dåben og var blevet påvirket og renset gennem den Helligånds kraft, blev de regnet blandt Kristi kirkes folk; og deres navne blev nedskrevet, så at de kunne blive ihukommet og få næring gennem Guds gode ord for at holde dem på den rette vej og altid holde dem årvågne i bøn, alene stolende på Kristi fortjenester, på ham, som var deres tros ophavsmand og fuldkommengører« (Moroni 6:4).

Det er smertefuldt at forestille sig en hyrde, som selv spiser og lader fårene sulte. Dog har jeg set mange hyrder, som giver deres flokke næring. En var præsident for diakonernes kvorum. Et af hans kvorumsmedlemmer boede i nærheden af mit hjem. Den nabodreng havde aldrig overværet et kvorumsmøde eller gjort noget sammen med medlemmerne i sit kvorum. Hans stedfar var ikke medlem, og hans mor kom ikke i kirken.

Præsidentskabet i hans kvorum sad i råd en søndag morgen. Hver uge modtog de Guds gode ord af den gode vejleder og lærer. I deres præsidentskabsmøde huskede disse 13-årige hyrder den dreng, som aldrig kom. De talte om, hvor meget han havde brug for det, som de modtog. Præsidenten gav sin rådgiver til opgave at gå ud efter det vildfarne får.

Jeg kendte rådgiveren og vidste, at han var genert, og jeg vidste, hvor vanskelig opgaven var, så jeg

Vand fra City Creek, der kommer fra en nærliggende bjergdal, løber gennem en stenfyldt kanal på sydsiden af Konferencecentret, mens medlemmerne går til og fra centrets indgang.

betragtede gennem mit vindue med undren denne rådgiver traske forbi mit hus, følge vejen hen til huset, hvor drengen, der aldrig kom i kirke, boede. Hyrden havde hænderne begravet i lommerne. Han stirrede ned i jorden. Han gik langsomt, som når man ikke er sikker på, om man ønsker at komme derhen, hvor man skal. Efter ca. 20 minutter kom han tilbage ad vejen med den vildfarne diakon gående ved sin side. Det gentog sig flere søndage. Så flyttede drengen, som havde været tabt og nu var fundet.

Denne beretning virker ikke usædvanlig. Det var blot tre drenge, som sad i et værelse omkring et lille bord. Så var det en dreng, der fulgte en vej og kom tilbage med en anden dreng. Men mange år efter overværede jeg en stavskonference et helt kontinent fra, hvor dette præsidentskab havde siddet i råd. En gråhåret mand kom hen til mig og sagde stille: »Mit barnebarn boede i dit ward for mange år siden.« Bevæget fortalte han mig om den drengs liv. Og så spurgte han mig, om jeg kunne finde den diakon, som langsomt gik hen ad vejen. Og manden spurgte, om jeg kunne takke ham og fortælle ham, at hans barnebarn, som nu var en voksen mand, stadig huskede det.

Han huskede det, fordi han i de få uger for første gang i sit liv, så vidt han huskede, var blevet våget over af Israels hyrder. Han var blevet advaret ved at høre den evige sandhed fra nogen, som var interesseret i ham. Han var blevet tilbudt livets brød. Og unge hyrder havde levet op til den tillid, Herren havde vist dem.

Det er ikke let at lære at gøre det så godt og at gøre det hele tiden. Frelseren viste os hvordan, og hvordan vi kan lære andre at gøre det.

Han oprettede sin kirke. Han måtte efterlade sin kirke i hænderne på uerfarne tjenere, ligesom mange af os er. Han vidste, at de ville møde vanskeligheder, hvis løsning oversteg deres menneskelige kræfter. Det han gjorde for dem, kan være en vejledning for os.

Da Frelseren gik til Getsemane Have for at lide intens smerte, før han blev forrådt og led på korset, kunne han være gået derhen alene. Men han tog sine præstedømmetjenere med sig. Her er beretningen fra Matthæusevangeliet: »Da sagde han til dem: ›Min sjæl er fortvivlet til døden. Bliv her og *våg sammen med mig*‹« (Matt 26:38; fremhævelse tilføjet).

Frelseren bad til sin Fader om styrke. Midt i sin fortvivlelse vender han tilbage til Peter for at lære ham, hvad der kræves af alle, som vil våge sammen med ham:

»Han kommer tilbage til sine disciple og finder dem sovende, og han sagde til Peter: ›Så kunne I da ikke våge blot en time sammen med mig?

Våg, og bed om ikke at falde i fristelse. Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt‹« (Matt 26:40-41).

Der er et løfte og en advarsel i denne enkle ordveksling mellem Herren og hans hyrder. Han våger med os. Han, som ser alt, og hvis kærlighed er uden ende, og som aldrig sover – han våger sammen med os. Han ved hele tiden, hvad fårene har brug for. Ved Helligåndens kraft kan han fortælle os det og sende os hen til dem. Og med præstedømmet kan vi nedkalde hans kraft til at velsigne dem.

Men hans advarsel til Peter gælder også os. Ulven, som vil slå fårene ihjel, vil utvivlsomt kaste sig over hyrden. Så vi må vogte os selv såvel som andre. Som hyrde vil vi blive fristet til at nærme os kanten af synd. Men enhver afskygning af synd frastøder Helligånden. I må ikke gøre noget eller gå hen et sted, som frastøder Ånden. I har ikke råd til at løbe den risiko. Hvis synd får jer til at svigte, så har I ikke blot ansvaret for jeres egne synder, men også for den sorg, som I kunne have hindret hos andre, hvis I havde været værdige til at høre og adlyde Åndens hvisken. Hyrden skal være i stand til at høre Åndens røst og nedkalde Himlens kræfter, ellers svigter han.

Den advarsel, der blev givet til en fordums profet, er også en advarsel til os:

»Og dig, menneske, stiller jeg som vægter for Israels hus. Når du hører et ord fra min mund, skal du advare dem fra mig.

Når jeg siger til den uretfærdige: Du skal dø! og du ikke taler til den uretfærdige og advarer ham mod hans vej, så skal den uretfærdige dø på grund af sin skyld, men hans blod vil jeg kræve af din hånd« (Ez 33:7-8).

Straffen for at svigte er stor. Men Herren belærte Peter om, hvordan man lægger grundvolden til en succes. Han gentog et enkelt budskab tre gange. Det var, at kærlighed til Herren skal være i en sand hyrdes hjerte. Her er slutningen af beretningen:

»Jesus sagde til ham for tredje gang: ›Simon, Johannes' søn, har du mig kær?‹ Peter blev bedrøvet, fordi han for tredje gang spurgte ham: ›Har du mig kær?‹ Og han svarede ham: ›Herre, du ved alt; du ved, at jeg har dig kær.‹ Jesus sagde til ham: ›Vogt mine får‹« (Joh 21:17).

Det er kærlighed, som må motivere Israels hyrder. Det kan måske i begyndelsen virke vanskeligt, fordi vi måske ikke engang kender Herren så godt. Men hvis vi begynder med blot en smule tro på ham, så vil vores virke for fårene øge vores kærlighed til ham og til dem. Den kommer ved de enkle ting, som alle hyrder må gøre. Vi beder for fårene, hver eneste, som vi har ansvaret for. Når vi spørger: »Fortæl mig, hvem der har brug for mig!«, så får vi svarene. Et ansigt eller et navn dukker op i vore tanker. Eller vi mødes måske tilfældigt og føler, at det ikke var tilfældigt. I sådanne øjeblikke mærker vi Frelserens kærlighed til dem og til os. Når I våger over hans får, vokser jeres kærlighed til ham. Og det styrker jeres selvtillid og jeres mod.

I tænker måske nu: *Så let er det ikke for mig. Jeg har så mange at våge over. Og jeg har så lidt tid.* Men hvor Herren kalder nogen, bereder han også en vej, hans vej. Der er hyrder, som tror på det. Lad mig fortælle om en.

For to år siden blev en mand kaldet til præsident for sit kvorum af ældster. Han havde været medlem af Kirken i mindre end 10 år. Han var lige blevet værdig til at blive beseglet til sin hustru og sin familie i templet. Hans hustru var invalid. Han havde tre døtre. Den ældste var 13, og hun lavede mad og gjorde sammen med de andre rent i huset. Hans begrænsede indtægter ved fysisk arbejde forsørgede ikke alene disse fem mennesker, men også en bedstefar, som boede hos dem i deres lille hus.

Da han blev kaldet til præsident for ældsternes kvorum, havde det 13 medlemmer. Dette lille kvorum var ansvarlig for yderligere 101 mænd, som enten slet intet præstedømme havde eller var diakoner, lærere eller præster. Han var ansvarlig for at våge over sjælene i 114 familier og uden udsigt til, at han kunne bruge mere end søndagen og måske en aften om ugen på opgaven med alt det, han gjorde for at forsørge sin egen familie.

Det vanskelige hverv, han stod over for, drev ham på knæ i bøn. Så rejste han sig og gik i gang. I sine anstrengelser for at møde sine får og lære dem at kende blev hans bønner besvaret på måder, han ikke havde ventet. Han begyndte at se på dem som mere end enkeltpersoner. Han lærte, at Herrens hensigt med ham var at opbygge familier. Og selv med sin begrænsede erfaring vidste han, at måden at opbygge familier på var at hjælpe dem med at kunne indgå og holde tempelpagter.

Han begyndte at gøre det, som en god hyrde altid gør, men han gjorde det anderledes, da han så templet som deres mål. Først bad han for at få at vide, hvem der skulle være de rådgivere, som skulle gå med ham. Og så bad han for at få at vide, hvilke familier der havde brug for ham og var blevet beredt.

Han kontaktede så mange, han kunne. Nogle var afvisende og modtog ikke hans venskab. Men hvis de modtog hans venskab, fulgte han et mønster. Så snart han så interesse og tillid, opfordrede han dem til at mødes med biskoppen. Han havde i forvejen sagt til biskoppen: »Fortæl dem, hvad det kræver at være værdig til at tage til templet for at modtage dets velsignelser – for dem selv og for deres familie. Og bær så vidnesbyrd om, som jeg har gjort, at det virkelig er indsatsen værd.«

Nogle få accepterede derpå kvorumspræsidentens indbydelse til et tempelforberedelseskursus, som stavsledere underviste i. Ikke alle færdiggjorde kurset, og ikke alle kvalificerede sig til at komme i templet. Men der blev bedt for hver eneste familie og hver eneste far. De fleste blev opfordret mindst en gang til at få næring gennem Guds gode ord. Med hver eneste invitation fulgte præsidentens vidnesbyrd om velsignelserne ved at være en familie, der er beseglet for evigt, og det bedrøvelige ved at være adskilt. Hver eneste opfordring blev givet med Frelserens kærlighed.

Mens præsidenten har tjent, har han set 12 af mændene, som han underviste, blive ordineret til ældster. Han har set fire af sine ældster blive ordineret til højpræst. Disse tal kan slet ikke beskrive miraklet. Familierne til disse mænd vil blive velsignet i generationer. Fædre og mødre er nu beseglet til hinanden og til deres børn. De beder for deres børn, modtager himlens hjælp og underviser i evangeliet med den kærlighed og inspiration, som Herren giver trofaste forældre.

Den præsident og hans rådgivere er blevet sande hyrder. De har våget over flokken med Mesteren og er kommet til at elske ham. De er øjenvidner til sandheden af det, som Frelseren belærte en apostel, Thomas B. Marsh, om. Det gælder alle, som med Herren våger over hans får:

»Gå derhen, hvor jeg ønsker dig, og det skal gives dig af Talsmanden, hvad du skal gøre, og hvorhen du skal gå.

Bed altid, så du ikke falder i fristelse og mister din løn.

Vær tro indtil enden, og se, jeg er med dig. Disse ord er ikke et menneskes eller af mennesker, men det er mine, Jesu Kristi, din Forløsers, givet gennem Faderens vilje. Amen« (L&P 31:11-13).

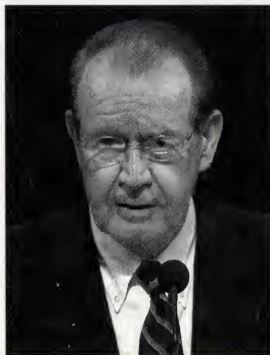
Jeg vidner om, at Gud Faderen lever og besvarer vore bønner. Jeg er et vidne om, at den kærlige Frelser våger over hans får sammen med sine trofaste hyrder.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Man kan ikke klappe en klapperslange

Ældste David E. Sorensen
De Halvfjerds' Præsidium

»Pornografi er, selv om det fremstilles af Satan og hans smådjævle som underholdning, en forfærdelig giftig, bedragerisk slange, som ligger sammenrullet i blade, på internettet og fjernsynet.«

For nogle år siden havde søster Sorensen og jeg det privilegium at besøge Indien. I en af lufthavnene husker jeg, at jeg gik tværs over landingsbanen og så nogle mænd, der sad foran nogle flettede kurve og spillede på fløjte. Når de begyndte at spille musikken, tog de låget af kurven, og så kunne man se en brilleslange! Efterhånden som musikken fortsatte, rejste slangen sig højere og højere op, og nåede næsten sin fulde længde, før slangen faldt sammen tilbage i kurven. Engang lagde jeg mærke til en brilleslange, der faldt ud af kurven. Manden, der spillede fløjte, rakte over mod slangen, klappede den og lagde den forsigtigt tilbage i kurven. Jeg var forbløffet over, at en mand kunne røre et så farligt væsen tilsyneladende uden at blive skadet. Men vores guide fortalte mig hurtigt, at det var meget risikabelt, og fortalte os, at en af de hyppigste dødsårsager i denne provins faktisk var giftige slangebid.

Mine tanker løb tilbage til mine ungdomsdage på gården. Om sommeren var et af vore ansvar at slæbe hø fra markerne ind i laden til opbevaring for vinteren. Min far kastede høet op på en lav vogn. Så trampede jeg høet ned for at kunne få så meget som muligt op på vognen. En dag var der i et af de løse bundter, der blev kastet op i vognen, en klapperslange! Da jeg så den, blev jeg bekymret, ophidset og bange. Slangen lå i det dejlige, kølige hø. Solen skinnede på dens glitrende ryg. Efter nogle få øjeblikke holdt slangen op med at klapre, blev stille og jeg blev meget nysgerrig. Jeg begyndte at gå tættere på og lænede mig frem for bedre at kunne se, da jeg pludselig hørte et råb fra min far: »David, min dreng, man kan ikke klappe en klapperslange!«

I aften vil jeg gerne tale til jer om farerne ved at klappe giftige slanger. Dem, jeg henviser til, har ikke lange, glidende kroppe, men har mange andre former. Ofte får verden disse farer til at se uskadelige ud – ja endog spændende og interessante. Men at klappe sådanne slanger fylder sindet med gift – gift, der driver Helligånden bort.[1]

Brødre, nutidens populære underholdning får ofte det, som er ondt og forkert, til at se behageligt og rigtigt ud. Lad os huske Herrens råd: »Ve dem, der kalder det onde godt og det gode ondt.«[2]

Pornografi er, selv om det fremstilles af Satan og hans smådjævle som underholdning, en forfærdelig giftig, bedragerisk slange, som ligger sammenrullet i blade, på internettet og fjernsynet. Pornografi ødelægger selvværd og svækker selvdisciplin. Den er langt mere dødelig for ånden end den klapperslange, min far advarede mig mod at klappe. Bibelen fortæller, at kong David var åndeligt begavet, men han stod der, hvor han ikke burde have stået. Han så på det, han ikke burde have set på. Denne besættelse blev hans undergang.[3]

Det er ikke let at modstå fristelserne ved nutidens elektroniske medier. Det kræver koncentreret mod og indsats. I den lille by, hvor jeg voksede op, måtte vi køre mindst en time for at komme i vanskeligheder. Men i dag er problemerne kun nogle få museklik borte på internettet. For at overvinde disse fristelser, så vær som hærføreren Moroni fordum. Byg »forstærkninger« til at styrke jeres svage punkter. I stedet for at bygge mure af »tømmer og jord« for at beskytte en sårbar by, skal man bygge »forstærkninger« i form af personlige grundregler for at beskytte sin dyrebare dyd.[4] Når I er ude med det modsatte køn, så planlæg at være i grupper og undgå at være alene. Jeg kender mænd, unge og gamle, som har besluttet sig til ganske enkelt ikke at tænde for TV'et eller surfe på internettet, når de er alene. Fædre, det er klogt at have computere og fjernsyn stående i familierum eller andre meget trafikerede områder i jeres hjem – ikke på børnenes værelser. Jeg kender også fædre, som, når de er på forretningsrejser, forstandigt nok vælger ikke at tænde for hotellets fjernsyn.

Husk, at sådanne »forstærkninger« ikke er et tegn på svaghed. Tværtimod viser de styrke. Skrifterne fortæller os, at hærføreren Moroni var så stærk, at hvis alle mænd ville være som ham, ville »selv helvedes magter være blevet rystet for evigt«.[5] Husk, at Moronis »fæstninger«[6] var nøglen til hans succes. Skabelsen af jeres egne »fæstninger« vil være nøglen til jeres.

En af nøgleforstærkningerne, som I kan bygge, er at beslutte lige nu, før I står over for udfordringen, hvor grænsen går. Vores profet lærer os, at hvis vi lige nu beslutter os til ikke at se upassende medier, men i stedet vende os bort, så »er udfordringen bag os«.[7]

For nylig blev mit barnebarn, Jennifer, inviteret til at tage med flere af sine skolekammerater til en middag og en film. Pigerne blev alle enige om, hvilken film de skulle se, og Jennifer var tryg ved at tage med. Den pige, som gik fra middagen for at købe biografbilletter til gruppen, kom dog tilbage med billetter til en anden film end planlagt! Hun sagde: »Det er alle tiders film, og den er lidt vovet.«

Temmelig overrasket kunne Jennifer ikke tro, at situationen havde ændret sig så hurtigt. Men heldigvis havde hun besluttet sig, før hun befandt sig i denne situation, at hun ikke ville se den slags film. Hun var i stand til at være standhaftig og sige til sine venner: »Jeg kan ikke se sådan en film. Det ville mine forældre ikke gå med til.« Hvortil pigerne svarede: »Kom nu! Det får dine forældre aldrig at vide!« Konfronteret med dette, fortsatte Jennifer med at sige: »Det betyder i virkeligheden ikke noget, om mine forældre får det at vide. Jeg ser ganske enkelt ikke sådanne film!«

Hendes venner blev vrede og forsøgte at få hende til at give efter. De sagde til hende, at hun »ødelagde det hele«. Da hun ikke ville give efter, kastede de billetten og byttepengene efter hende og forlod hende for at se den tvivlsomme film. Det sluttede med at være en ensom aften, domineret af vennernes afvisning. Men det var et storslået øjeblik for Jennifer og vores familie.[8] Hun fik selvtillid, selvværd og åndelig kraft.[9]

Bevidst at klappe en giftig åndelig slange er dobbelt så farligt.[10] De, som gør det, minder mig om den lille dreng, som man hørte bede således: »Himmelske Fader, hvis du ikke kan gøre mig til en bedre dreng, så lad være med at bekymre dig om det. Jeg har det meget godt, som jeg har det.«

Vær ikke som denne kortsynede dreng. De, som planlægger at synde, idet de tænker, at de kan omvende sig, før de modtager templets hellige pagter og ordinancer, risikerer at miste deres åndelige helbred. De opdager, at det er en smertefuld proces at komme tilbage på den rette sti.

For dem, der lider af et giftigt slangebid, er der en smertefuld renselsesproces. Det er nødvendigt med et snit med en skarp kniv der,

Et kor bestående af bærere af Det Melkisedekske Præstedømme fra stave i Salt Lake City synger ved konferencens præstedømmemøde.

hvor bidet blev givet. Så må nogen rense det forgiftede blod fra såret. Det er ofte nødvendigt at blive indlagt på hospitalet. Min bøn til jer i aften, brødre, er at undgå at klappe den klapperslange. Det er meget bedre ikke at begå synden.[11]

Nogle unge mænd opdager, når de går fremad i præstedømmet, planlægger en mission eller forbereder sig til at tage til templet, at de lider af et slangebid, der har forgiftet dem åndeligt. Seksuelle synder er blandt de giftigste.

Hvis I eller nogen, I kender, er blevet åndeligt forgiftet, er der en førstehjælpskasse til åndelige slangebid. Det kaldes omvendelse.[12] Og ligesom lægemidlet for timelige slangebid, er den mest effektiv, hvis den anvendes hurtigt og tidligt i processen. Den kan klare selv den giftigste åndelige gift. »Thi se, Herren, jeres Forløser, led døden i kødet og led for alle mennesker, for at alle mennesker måtte omvende sig og komme til ham.«[13] Tilgivelsens mirakel er virkelig.[14] Jeres omvendelse æres af Herren.[15]

Et vigtigt skridt til at opnå helbredelse fra åndelig gift er at gå på knæ og bede jeres himmelske Fader om at tilgive jer.[16] Bed om ønsket om at gøre det rette. Bed om mod til at tale med jeres forældre og biskoppen om nødvendigt.[17] Uanset jeres frygt vil de fortsat elske jer. I behøver ikke at gøre dette alene. Selv om det er vanskeligt, behøver man ikke gå ad omvendelsens sti alene. Forældre og ledere kan give værdifuld opmuntring og støtte.

Tilgivelsens kraft og frihed er virkelig. Frelseren lærte os: »Sandheden skal gøre jer frie.«[18] Glæde og lykke kommer af at leve på den måde, vor Frelser levede på.[19] Han har bedt os om at holde vore tanker rene.[20] Han har bedt os om at bevare vores selvrespekt. Han har bedt os om at blive en god påvirkning for vores familie og vore venner. Vi skal elske dem og opløfte dem mod lyset. Han sagde: »Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden.«[21] Han har lovet, at han vil hjælpe os med at efterleve sine standarder. Han har sagt: »Tag mit åg på jer ... For mit åg er godt, og min byrde er let.«[22]

Brødre i præstedømmet, kan I slutte jer til mig lige her, lige nu, og igen forpligte jer og påtage jer Kristi navn? Med det præstedømme, I har, kan I rejse jer og udøve Guds magt til at forsvare retfærdigheden? Kan I stå på hellige steder?[23]

Vi har alle accepteret ansvaret for at forme vores liv efter Mesteren. Han har overdraget nøglerne til præstedømmet og guddommelig åbenbaring til vores levende profet, Gordon B. Hinckley. Han har sagt: »Hold jer væk fra pornografi.«[24] »Jeg beder jer, få det ud af jeres liv.«[25]

Giv ikke giften lov til at røre jeres sjæl, brødre. Husk: »Den, der er retfærdig, finder nåde for Gud.«[26] Dette bærer jeg vidnesbyrd om i vor Herres og Mesters, Jesu Kristi navn. Amen. □

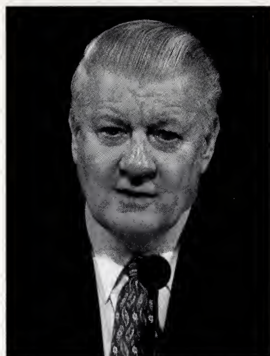
NOTER

1. Se L&P 1:33, Moses 8:17.
2. Es 5:20.
3. Se 2 Sam 11; L&P 132:39.
4. Se Alma 53:47.
5. Alma 48:17.
6. Se Alma 53:4-5.
7. »En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, april 2001, s. 30.
8. Se Gal 5:16-21.
9. Se L&P 121:45-46.
10. Se Mosiah 27:10-11, Alma 1:15.
11. Se Luk 15:21.
12. Se Es 1:18.
13. L&P 18:11.
14. Se Mosiah 26:29.
15. Se 2 Nephi 9:23; 26:27.
16. Se Alma 34; 3 Nephi 18:29-32.
17. Se L&P 64:7.
18. Joh 8:32.
19. Se 2 Nephi 2:25; 9:18; Mosiah 2:41; 4:3.
20. 13. trosartikel.
21. Joh 13:35.
22. Matt 11:29-30.
23. Se L&P 101:22.
24. »Hvorfor vi gør nogle af de ting, vi gør«, *Liahona*, jan. 2000, s. 62.
25. »›Stor bliver børnenes fred‹«, *Liahona*, jan. 2001, s. 62.
26. 1 Nephi 17:35.

Præstedømmets magt

Ældste John H. Groberg
Fra De Halvfjerds

»Mens præstedømmets magt er ubegrænset, er vores personlige magt i præstedømmet begrænset af vores grad af retfærdighed eller renhed.«

Mine brødre i præstedømmet: Jeg håber, at vi påskønner det dyrebare privilegium det er at have Guds præstedømme. Værdien af det er uudgrundeligt.

Ved dets magt er verdener – ja universer – blevet skabt eller organiseret og vil endnu blive det. Ved dets magt bliver der udført ordinancer, som, når de ledsages af retfærdighed, giver familier mulighed for at være sammen for evigt, for syndere at blive tilgivet, for de syge at blive helbredt og for de blinde at se, ja, endog at gengive liv.

Gud ønsker at vi, hans sønner, skal have præstedømmet og lære at bruge det rigtigt. Han har forklaret:

»Ingen magt eller indflydelse kan eller bør udøves i kraft af præstedømmet uden gennem overbevisning, langmodighed, mildhed, sagtmodighed og uskrømtet kærlighed; gennem venlighed og sand kundskab.«[1]

For hvis vi udøver »kontrol, herredømme eller tvang over menneskenes sjæle [især vores hustru og børn] i nogen som helst grad af uretfærdighed, se, da unddrager himlene sig os, Herrens Ånd bedrøves, og når den er veget bort, da er den mands præstedømme og myndighed borte.«[2]

Således ser vi, at mens præstedømmets magt er ubegrænset, er vores personlige magt *i* præstedømmet begrænset af vores grad af retfærdighed eller renhed.

Ligesom rene ledninger, der er forbundet på rette måde, er nødvendige for at viderebringe elektricitet, er skyldfrie hænder og et rent hjerte nødvendige for at handle med præstedømmets kraft. Snavs og smuds langsommeliggør eller hindrer strømmen i ledningen. Urene tanker og handlinger forstyrrer den personlige præstedømmmemagt. Når vi er ydmyge, rene og har skyldfrie hænder, hjerte og sind, er intet retfærdigt umuligt. Et gammelt orientalsk ordsprog lyder: »Hvis et menneske lever et rent liv, kan intet ødelægge det.«[3]

I sin kærlighed til os, har Gud bestemt, at enhver værdig mand, uanset rigdom, uddannelse, hudfarve, kulturel baggrund eller sprog, kan bære hans præstedømme. Derfor kan enhver på rette vis ordineret mand, som har skyldfrie hænder, et rent hjerte og sind, stå i forbindelse med præstedømmets ubegrænsede kraft. Jeg lærte denne lektie godt, som ung missionær for år tilbage i det sydlige Stillehavsområde.

Min første opgave var på en lille ø hundreder af kilometer fra hovedsædet, hvor ingen talte engelsk, og jeg var den eneste hvide mand. Jeg fik en lokal kammerat, som hed Feki, og som dengang var på byggemission, og som var præst i Det Aronske Præstedømme.

Efter otte søsyge dage og nætter på en lille ildelugtende båd, ankom vi i Niuatoputapu. Jeg kæmpede med heden, myggene, den mærkelige mad, kulturen og sproget såvel som hjemve. En eftermiddag hørte vi klageråb og så en familie, der bragte den slappe og tilsyneladende livløse krop af deres otteårige søn til os. De fortalte grædende, at han var faldet ned fra et mangotræ og ikke reagerede på noget. Den trofaste far og mor lagde ham i mine arme og sagde: »Du har Det Melkisedekske Præstedømme, bring ham tilbage til os sund og rask.«

Selv om mit kendskab til sproget stadig var begrænset, forstod jeg, hvad de ønskede, og jeg var bange. Jeg ønskede at løbe væk, men det udtryk af kærlighed og tro, som lyste fra hans forældres, brødres og søstres øjne, holdt mig fast på stedet.

Jeg så afventende på min kammerat. Han trak på skuldrene og sagde: »Jeg har ikke den rette myndighed. Du og grenspræsidenten har Det Melkisedekske Præstedømme.« Jeg greb dette strå og sagde: »Så er dette en grenspræsidents opgave.«

Jeg havde kun lige sagt dette, da grenspræsidenten kom. Han havde hørt tumulten og kom fra sin have. Han var svedig og fuld af snavs og jord. Jeg vendte mig om og forklarede, hvad der var sket, og forsøgte at give den lille dreng til ham. Han trådte tilbage og sagde: »Jeg tager hen og vasker mig og tager rent tøj på, så velsigner vi ham og ser, hvad Gud har at sige.«

Næsten i panik råbte jeg: »Kan du ikke se det? Han har brug for hjælp nu!«

Han svarede roligt: »Jeg ved, at han har brug for en velsignelse. Når jeg har vasket mig og taget rent tøj på, kommer jeg med indviet olie, og så går vi til Gud og finder ud af, hvad hans vilje er. Jeg kan ikke – jeg vil ikke – komme til Gud med snavsede hænder og beskidt tøj.« Han vendte sig om, og forlod mig med drengen. Jeg var stum.

Til sidst vendte han tilbage, ren på legemet og tøjet, og jeg følte også, at han var det i hjertet. »Nu,« sagde han, »er jeg ren, så kan vi nærme os Guds trone.«

Denne fantastiske tonganske grenspræsident gav med rene hænder og rent hjerte en smuk og mægtig præstedømmevelsignelse. Jeg følte mig mere som en tilskuer end som en deltager. Salmistens ord kom til mit sind: »*Hvem kan drage op til Herrens bjerg ...*

... Den som har skyldfrie hænder og et rent hjerte.«[4] På denne lille ø kom en værdig præstedømmebærer til Herrens bjerg og præstedømmets magt kom ned fra himlen og bemyndigede, at en lille drengs liv fortsatte.

Med troens ild brændende i sine øjne, fortalte grenspræsidenten mig, hvad jeg skulle gøre. Der blev krævet meget ekstra tro og indsats, men på den tredje dag blev denne lille otte-årige dreng, der var fuld af liv, genforenet med sin familie.

Jeg håber, at I forstår og føler disse sandheder. Dette var en lille ø midt i et kæmpe ocean – uden elektricitet, hospital eller læger – men intet af det betød noget. For ud over stor kærlighed og tro, var der en grenspræsident, som havde Det Melkisedekske Præstedømme, som forstod vigtigheden af renhed på hænder og i hjerte og den ydre tilkendegivelse af renhed i legeme og klædning, og som udøvede præstedømmet i retfærdighed og renhed i henhold til Guds vilje. Denne dag var hans personlige magt *i* præstedømmet tilstrækkelig til at stå i forbindelse med *selve* præstedømmets ubegrænsede magt over jordisk liv.

Når jeg ser op i himlen om natten og tænker over de utallige galakser deroppe, undres jeg over, hvor ubetydelig en prik vores lille jord er, og hvor uendelig lille jeg er. Alligevel føler jeg mig ikke bange, alene, ubetydelig eller langt fra Gud. For jeg har set hans præstedømmemagt i forbindelse med rene hænder og rent hjerte på en lille ø i et kæmpeocean.

Brødre, denne forbindelse er til rådighed for os alle, uanset hvor vi er, hvornår det er, eller under hvilke omstændigheder, vi lever, så længe vore hænder, hjerte og sind er rent. Der er ingen personlig magt i præstedømmet uden personlig renhed.

Vi må ganske enkelt arbejde hårdere med at rense vores liv, ved at tjene andre på en mere kristuslignende måde. Der er altid muligheder for at tjene – i vore familier, i Kirken, på mission, i templer og blandt vore medmennesker. Ædel tjeneste kræver hårdt arbejde, store ofre og fuldstændig uselviskhed. Jo større offeret er, desto større er den resulterende renhed.

Gud, som er fuld af lys, liv og kærlighed, ønsker, at vi skal have hans præstedømme og bruge det

rigtigt, så vi kan overføre dette lys, liv og denne kærlighed til alle omkring os. På den anden side ønsker Satan, mørkets prins, at tilbageholde lyset, livet og kærligheden, så meget han kan. Da Satan intet kan gøre ved præstedømmets magt, koncentrerer han sin indsats på at prøve at begrænse vores personlige kraft *i* præstedømmet ved at forsøge at gøre vore hænder, hjerte og sind snavset ved hjælp af misbrug, vrede, forsømmelse, pornografi, selviskhed eller andre onder, han kan lokke os til at tænke over eller gøre. Han ved, at hvis han kan gøre os tilstrækkelig snavsede, kan han i samme omfang afholde os fra den renhed, der er nødvendig for at udøve præstedømmet til at bringe mere lys, liv og kærlighed til denne jord og til alle dens indbyggere – i fortiden, nutiden og fremtiden.

Åh brødre, sælg ikke jeres dyrebare præstedømmes fødselsret for en nedværdigende portion linser. Husk, at de sandslotte vi bygger på jordelivets strand, uanset hvor storslåede de er, til sidst vil blive skyllet bort af tidevandet. Kun renhed af hænder, hjerte og sind vil gøre det muligt for os at trække på præstedømmets højeste kræfter for virkelig at velsigne andre og til sidst være i stand til at bygge evige palæer, der er smukkere og mere varige, end vi i øjeblikket kan forestille os.

Jeg har lært for mig selv, at Gud lever, at Jesus er Kristus, at han er min ven og jeres ven. Jeg ved, at Jesus er den fuldkomne personliggørelse af den rene præstedømmemagt. Følg ham.

Jeg beder til, at vi alle kan tjene med mere renhed i hjertet, at vores personlige magt i præstedømmet til sidst kan blive fuldstændig ved hjælp af den fuldkomne kærlighed fra ham, hvis præstedømme vi har.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. L&P 121:41-142.
2. L&P 121:37.
3. Tilskrevet Buddha.
4. Sl 24:3-4.

»Dem, der ærer mig, vil jeg ære«

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

I skal efterleve fire hellige principper i jeres liv: Ærbødighed over for Guddommen, respekt og ære over for familieforhold, ærbødighed for og lydighed mod det hellige præstedømmes ordinancer og pagter samt respekt for jer selv som en søn af Gud.

Mine elskede brødre i dette verdensomspændende broderskab i præstedømmet, jeg taler ydmygt til jer med en bøn i hjertet. Det er et helligt og overordentligt stort ansvar at tale til jer. Jeg ønsker at blive forstået. Jeg håber, at vi hver især kan gøre krav på Herrens løfte: »... dem, der ærer mig, vil jeg ære«.[1]

Jeg anerkender fuldt ud alt, som er udrettet af Herrens tjenere i forgangne generationer, men jeg tror, at I unge mænd i præstedømmet og de unge piger på jeres alder på mange måder er den mest lovende generation i verdens historie. Jeg kommer til denne konklusion af flere årsager. Når søster Faust og jeg læser vores børnebørns patriarkalske velsignelser, ser vi næsten uden undtagelse, at de er mere lovende end min eller hendes.

For at I kan opnå jeres potentiale, skal I efterleve fire hellige principper i jeres liv. Disse fire principper er:

1. Ærbødighed for Guddommen.
2. Respekt og ære over for familieforhold.
3. Ærbødighed for og lydighed mod det hellige præstedømmes ordinancer og pagter.
4. Respekt for jer selv som en søn af Gud.

Jeg vil gerne tale om disse fire store principper i aften.

Det første er ærbødighed for Guddommen. Jeg er taknemmelig for, at Herren har velsignet os som et folk med timelige velsignelser, som er uden sidestykke i Kirkens historie. Vi har fået disse midler til at gøre godt med og for at gøre det muligt at fremskynde vores værk på jorden. Men jeg frygter, at mange af os i kraft af velstand er blevet for optagede af det, som Daniel kaldte »guderne af sølv, guld, kobber, jern, træ og sten, som hverken kan se, høre eller forstå«.[2] Dette er selvfølgelig afguder.

Langt vigtigere end alt andet i forbindelse med ærbødighed for det hellige er kærlighed til og respekt for Guddommen. I det meste af verdens historie har mennesket i høj grad

beskæftiget sig med afgudsdyrkelse, enten ved at tilbede afguder eller ved at beskæftige sig med at tilegne sig verdens overflod.

Efter Frelserens opstandelse var Peter og nogle af disciplene ved Tiberiassøen. Peter sagde til dem, at han skulle ud at fiske. Disciplene gik med til at tage med ham. De syntes at glemme, at de var kaldet til at være menneskefiskere. De fiskede hele natten, men fangende intet. Om morgenen stod Jesus på bredden og bad dem om at kaste deres net ud på højre side af båden, og deres net fyldtes med fisk. Jesus bad dem om at bringe de fisk ind, som de havde fanget; Peter og hans kammerater havde fanget 153. Da de kom i land, så de nogle fisk, som blev tilberedt over bål, og Frelseren indbød dem til at spise fisken og noget brød. Da de havde spist, sagde Jesus til Simon Peter: »... elsker du mig mere end de andre?«[3] Peter var en ivrig fisker. Fiskeri var den levevej, som Frelseren kaldte ham fra, så han kunne blive menneskefisker.

Kravet om, at vi skal elske Herren højere end fisk, bankkonti, biler, fint tøj, aktier, obligationer, indlånsbeviser eller nogen anden ejendom er totalt, og det er absolut.

Det første bud, som de fordums israelere fik, var: »Du må ikke have andre guder end mig«.[4] Frelseren selv fremhævede dette bud, da han sagde til den skriftkloge, der spurgte ham, hvilket bud der var det største: »... du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind og af hele din styrke«.[5]

Jeg bliver ofte stødt, når jeg offentligt og på TV hører folk, der skødesløst bryder budet: »Du må ikke bruge Herren din Guds navn til løgn«.[6] I afsnit 107 i Lære og Pagter mindes vi om, at for at »undgå at gentage hans navn for ofte«[7] blev det hellige præstedømme opkaldt efter den store højpræst Melkisedek. Ærbødighed og respekt for det, der er helligt, udstrømmer af det første bud: »Du må ikke have andre guder end mig«.[8]

Vi, der har fået overdraget præstedømmets myndighed til at handle i Frelserens navn, bør respektere Gud Faderen, Jesus Kristus og Helligånden frem for alt andet.

Det andet er at respektere og ære familieforhold. Dette bør begynde med ærbødighed for moderens hellige kærlighed. Alle mødre går ned i dødsdalen, når de føder os. Min mor har nu været død i mange år. Jeg savner hendes søde, kærlige indflydelse i mit liv. Jeg savner hendes almene råd og irettesættelse. Men mest af alt savner jeg hendes betingelsesløse kærlighed. Nogle gange er længslen efter at være sammen med hende næsten overvældende. De fleste af os kan ligesom Abraham Lincoln sige: »Alt det, som jeg er eller håber at blive, skylder jeg min englegode mor«.[9] Min mor lavede mad, syede, lappede og syede tøj om. Hun klarede sig uden forskellige ting, så de sparsomme penge kunne række til at give hendes sønner flere muligheder, end hun nogensinde havde haft. Men endnu vigtigere var hendes urokkelige tro, som hun ønskede at så dybt i vores sjæl.

Brødre, den ædle faderrolle giver os et glimt af vor himmelske Faders guddommelige egenskaber. En far bør være mange ting. Han bør ære sit præstedømme og være et eksempel på retskaffenhed. Sammen med sin hustru bør han være hele familiens kilde i form af stabilitet og styrke. Han bør være beskytteren og forsørgeren og sine familiemedlemmers forkæmper. En stor del af hans kærlighed til hans børn bør udstrømme af hans eksempel på kærlighed til, omsorg for og troskab over for deres mor. Ved hans kompromisløse eksempel bør han indgyde sine børn karakterstyrke.

Da ældste LeGrand Richards rejste på college, sagde hans far, George F. Richards, til ham og hans bror, George F. junior: »Jeg stoler på, at I begge vil følge mit eksempel«. Deres hjerte svulmede af kærlighed og stolthed over hans ord. LeGrand sagde senere: »De gav os en rygrad af stål, og vi kunne ikke gøre noget, som ville skuffe ham«.[10]

En far bør aldrig skuffe sin hustru eller sine børn med vilje. I 1989 var der et forfærdeligt jordskælv i Armenien, som dræbte over 30.000 mennesker på fire minutter. En fortvivlet far ledte som en gal efter sin søn. Han kom frem til sin søns skole, men så at den ikke var andet end en bunke murbrokker. Men han blev drevet af sit løfte til sin søn: »Lige meget hvad, så vil jeg altid være der for dig!« Han forestillede sig det hjørne, hvor hans søns klasseværelse måtte være, skyndte sig derhen og begyndte at grave ned gennem murbrokkerne, sten for sten.

Andre kom hen til stedet – brandchefen, dernæst politiet – og advarede ham om brande og eksplosioner, og de opfordrede ham til at overlade eftersøgningen til nødberedskabet. Men han blev stædigt ved med at grave. Natten kom og gik, og så, da han havde gravet i 38 timer, syntes han, at han hørte sin søns stemme. »Armand!« råbte han. Så hørte han: »Far!?! Det er mig, far! Jeg har sagt til de andre børn, at de ikke skal bekymre sig. Jeg har

Præstedømmebærere fylder Konferencecentrets pladser i tre niveauer ved præstedømmets møde.

sagt til dem, at hvis du var i live, ville du redde mig, og når du reddede mig, ville de blive reddet ...

Der er 14 af os tilbage af 33 ... Da bygningen faldt sammen, lavede den en kile, som en trekant, og det reddede os.«

»Kom ud, dreng!«

»Nej, far! Lad de andre børn komme ud først, for jeg ved, at du vil få mig ud! Lige meget hvad, så ved jeg, at du vil være der for mig!«[11]

Alle familieforhold bør æres, selv forholdet til vore afdøde slægtninge. Kærlighed, tjeneste og hjælp bør finde sted mellem søskende og den øvrige familie.

Det tredje er respekt for og lydighed mod præstedømmets ordinancer og pagter. De, der i gammel tid deltog i præstedømmets ordinancer, havde præstetøj på. Selv om vi ikke går i præstetøj nu, viser vi respekt ved at have passende tøj på, når vi velsigner og omdeler nadveren og salver de syge.

Præsten Eli blev afløst fra sin kaldelse, da han tillod ugudelighed i Herrens hus. Herren sagde: »... dem, der ærer mig, vil jeg ære«.[12] Den store magt og myndighed i præstedømmet, som vi er blevet betroet, skal udøves af dem, der har myndighed til at gøre dette, og som har vist sig værdige hertil. Kun på denne måde vil vore gerninger blive beseglet af Forjættelsens Helligånd og således blive æret af Herren.[13]

Vi ærer Herren ved at holde vore dåbspagter, vore nadverpagter, vore tempelpagter og ved at holde sabbatten hellig. Herren har sagt: »Alle sådanne, som ved med sig selv, at deres hjerte er retskaffent og sønderknust og deres ånd angergiven, og som vil holde deres pagter ved opofrelse, ja, ved ethvert offer, som jeg, Herren, vi fordre, vil jeg anerkende.«[14]

Det fjerde er at respektere jer selv som en søn af Gud. De af os, som har været på mission, har set miraklet i tilværelsen hos dem, som vi har undervist, når de forstår, at de er Guds sønner og døtre. For mange år siden sagde en ældste, som tjente i Den Britiske Mission, ved slutningen af sin mission: »Jeg synes, at min mission har været en fiasko. Jeg har arbejdet hver dag som missionær her, og jeg har kun døbt én snusket, lille irsk unge. Han er den eneste, jeg har døbt.«

Flere år efter hans hjemkomst til Montana, kom der en og besøgte ham, som spurgte: »Er du den ældste, der var på mission på De Britiske Øer i 1873?«

»Ja.«

Så fortsatte manden: »Og kan du huske, at du har sagt, at du syntes, at din mission var en fiasko, fordi du kun havde døbt én snusket, lille irsk unge?«

Han sagde: »Ja.«

Gæsten rakte hånden frem og sagde: »Lad mig give dig hånden. Jeg hedder Charles A. Callis; jeg kommer fra De Tolvs Råd i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg er den snuskede, lille irske unge, som du døbte på din mission.«[15]

Den lille irske dreng fik viden om sit potentiale som en af Guds sønner. Ældste Callis efterlod sin store familie en varig arv. Han havde været missionspræsident i 25 år, og i sine 13 år som apostel velsignede han bogstaveligt talt flere tusindes liv. Jeg føler mig privilegeret over at have kendt denne store Herrens apostel, da jeg var ung.

Hvis vi konstant er opmærksomme på guddommelighedens frø i os, hjælper det os med at hæve os over jordiske udfordringer og problemer. Brigham Young har sagt: »Når jeg ser på intelligente væseners

ansigt, ser jeg på billedet af den Gud, som jeg tjener. Der er ingen, som ikke har en vis guddommelighed i sig, og selv om vi har legemer, som er i vor Guds billede, viger denne dødelighed tilbage for den del af det guddommelige, som vi arver fra vor Fader«.[16] Hvis vi som unge og gamle mænd fuldt ud er opmærksomme på vores guddommelige arv, hjælpe det os med at udvikle os og ære den guddommelighed, som findes i os hver især.

Alle os, som ønsker at blive æret af Herren og modtage af hans godhed, nåde og evige velsignelser, må, og jeg gentager, være lydige mod disse fire store principper.

1. Hav ærbødighed for Guddommen.

2. Hav respekt for og ær familieforhold.

3. Hav stor ærbødighed for og lydighed mod det hellige præstedømmes ordinancer og pagter.

4. Hav respekt for jer selv som en søn af Gud.

Brødre, jeg beder til, at Herren vil velsigne hver og en af os i denne store hær af retskafne præstedømmebærere. Den enkeltes bidrag synes måske ikke stort, men jeg tror, at den præstedømmemagt, som vi tilsammen besidder, er den største gode kraft på jorden i dag. Det udøves alt sammen under præstedømmets nøgler, som besiddes af præsident Gordon B. Hinckley, der er den præsiderende højpræst på jorden. Jeg beder til, at vi må være lydige mod hans inspirerede ledelse og følge hans eksempel. Må hans bemærkelsesværdige tjeneste vare i mange år.

Brødre, jeg har være privilegeret, som dreng og som mand, at nyde godt af den varme, trygge, åndelige kappe i det hellige præstedømme gennem 68 år. Jeg kan ikke udtrykke, hvor stor og fantastisk en støtte dette har været for mig og min familie. Mange gange har jeg ikke været, som jeg burde have været. Men på min svage måde har jeg ønsket at gøre mig fortjent til himmelske velsignelser. Lige så længe jeg trækker vejret, ønsker jeg at bære vidnesbyrd om det genoprettede evangeliums under og herlighed med dets præstedømmenøgler og myndighed. Må vi være værdige til Herrens løfte: »Dem, der ærer mig, vil jeg ære«. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. 1 Sam 2:30.
2. Dan 5:23.
3. Se Joh 21:1-15.
4. 2 Mos 20:3.
5. Mark 12:30.
6. 2 Mos 20:7.
7. L&P 107:4.
8. 2 Mos 20:3.
9. Citeret i Burton Stevenson, red., *The Home Book of Quotations*, 1934, s. 1350.
10. Lucile C. Tate, *LeGrand Richards: Beloved Apostle*, 1982, s. 28.
11. Mark V. Hansen, »Are You Going to Help Me?« i *Chicken Soup for the Soul*, red. Jack Canfield og Mark Victor Hansen, 1993, s. 273-274.
12. 1 Sam 2:30.
13. Se L&P 132:7.
14. L&P 97:8.
15. Se *The Teachings of Harold B. Lee*, red. Clyde J. Williams, 1996, s. 602-603.
16. *Discourses of Brigham Young*, red. John A. Widtsoe, 1941, s. 168.

Til undsætning

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Brødre, verden har brug for jeres hjælp. Der er ben, der skal støttes, hænder, der skal holdes, sind, der skal opmuntres, hjerter, der skal inspireres, og sjæle, der skal frelses.«

Det er mit overvældende ansvar her i aften at tale til jer, mine kære brødre, som bærer Guds præstedømme, og som er forsamlet her i Konferencecentret og over hele verden.

Nogle af jer er diakoner, måske nyligt ordinerede; andre er højpræster, som har tjent længe og trofast i hellige kaldelser. Alle er vi samlet, så vi bedre kan lære vore pligter at kende.

Brødre, verden har brug for jeres hjælp. Der er ben, der skal støttes, hænder, der skal holdes, sind, der skal opmuntres, hjerter, der skal inspireres, og sjæle, der skal frelses. Evighedens velsignelser venter jer. Det er jeres privilegium ikke at være tilskuere, men deltagere på præstedømmetjenestens scene.

Præsident Wilford Woodruff erklærede: »Alle præstedømmets organisationer besidder kraft. Diakonen besidder kraft gennem det præstedømme, som han bærer. Det gør læreren også. De har magt til at træde frem for Herren og få deres bønner hørt og besvaret ligesom profeten ... Det er ved dette præstedømme, at mænd får ordinancer givet, at deres synder bliver tilgivet, og at de bliver forløst. Det er af denne årsag, at det er blevet åbenbaret og beseglet på vores hoved.«[1]

Jeg hørte engang fra en nyordineret diakon, kort tid efter at han havde modtaget Det Aronske Præstedømme. Han sagde: »I dag er det første dag, jeg skal omdele nadveren. Jeg kan ikke vente. Jeg ved, at det er en meget hellig ordinance, så jeg vil gøre det med omhu. Jeg har et virkeligt vidnesbyrd om Kirken, og jeg håber at tage på mission snart.«

Brødre, må jeg i aften læse et brev for jer, som jeg modtog for nogen tid siden, og som er skrevet af en ægtemand, som gik langt bort fra præstedømmets sti af tjeneste og pligt. Det er karakteristisk for alt for mange af vore brødre. Han skrev:

»Kære præsident Monson

Jeg havde så meget, og nu har jeg så lidt. Jeg er ulykkelig og føler det som om, at alting mislykkes for mig. Evangeliet har aldrig forladt mit hjerte, skønt det er ude af mit liv. Jeg beder om jeres bønner for mig.

Glem ikke dem af os, som er derude – de fortabte sidste dages hellige. Jeg ved, hvor Kirken er, men til tider føler jeg, at jeg har brug for én, der kan vise mig vej, opmuntre mig, fjerne min frygt og bære vidnesbyrd for mig.«

Mens jeg læste dette brev, vendte jeg i mine tanker tilbage til et besøg i et at de store kunstgallerier i verden – det berømte Victoria and Albert Museum i London i England. Der var, i en smuk ramme, et mesterværk, der blev malet i 1831 af Joseph Mallord William Turner. Maleriet forestiller tunge, sorte skyer og det urolige havs rasen, der varslede fare og død. Et lys fra et strandet fartøj stråler langt borte. I forgrunden er der en stor redningsbåd, der kastes rundt af de skummende bølger, der slår ind. Mændene trækker kraftigt i årerne, mens redningsbåden kaster sig ud i stormen. På land står der en hustru og to børn, våde af regn og med blæsten piskende mod dem. De stirrer bekymret ud over havet. I mine tanker forkortede jeg billedets navn. For mig blev det *Til undsætning*.

Midt i livets storme lurer faren, og nogle mennesker er, ligesom bådene, strandede og står over for undergang. Hvem vil bemande redningsbådene og forlade hjemmets og familiens behageligheder og tage ud for at komme dem til undsætning?

Præsident Taylor advarede os: »Hvis I ikke ærer jeres kaldelse, vil Gud holde jer ansvarlige for dem, I kunne have frelst, hvis I havde gjort jeres pligt.«[2]

Brødre, vores opgave er ikke umulig. Vi går Herrens ærinde, og derfor har vi krav på Herrens hjælp. Men vi skal forsøge. Fra skuespillet *Shenandoah* kommer denne inspirerende linie: »Hvis vi ikke prøver, gør vi intet; og hvis vi intet gør, hvorfor er vi så her?«

Da Mesteren tjente blandt menneskene, kaldte han fiskere ved Galilæas Sø til at forlade deres net og følge ham, idet han sagde: »Jeg vil gøre jer til menneskefiskere.«[3] Og det gjorde han. I aften udsteder han et kald til os hver især om at kæmpe for Guds rige.[4] Han giver os slagplanen

digteren: »Gud rørte ham, og han sov.«[10] Jeg siger, idet jeg taler om denne nye fødsel: »Gud rørte dem, og de vågnede.«

Der er to grundlæggende årsager til disse ændringer i holdninger, vaner og gerninger. For det første har mennesket set sine evige muligheder og besluttet sig til at nå dem. Mennesket kan i virkeligheden ikke så længe lade sig nøje med middelmådighed, når de en gang har set det bedste, der er inden for rækkevidde.

For det andet har andre mennesker fulgt Frelserens formaning og har elsket deres næste som sig selv og hjulpet med at opfylde deres næstes drømme og virkeliggøre deres ambitioner.

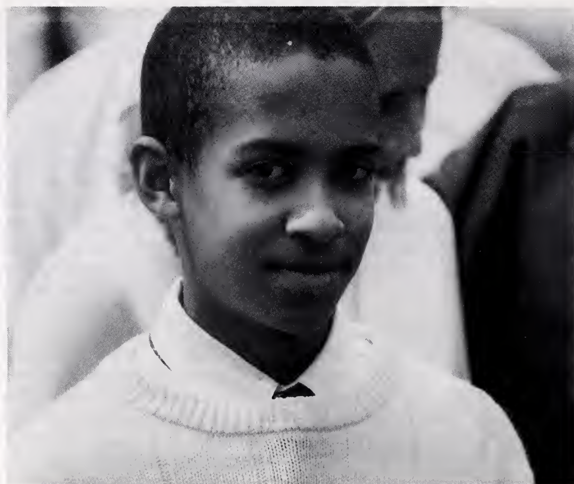
Katalysatoren i denne proces har været – og er fortsat – kærlighedens princip.

Et andet af sandhedens principper, som vejleder os i vores beslutning, er at drenge og mænd kan ændre sig. Jeg mindes en fængselsbetjents ord, idet han belærte om dette faktum. En kritiker, som kendte fængselsbetjenten Duffys indsats for at rehabilitere mænd sagde: »Ved du ikke, at man ikke kan fjerne en tigers striber?«

Fængselsbetjent Duffy svarede: »Du burde vide, at jeg ikke arbejder med tigre. Jeg arbejder med mennesker, og mennesker ændrer sig hver dag.«

For mange år siden, før jeg blev missionspræsident i Den Canadiske Mission med hovedsæde i Toronto i Ontario, var jeg blevet venner med en mand ved navn Shelley, som boede i wardet, men som ikke modtog evangeliet, selv om hans kone og børn havde gjort det. Shelley var kendt som den skrappeste mand i byen, da han var ung. Han var noget af en slagsbror. Han sloges sjældent i bokseringen, men mange andre steder. Jeg forsøgte, men jeg kunne ikke ændre Shelleys holdning. Opgaven syntes håbløs. Med tiden flyttede Shelley og hans familie fra vores ward.

Efter at jeg var vendt hjem fra Canada og var blevet kaldet til De

med sin formaning: »Lad nu derfor hver mand lære sin pligt og med al flid passe det embede, hvortil han er blevet kaldet.«[5]

Jeg elsker og værdsætter det ædle ord *pligt*. Lad os lytte til den gribende påmindelse, der findes i Jakobs Brev: »Vær ordets gørere, ikke blot dets hørere, ellers bedrager I jer selv.«[6]

Der findes en gammel sang fra min generation. Den hedder: »Når du ønsker det, sker det.« Det er ikke sandt. At ønske får det *ikke* til at ske. Herren forventer, at vi tænker. Han forventer, at vi handler. Han forventer, at vi arbejder. Han forventer, at vi har et vidnesbyrd. Han forventer, at vi er hengivne. Uheldigvis findes der nogle, som er veget bort fra vejen med aktivitet i præstedømmet. Lad os hjælpe dem tilbage til den sti, der fører til evigt liv. Lad os opbygge den stærke base i Det Melkisedekske Præstedømme, som er grundlaget for kirkeaktivitet og vækst. Det bliver den støtte, der styrker alle familier, alle hjem, alle kvorummer i hvert et land.

Brødre, vi kan række hånden ud til dem, som vi har ansvar for, og bringe dem til Herrens bord for dér at mætte sig med hans ord og nyde hans Ånds ledsagelse og »ikke længere [være] fremmede og udlændinge, [men] de helliges medborgere og [høre] til Guds husstand.«[7]

Tidens gang har ikke ændret Forløserens evne til at ændre menneskers liv – vores liv og dem, vi arbejder sammen med. Ligesom han sagde til den døde Lazarus, siger han i dag: »Kom herud!«[8] Kom ud af tvivlens håbløshed. Kom ud af syndens sorg. Kom ud af vantroens død. Kom ud til et nyt liv. Kom ud.

Vi opdager, at de, som vi tjener, som ved vores indsats har følt Mesterens hånd, på en eller anden måde ikke kan forklare den ændring, som de oplever. De får et ønske om at tjene trofast, at vandre ydmygt og leve mere som Frelseren. Idet de atter har fået deres åndelige syn og fået et glimt af evighedens løfter, gentager de ordene fra den blinde mand, som Jesus gengav synet. Han sagde: »Én ting ved jeg: Jeg var blind, og nu kan jeg se.«[9]

Hvordan kan vi forklare disse mirakler? Hvorfor denne pludselige aktivitet hos mennesker, der længe har været passive? Om døden sagde

Tolv, modtog jeg en telefonopringning fra Shelley. Han sagde: »Vil du besegle min hustru og mig og min familie i templet i Salt Lake City?«

Jeg svarede tøvende: »Shelley, du skal først døbes og blive medlem af Kirken.«

Han lo og svarede: »Åh, det ordnede jeg, mens du var i Canada. Min hjemmelærer hjalp skolebørn over gaden, og hver dag, når han og jeg mødtes ved fodgængerfeltet, talte vi om evangeliet.«

Beseglingerne blev udført, en familie blev forenet, glæde fulgte.

Abraham Lincoln gav dette kloge råd, som bestemt kan anvendes på hjemmelærere: »Hvis du ønsker, at en mand skal gå ind for din sag, så overbevis ham *først* om, at du er hans sande ven.«[11]

En ven gør mere end blot at aflægge et besøg hver måned af pligt. En ven er mere optaget af at hjælpe folk end at få æren. En ven bekymrer sig for folk. En ven elsker. En ven lytter. En ven giver en hjælpende hånd.

Der er brødre i ethvert ward, som synes at have en særlig evne og talent for at gennemtrænge den ydre skal og nå ind til hjertet. Sådan var Raymond L. Egan, som var min rådgiver i biskoprådet. Han elskede at være ven med og aktivere faderen i en familie i Kirken og derved også bringe en kærlig hustru og dyrebare børn ind i folden. Dette vidunderlige fænomen fandt sted mange gange, helt indtil bror Egan forlod dette liv.

Der er også andre måder, hvorpå man kan opløfte og tjene. Engang talte jeg med en pensioneret leder, som jeg havde kendt længe. Jeg spurgte ham: »Ed, hvad laver du i Kirken?« Han svarede: »Jeg har den bedste opgave i wardet. Mit ansvar er at hjælpe mænd, som er arbejdsløse, med at finde fast arbejde. I år har jeg hjulpet 12 af mine brødre, som var arbejdsløse, med at få et godt job. Jeg har aldrig været lykkeligere hele mit liv.« Skønt han ikke var så høj, stod »lille Ed« som vi kærligt kaldte ham, rank denne aften, mens hans øjne skinnede og hans stemme skælvede. Han viste sin kærlighed ved at hjælpe dem, der havde brug for det. Han gengav menneskelig værdighed. Han åbnede døre for dem, som ikke selv kunne gøre det.

Jeg tror virkelig, at de, som har evnen til at række ud til andre og opløfte dem, har fundet den opskrift, der beskriver bror Walter Stover – en mand, som brugte hele sit liv til at tjene andre. Ved bror Stovers begravelse ærede hans svigersøn ham med disse ord: »Walter Stover havde evnen til at se Kristus i alle de ansigter, han stod over for, og han handlede derefter.« Hans barmhjertige hjælp og hans talent for at opløfte alle mennesker, som han mødte, til himlen er legendarisk. Hans ledende lys var Mesterens røst, der sagde: »Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste ... det har I gjort mod mig.«[12]

Brødre, lær at tale Åndens sprog. Det kan ikke læres fra bøger, der er skrevet af lærde, det kan heller ikke læres ved at læse og lære udenad. Åndens sprog lærer den, som af hele sit hjerte søger at kende Gud og holde hans guddommelige befalinger. Dygtighed til dette »sprog« giver mulighed for at bryde grænser,

overvinde hindringer og røre menneskenes hjerte.

På en tid med farer eller prøvelser bringer en sådan kundskab, et sådant håb, en sådan forståelse trøst til en bekymret sjæl og et sørgende hjerte. Fortvivlelsens skygger fordrives af håbets stråler, sorgen giver efter for glæde, og følelsen af at være fortabt i livets trængsel forsvinder med den sikre forvisning om, at vor himmelske Fader er opmærksom på os hver især.

Til slut vil jeg vende tilbage til maleriet af Turner. På en yderst virkelig måde er de personer, som er strandede på fartøjet, som er gået på grund i det stormomsuste hav, som mange unge mænd – og også ældre mænd – der venter på undsætning fra de af os, som har præstedømmets ansvar til at bemande redningsbådene. Deres hjerte længes efter hjælp. Mødre og fædre beder for deres sønner. Hustruer og børn anråber himlen om, at far og andre må blive påvirket.

I aften beder jeg om, at alle vi, der har præstedømmet, må føle vores ansvar og som ét følge vores Leder – Herren Jesus Kristus og hans profet, præsident Gordon B. Hinckley – *til undsætning*.

I Jesu Kristi navn. Amen. □

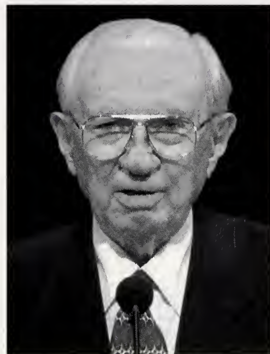
NOTER

1. I Brian H. Stuy, red., *Collected Discourses Delivered by President Wilford Woodruff, His Two Counselors, the Twelve Apostles, and Others*, 5 bind, 1987-92, 2:87.
2. *Deseret News Semi-weekly*, 6. aug. 1878, s. 1.
3. Matt 4:19.
4. »Modigt må vi kæmpe«, *Salmer og sange*, nr. 165.
5. L&P 107:99.
6. Jak 1:22.
7. Ef 2:19.
8. Joh 11:43.
9. Joh 9:25.
10. Alfred, Lord Tennyson, *In Memoriam A. H. H.*, afsnit 85, strofe 5, linie 4; stavning moderniseret.
11. *The Collected Works of Abraham Lincoln*, red. Roy P. Basler, 8 bind, 1953, 1:273.
12. Matt 25:40.

Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond

Præsident Gordon B. Hinckley

»Hvor der er omfattende fattigdom blandt vore medlemmer, må vi gøre alt, hvad vi kan for at hjælpe dem med at løfte sig selv op, så de kan etablere et liv, der bygger på uafhængighed, og som kan opnås ved uddannelse. Uddannelse er nøglen til muligheder.«

Brødre, før jeg begynder min tale, vil jeg gerne varmt lykønske Det Melkisedekske Præstedømmes kor, som består af mænd fra mange samfundslag, som alle synger sammen af et hjerte, fyldt med vidnesbyrd om Zions salmer. Brødre, jeg takker jer mange gange.

Nu søger jeg Herrens inspiration, mens jeg kort omtaler det, som jeg anser for et meget vigtigt emne.

Jeg vil indlede med at tage jer lidt over 150 år tilbage. I 1849 stod vores forfædre overfor et alvorligt problem. Vore medlemmer havde da opholdt sig i Salt Lake-dalen i to år. Missionærerne på De Britiske Øer og i Europa fortsatte med at indsamle nyomvendte. De kom ind i Kirken i hundredvis. Når de blev døbt, ønskede de at blive indsamlet til Zion. Der var behov for deres styrke og deres færdigheder her, og de besad et meget stærkt ønske om at komme. Men mange af dem var meget fattige og havde ingen penge til at betale for overfarten med. Hvordan skulle de komme herover?

Under Herrens inspiration blev der udarbejdet en plan. Det, som blev kendt som Kirkens Emigrationsfond, blev oprettet. Og på trods af den alvorlige fattigdom på den tid, blev der ved denne plan med midler fra Kirken udlånt penge til medlemmer, som kun havde lidt eller intet. Der blev givet lån på den betingelse, at når de nyomvendte ankom her og fandt arbejde, ville de efterhånden, som de var i stand til det, tilbagebetale lånet. De tilbagebetalte penge ville derpå blive udlånt til andre for at gøre det muligt for dem at emigrere. Det blev en selvfornyende hjælpekilde. Det var i sandhed et selvsupplerende emigrationsfond.

Det er anslået, at omkring 30.000 medlemmer af Kirken ved hjælp af dette fond var i stand til at komme til Zion. De bidrog med stor styrke til arbejdet her. Nogle af dem kom hertil med nødvendige færdigheder, såsom stenhuggere og andre håndværk. De var i stand til at bidrage på enestående vis med byggeri, deriblandt templet i Salt Lake City og Tabernaklet, samt andet arbejde,

som krævede en håndværksmæssig viden og kunnen. De kom med vogntog og med håndkærrer. På trods af den frygtelige håndkærre-tragedie i 1856, da ca. 200 døde af kulde og sygdom på Wyomings sletter, rejste de normalt i sikkerhed og blev en vigtig del af Kirkens familie i disse bjergdale.

Eksempelvis blev James Moyle, som var stenhugger fra Plymouth i England, døbt, da han var 17 år gammel. Han skrev ved denne lejlighed: »Jeg indgik pagt med Herren om, at jeg ville tjene ham, både når mennesker talte godt og ondt om mig. Det var mit livs vendepunkt, for det holdt mig væk fra dårligt selskab« (i Gordon B. Hinckley, *James Henry Moyle*, 1951, s. 18).

Men på trods af sin færdighed som stenhugger havde han ikke ret mange penge. Han lånte fra Kirkens Emigrationsfond og forlod England i 1854, sejlede til USA, krydsede sletterne og fik næsten med det samme fast arbejde som stenhugger i Lion House for $3 dollars om dagen. Han sparede op, og da han havde $70 dollars, som var det, som han skyldte, betalte han det med det samme til emigrationsfondet. Han sagde: »Derpå betragtede jeg mig som en fri mand« (*Moyle*, s. 24).

Da der ikke længere var brug for Kirkens Emigrationsfond, blev det opløst. Jeg tror, at der inden for rækkevidden af min stemme er efterkommere af dem, som blev velsignet på grund af dette fond. I er i dag velhavende og i sikkerhed på grund af det, som blev gjort for jeres forfædre.

Mine brødre, nu står vi over for et andet problem i Kirken. Vi har mange missionærer, både unge mænd og unge kvinder, som er blevet kaldet i deres egen nation, og som tjener med ære i Mexico, Centralamerika, Sydamerika, Filippinerne og andre steder. De har ikke ret mange penge, men de bidrager med det, som de har. De bliver hovedsagelig støttet af Kirkens Missionsfond, som mange af jer bidrager til, og for hvilke bidrag vi er virkelig dybt taknemmelige.

De bliver enestående missionærer, som arbejder side om side med ældster og søstre, som bliver udsendt fra USA og Canada. Mens de udfører denne tjeneste, lærer de, hvordan Kirken fungerer. De udvikler en dybere forståelse af evangeliet. De lærer at tale lidt engelsk. De arbejder med tro og hengivenhed. Så kommer den dag, hvor de bliver afløst. De vender tilbage til deres hjem. De nærer et stort håb. Men mange af dem har meget svært ved at finde arbejde, fordi de ikke har nogen færdigheder. De synker lige tilbage i det fattigdoms dyb, som de kom fra.

Og på grund af deres begrænsede kundskaber er det ikke sandsynligt, at de bliver ledere i Kirken. Det er mere sandsynligt, at de får behov for velfærdshjælp. De gifter sig og opfostrer børn, som fortsætter den samme cyklus, som de har kendt. Deres fremtid ser i sandhed ikke god ud. Der er en del andre, som ikke er taget på mission, men som oplever lignende forhold i udviklingen af færdigheder, der skal løfte dem op fra de fattiges rækker.

I et forsøg på at afhjælpe denne situation foreslår vi en plan, som vi tror på er inspireret af Herren. Kirken opretter et fond, som hovedsagelig opbygges gennem bidrag fra trofaste sidste dages hellige, som har og fortsat vil bidrage til dette formål. Vi er dybt taknemmelige for denne trofasthed. Baseret på de

Konferencegæster fylder Konferencecentrets åbne pladser og trapper, som det ses fra den Kirkens nærliggende kontorbygning.

samme principper, som lå til grund for Kirkens Emigrationsfond, vil vi kalde det for Kirkens selvsupplerende uddannelsesfond.

Der vil blive udstedt lån fra dette fonds indtægt til ambitiøse unge mænd og kvinder, for det meste hjemvendte missionærer, så de kan låne pengene til at blive uddannet for. Når de så er klar til at blive ansat, forventes det, at de tilbagebetaler det, som de har lånt med en lille rente, som er ment som en tilskyndelse til at tilbagebetale lånet.

Det forventes, at de får denne uddannelse i deres eget samfund. De kan bo hjemme. Vi har et godt institutprogram, som er oprettet i disse lande, hvor de kan holdes tæt til Kirken. Lederne af disse institutter kender til de uddannelsesmæssige muligheder i deres egne byer. I begyndelsen vil de fleste af disse elever frekventere tekniske skoler, hvor de vil lære datamatik, køleteknik og andre færdigheder, som efterspørges, og som de kan blive kvalificerede i. Denne plan kan senere udvides til liberale erhverv.

Det forventes, at disse unge mænd og kvinder vil deltage i institut, hvor lederen kan følge med i deres udvikling. De, som ønsker at deltage i dette program, kan ansøge hos institutlederen. Han vil gennem deres lokale biskop og stavspræsident godkende dem for at afgøre, om de er værdige og har behov for hjælp. Deres navne og det fastsatte lånebeløb bliver derpå fremsendt til Salt Lake City, hvor midlerne bliver stillet til rådighed. Men de udbetales ikke til den enkelte, men til den læreanstalt, hvor de skal uddannes. Der opstår således ikke nogen fristelse til at benytte midlerne til andre formål.

Vi vil føre stærk kontrol via en bestyrelse her i Salt Lake City, som vil få en emeritus generalautoritet som direktør, en mand som har udvist både forretningsmæssige og tekniske evner, og som har sagt ja til dette ansvar som frivillig.

Det omfatter ingen ny organisation udover en frivillig direktør og sekretær. Det vil stort set ikke koste noget at administrere.

Vi vil begynde meget beskedent dette efterår. Vi kan forestille os en tid, hvor dette program bliver til gavn for et stort antal mennesker.

Med gode ansættelsesfærdigheder kan disse unge mænd og kvinder rejse sig fra den fattigdom, som de og generationerne før dem har kendt. De bliver bedre i stand til at sørge for deres familie. De vil tjene i Kirken og vokse i deres lederskab og ansvar. De vil tilbagebetale deres lån, hvilket vil gøre det muligt for andre at blive velsignet, ligesom de er blevet velsignet. Det bliver et selvfornyende fond. Som trofaste medlemmer af Kirken vil de betale deres tiende og offerydelser, og Kirken vil blive meget stærkere på grund af deres tilstedeværelse i det område, hvor de lever.

Der er et gammelt ordsprog, som siger, at hvis man giver en mand en fisk, så har han mad til en dag. Men hvis du lærer ham at fiske, så kan han spise resten af sit liv.

Dette er et dristigt initiativ, men vi tror på behovet for det og på den succes, som det vil få. Det bliver en del af Kirkens officielle program med alt hvad det medfører. Det bliver en velsignelse for alle, hvis liv det berører – både for de unge mænd og kvinder, for deres fremtidige familie og for Kirken, som bliver velsignet med stærke lokale ledere.

Der er råd til det. Vi har allerede tilstrækkelig med midler, som er kommet som bidrag, til at finansiere den indledende drift. Det kommer til at virke, fordi det følger præstedømmets linier, og fordi det kommer til at fungere på lokal basis. Det kommer til at handle om praktiske færdigheder og ekspertområder, der er efterspurgt. Deltagelse i programmet fører ikke til, at man bliver stemplet på nogen måde, men snarere til en følelse af stolthed over det, som sker. Det er ikke nogen velfærdsindsats, hvor anbefalelsesværdige disse bestræbelser end er, men en uddannelsesmulighed. Modtagerne tilbagebetaler pengene, og når de gør det, oplever de en vidunderlig følelse af frihed, fordi de ikke har bedret deres livsmuligheder gennem et legat eller en gave, men gennem lån og siden tilbagebetaling. De kan gå med løftet pande og føle sig uafhængige. Sandsynligheden for, at de forbliver trofaste og aktive hele livet, er meget høj.

Vi driver allerede i nogle få områder et arbejdsformidlingsprogram under Kirkens velfærdsprogram. Det består hovedsagelig af henvisningskontorer. Spørgsmålet om uddannelse kommer til at ligge hos det selvsupplerende uddannelsesfond. Driften af arbejdsformidlingscentrene

Et luftbillede af templet i Salt Lake City og Tempelpladsen, med Tabernaklets kuppeltag til højre og Assembly Hall øverst til venstre.

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Juli 2001

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Præsident Thomas S. Monson
Førsterådgiver

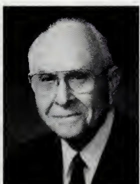

Præsident Gordon B. Hinckley

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver

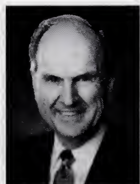
DE TOLV APOSTLES KVORUM

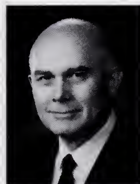

Boyd K. Packer

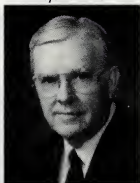

L. Tom Perry

David B. Haight

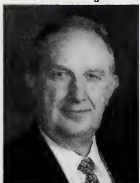

Neal A. Maxwell

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Joseph B. Wirthlin

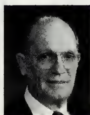

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

Henry B. Eyring

DE HALVFJERDS' PRÆSIDIUM

L. Aldin Porter

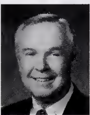

Earl C. Tingey

D. Todd Christofferson

Marlin K. Jensen

David E. Sorensen

Ben B. Banks

Dennis B.
Neuenschwonder

DE HALVFJERDS' FØRSTE KVORUM

Angel Abrea

Carlos H. Amado

Neil L. Andersen

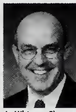

Merrill J. Bateman

William R. Bradford

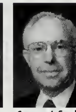

Monte J. Brough

John K. Carmack

Sheldon F. Child

L. Whitney Clayton

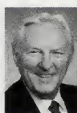

Gary J. Coleman

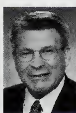

Spencer J. Condie

Gene R. Cook

Quentin L. Cook

Claudio R. M. Costa

Robert K. Dellenbach

John B. Dickson

Charles Didier

Vaughn J. Featherstone

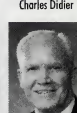

Christoffel Golden jun.

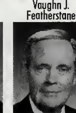

Walter F. González

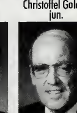

John H. Groberg

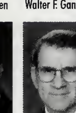

Bruce C. Hafen

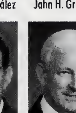

Donald L. Hallstrom

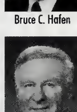

F. Melvin Hammond

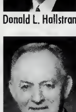

Harold G. Hillam

F. Burton Howard

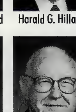

Jay E. Jensen

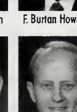

Kenneth Johnson

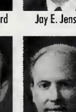

L. Lionel Kendrick

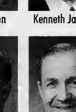

W. Rolfe Kerr

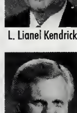

Yoshihiko Kikuchi

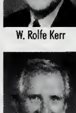

Cree-L Kofford

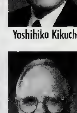

John M. Madsen

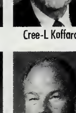

Richard J. Maynes

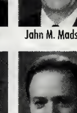

Lynn A. Mickelsen

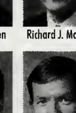

Glenn L. Pace

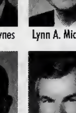

Rex D. Pinegar

Carl B. Pratt

Ronald A. Rasband

Lynn G. Robbins

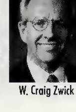

Cecil O. Samuelson jun.

Steven E. Snow

Dieter F. Uchtdorf

Francisco J. Viñas

Lance B. Wickman

W. Craig Zwick

DE HALVFJERDS' ANDET KVORUM

Richard D. Allred

Athos M. Amorim

E. Ray Bateman

L. Edward Brown

Douglas L. Callister

Val R. Christensen

Darwin B. Christenson

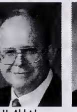

Richard E. Cook

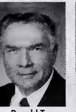
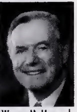

Keith Crockett

Adhemar Damiani

Duane B. Gerrard

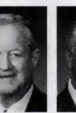

H. Aldridge Gillespie

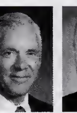

Ronald T. Halverson

Wayne M. Hancock

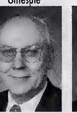

Keith K. Hilbig

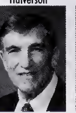

J. Kent Jolley

Dale E. Miller

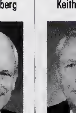

Earl M. Monson

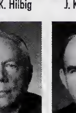

Merrill C. Oaks

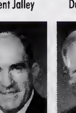

Robert C. Oaks

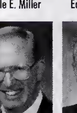

Robert F. Orton

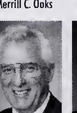

Stephen B. Oveson

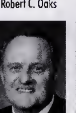
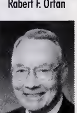

Wayne S. Peterson

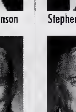

Bruce D. Porter

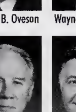

H. Bryan Richards

Ned B. Roueché

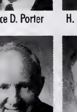

R. Conrad Schultz

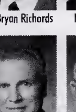

Dennis E. Simmons

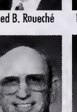

Donald L. Staheli

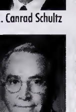

Robert R. Steuer

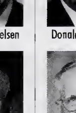

David R. Stone

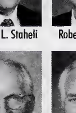

H. Bruce Stucki

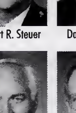

Jerald L. Taylor

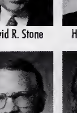

D. Lee Tobler

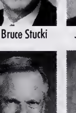

Gordon T. Watts

Stephen A. West

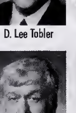

Robert J. Whetten

Richard H. Winkel

Richard B. Wirthlin

Ray H. Wood

Robert S. Wood

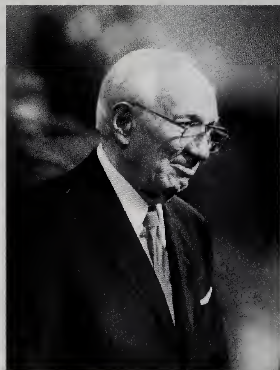

H. Ross Workman

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

Richard C. Edgley
Førsterådgiver

H. David Burton
Præsiderende biskop

Keith B. McMullin
Andenrådgiver

Øverst til venstre: **Præsident Gordon B. Hinckley.** ***Øverst til højre:*** **Præsident Gordon B. Hinckley og præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, ankommer til et konferencemøde.** ***Herover:*** **Tabernakelkoret synger under ledelse af Craig Jessop ved et konferencemøde. Kirkens generalautoriteter og ledere af hjælpeorganisationerne sidder på de første fem rækker på forhøjningen.**

kommer til at ligge i velfærdsprogrammet. Disse arbejdsformidlingscentre tager sig af mænd og kvinder, som søger arbejde og har færdigheder, men som mangler at få en ordentlig henvisning. Det ene er et uddannelsesfond, som hviler i sig selv, og som muliggør udviklingen af færdigheder. Det andet program handler om at bibringe mænd og kvinder, som allerede har en markedsefterspurgt uddannelse, en forbedret ansættelse.

Præsident Clark plejede at fortælle os ved dette præstedømmemøde i forbindelse med generalkonferencen, at der ikke er noget, som præstedømmet ikke kan udføre, hvis vi arbejder sammen om at fremme et program, som har til hensigt at velsigne folket (se J. Reuben Clark jun., i Conference Report, apr. 1950, s. 180).

Må Herren velsigne os med indsigt og forståelse til udføre dette, så det ikke alene hjælper vore medlemmer åndeligt, men også timeligt. Der påhviler os en meget alvorlig forpligtelse. Præsident Joseph F. Smith sagde for næsten 100 år siden, at en religion, som ikke hjælper en mand i dette liv, højst sandsynligt ikke gør meget for ham i livet herefter (se »The Truth about Mormonism,« *Out West* magazine, sep. 1905, s. 242).

Hvor der er omfattende fattigdom blandt vore medlemmer, må vi gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe dem med at løfte sig selv op, så de kan etablere et liv, som bygger på uafhængighed, og som kan opnås ved uddannelse. Uddannelse er nøglen til muligheder. Denne uddannelse må finde sted der, hvor de bor. Den vil derpå passe til de muligheder, som findes i disse områder. Og det vil koste langt mindre sådanne steder, end det ville, hvis det skulle ske i USA, Canada eller Europa.

Det er ikke en tilfældig drøm. Vi har hjælpekilderne fra vidunderlige og gavmilde venners godhed og venlighed. Vi har organisationen. Vi har den arbejdskraft og de hengivne Herrens tjenere, som vil gøre det til en succes. Det er helt igennem en frivillig indsats, som praktisk taget ikke kommer til at koste Kirken noget. Vi beder ydmygt og taknemmeligt om, at Gud vil lade denne indsats få fremgang, og at den vil bringe rige og vidunderlige velsignelser ned over hovederne på tusinder, ligesom den forudgående organisation, Kirkens Emigrationsfond, bragte utallige velsignelser til dem, der gjorde brug af dens muligheder.

Som jeg har sagt, så er der allerede nogen, som har ydet meget betragtelige beløb til dette fond, hvis indtægter skal bruges til at imødekomme behovet. Men vi har brug for meget mere. Vi indbyder andre, som ønsker det, til ligeledes at bidrage.

Vi forventer, at nogle ikke får betalt deres lån tilbage. Men vi har tillid til, at de fleste gør det, som forventes af dem, og at det vil velsigne generationer. Vi må gå ud fra, at fremtidige generationer også vil have behov, for som Jesus sagde: »De fattige har I jo altid hos jer« (Joh 12:8). Det må derfor blive et selvfornyende fond.

Det er vores højtidelige forpligtelse og helt afgjort også vores ansvar, mine brødre: »Styrk de svage, støt de nedhængende hænder og styrk de matte knæ« (L&P 81:5). Vi må hjælpe dem med at kunne klare sig selv og få succes.

Jeg tror ikke, at Herren ønsker at se sit folk dømt til at leve i fattigdom. Jeg tror, at han vil lade de trofaste nyde jordens gode ting. Han ønsker, at vi skal gøre dette for at hjælpe dem. Og han vil velsigne os, når vi gør det. Jeg beder ydmygt om, at denne indsats må få succes, og anmoder om jeres interesse, jeres tro, jeres bønner, jeres omsorg til fordel herfor. Dette gør jeg i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

Eftermiddagssolen fremhæver den dæmpede elegance i Konferencecentrets indre.

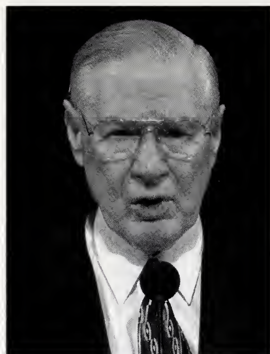

Mødet søndag formiddag
1. april 2001

Født på ny

Præsident James E. Faust
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

»Den fulde gavn af syndernes tilgivelse ved Frelserens forsoning begynder med omvendelse og dåb og bliver derefter større, når man har modtaget Helligånden.«

Mine kære brødre, søstre og venner, ansvaret for at tale til jer tager jeg meget alvorligt. Jeg beder om jeres forståelse.

Min dåb ind i denne kirke var et af mit livs højdepunkter. Jeg var otte år gammel. Mine forældre lærte mig og mine brødre, hvor vigtig denne store ordinance er. Min mor fortalte mig, at efter min dåb, ville jeg blive holdt ansvarlig for det forkerte, som jeg gjorde. Jeg kan meget tydeligt huske den dag, jeg blev døbt. Jeg blev døbt i dåbsbassinet i Tabernaklet på Tempelpladsen. De, som blev døbt, tog hvide dragter på, og en efter en blev de blidt fulgt ned ad trinnene og ned i vandet. Et af de børn, som blev døbt den dag, blev ikke sænket helt ned i vandet, og så måtte man gøre ordinancen om. Dette var nødvendigt, for som der står i skrifterne, så »symboliserer dåben død, begravelse og opstandelse, og kan kun udføres ved nedsænkning.«[1] Den foretages også i overensstemmelse med den fremgangsmåde, der blev anvist af Frelseren, som blev døbt i Jordanfloden, hvor der var meget vand. Som der står i Matthæusevangeliet: »Da Jesus var døbt, steg han straks op fra vandet.«[2]

Skønt jeg kun var otte år gammel, trængte ordene fra dåbsbønnen dybt ind i min sjæl. Efter at broder Irvin G. Derrick, som døbte mig, havde gentaget mit navn, sagde han: »Med fuldmagt fra Jesus Kristus døber jeg dig i Faderens, Sønnens og den Helligånds navn. Amen.«[3]

Siden jeg blev døbt, er over 11 millioner mennesker blevet døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige på lignende måde og med samme myndighed. De er blevet døbt i tilfrosne søer, i havet eller i damme, hvoraf nogle blev udgravet med det formål. En af disse damme har stor historisk betydning. I 1840 var Wilford Woodruff, der dengang var en af De Tolv Apostle, på mission i England og følte sig tilskyndet til at rejse til et landdistrikt i nærheden af Ledbury. Der mødte han John Benbow, som havde en stor gård og en lille dam. John præsenterede ham for en forsamling af de Forenede Brødre, som var ivrige efter at høre evangeliets budskab. Han skrev senere i sin dagbog: Den 7. marts 1840 uden nogen hjælp til rådighed »tilbragte jeg det meste af … dagen med at rense en dam og gøre den klar til at døbe i, eftersom jeg så, at mange ville modtage denne ordinance. Bagefter døbte jeg seks hundrede personer i denne dam.«[4]

Frelseren har lært os, at alle mænd og kvinder må blive født på ny. Nikodemus, en af de jødiske ledere, opsøgte i hemmelighed Frelseren ved nattetide og sagde: »›Rabbi, vi ved, du er en lærer, der er kommet fra Gud; for ingen kan gøre de tegn, du gør, uden at Gud er med ham.‹

Jesus svarede ham: ›Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige.‹«[5]

Nikodemus blev forvirret og spurgte: »Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin mors liv og fødes?«

Jesus forklarede, at han talte om at blive åndeligt født på ny. Han sagde:

»Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige.

Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden, er ånd.«[6]

Vi har alle behov for at blive født åndeligt, uanset om vi er otte eller 80 – eller endog 90 år gammel. Da søster Luise Wulff fra Østtyskland blev døbt i 1989, udbrød hun: »Der stod jeg så – 94 år gammel og født på ny!«[7] Vores første fødsel finder sted, når vi bliver født til jordelivet. Vores anden fødsel begynder, når vi bliver døbt med vand af en, der bærer Guds præstedømme, og fuldendes, når vi bliver bekræftet, og »da kommer [vores] synders

Kvinderne i Tabernakelkoret synger under ledelse af Barlow Bradford.

forladelse ved ild og ved den Helligånd.«[8]

For nogle år siden fortalte Albert Peters om en oplevelse, som han og hans kammerat havde haft med en mand, der var blevet født på ny. En dag var de taget ud til Atiatis hytte i landsbyen Sasina på Samoa. Der fandt de en ubarberet, ufriseret og misdannet mand, der lå på en seng. Han bad dem komme indenfor og præsentere sig. Han blev glad, da han fandt ud af, at de var missionærer, og ville gerne høre deres budskab. De gav den første lektion, bar vidnesbyrd for ham og tog så af sted. Mens de gik derfra, talte de om Atiatis tilstand – han havde haft børnelammelse 22 år forinden, hvilket havde gjort ham lam i armene og benene – så hvordan kunne han nogen sinde blive døbt, når han var så fuldstændig handicappet?

Da de besøgte deres nye ven den næste dag, blev de overrasket over at se, hvordan Atiati havde forandret sig. Han var glad og nybarberet; selv hans sengetøj var blevet skiftet. »I dag«, sagde han »begynder jeg at leve igen, fordi mine bønner i går blev besvaret og I [kom] til mig … Jeg har ventet i over 20 år på, at nogen skulle komme og fortælle mig, at de havde Kristi sande evangelium.«

I flere uger underviste de to missionærer denne oprigtige, intelligente mand i evangeliets principper, og han fik et stærkt vidnesbyrd om sandheden og behovet for dåb. Han bad dem faste sammen med sig, så han kunne få styrke til at komme ned i vandet og blive døbt. Det nærmeste dåbsbassin var 13 km væk. Så de bar ham ud i deres bil, kørte ham hen til kirken og satte ham på en bænk. Deres distriktsleder indledte mødet med at bære et stærkt vidnesbyrd om den hellige dåbsordinance. Så løftede ældste Peters og hans kammerat Atiati op og bar ham til bassinet. Da de gjorde det, sagde Atiati: »Vær rar at sætte mig ned.« De tøvede, og så sagde han igen: »Sæt mig ned.«

Mens de stod der og var noget forvirrede, smilede Atiati og udbrød: »Det her er den største begivenhed i mit liv. Jeg ved uden skygge af tvivl i mit sind, at dette er den eneste måde, hvorpå man kan opnå evig frelse. *Jeg vil ikke bæres ind til min frelse!*« Så de satte Atiati ned på gulvet. Efter en kraftanstrengelse lykkedes det ham at få rettet sig op. Den mand, som havde ligget i 20 år uden at røre sig, stod nu op. Langsomt, med ét vaklende skridt ad gangen, trådte Atiati ned ad trinnene og ned i vandet, hvor den forbløffede missionær tog hans hånd og døbte ham. Han bad derefter om at blive båret fra bassinet hen til kirkebygningen, hvor han blev bekræftet som medlem af Kirken.

Atiati fortsatte med at gøre fremskridt, således at han fik evnen til at gå kun hjulpet af en stok. Han fortalte ældste Peters, at han vidste, at han ville være i stand til at gå den morgen, han skulle døbes. Han sagde: »Når tro nu kan flytte et

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum ledsager sin hustru Barbara. Bag dem har vi søster Elisa Wirthlin, hustru til ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum.

stædigt bjerg, så tvivlede jeg ikke på, at den kunne få mine lemmer til at fungere.«[9] Jeg tror, vi kan sige, at Atiati virkelig var blevet født på ny!

Ligesom Atiati bliver vi, når vi bliver døbt, åndelig født af Gud, og får ret til at få hans billede prentet i vores bevidsthed.[10] Vi bør føle en stor forandring i hjertet,[11] så vi kan blive »nye mennesker«[12] og udøve tro på vor Herre og Frelser, Jesu Kristi, forløsning, så vi kan bevare vores standard for værdighed. De personlige standarder for værdighed for at kunne blive døbt ind i denne kirke er enkle:

»Alle, der ydmyger sig for Gud og ønsker at blive døbt, som kommer med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og som vidner for menigheden, at de virkelig har omvendt sig fra alle deres synder og er villige til at påtage sig Jesu Kristi navn, fast besluttet på at tjene ham indtil enden og virkelig viser gennem deres gerninger, at de har modtaget Kristi Ånd til deres synders forladelse, skal optages i Kirken ved dåb.«[13]

Dåb ved nedsænkning i vand er »evangeliets indledende ordinance og må efterfølges af dåb af Ånden for at være fuldstændig.«[14] Som profeten Joseph Smith engang har sagt: »Man kan lige så godt døbe en sæk sand som et menneske, dersom det ikke bliver gjort med henblik på syndernes forladelse og modtagelsen af den Helligånd. Dåb med vand er blot en halv dåb og duer ikke uden den anden halvdel – dvs. dåben med den Helligånd!«[15]

Den fulde gavn af syndernes tilgivelse ved Frelserens forsoning begynder med omvendelse og dåb og bliver derefter større, når man har modtaget Helligånden. Som Nephi sagde, så er dåben porten, »og da kommer jeres synders forladelse ved ild og ved den Helligånd.«[16] Dåbsporten giver adgang til yderligere pagter og velsignelser gennem præstedømmets og templets velsignelser.

Helligåndens ophøjede gave bliver sammen med medlemskabet af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige overdraget ved bekræftelse ved håndspålæggelse af dem, der har præstedømmets myndighed. Dette præciserede Paulus for efeserne, da han spurgte: »›Fik I Helligånden, da I kom til tro?‹ De svarede: ›Vi har ikke engang hørt, at der er en Helligånd.‹

Paulus spurgte: ›Hvilken dåb blev I da døbt med?‹ De svarede: ›Med Johannes' dåb.‹

Så sagde Paulus: ›Johannes døbte med omvendelsesdåb og sagde til folket, at de skulle tro på ham, der fulgte efter, det vil sige på Jesus.‹

Da de hørte det, blev de døbt i Herren Jesu navn, og da Paulus lagde hænderne på dem, kom Helligånden over dem.«[17]

De, som besidder denne åndelige gave, kan, hvis de er værdige, nyde større forståelse og berigelse og vejledning i alle livets gøremål, både åndelige og timelige. Helligånden bærer vidnesbyrd for os om sandheden og indprenter så fuldstændigt i vores sjæl, at Gud Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, virkelig er til, at ingen jordisk magt eller myndighed kan adskille os fra den kundskab.[18] Ja, hvis man ikke har Helligåndens gave, er det omtrent som at have et legeme uden et immunsystem.

Vi tror, at alle mænd og kvinder får Kristi Ånd.[19] Denne er forskellig fra Helligåndens gave.

Profeten Joseph Smith har belært om følgende: »Der er forskel på den Helligånd og den Helligånds gave.«[20] Mange uden for Kirken har modtaget åbenbaring ved Helligåndens kraft, som har overbevist dem om evangeliets sandhed. Ved denne kraft får de oprigtigt søgende et vidnesbyrd om Mormons Bog og evangeliets principper, inden de bliver døbt. Men Helligåndens velsignelser er begrænsede, hvis man ikke har modtaget Helligåndens gave.

De, som besidder Helligåndens gave efter dåb og bekræftelse, kan modtage mere lys og større vidnesbyrd. Dette er fordi, at Helligåndens gave er et »fast vidne og en højere begavelse end Helligåndens sædvanlig tilkendegivelse.«[21] Det er den

højere begavelse, fordi Helligåndens gave kan virke som et »lutrende middel, der renser en person og helliggør ham fra al synd.«[22]

Eftersom dåb med vand og af Ånden er nødvendig for opnå den fulde frelse, bør alle Guds børn på grund af tingenes evige beskaffenhed have denne mulighed, heriblandt også dem, som har levet i forgangne århundreder. I den første kristne kirke forstod og praktiserede man læren om de levendes dåb for de døde i templet. I sin store forklaring om opstandelsen sagde Paulus: »Hvad skal det ellers til for, at nogle lader sig døbe for de døde? Hvis døde overhovedet ikke opstår, hvorfor så lade sig døbe for dem?«[23] At gøre noget så væsentligt for dem, som ikke kan gøre det for sig selv, er i sandhed kristuslignende. Ved at sætte livet til for at sone for hele menneskehedens synder gjorde Jesus det for os, som vi ikke kan gøre selv. Profeten Malakias sigtede til denne lære, da han talte om profeten Elias' komme, ham som ville »vende fædres hjerte til deres sønner og sønners hjerte til deres fædre, så [Herren] ikke skal komme og slå landet med forbandelse.«[24] Dette udføres i høj grad ved stedfortrædende arbejde for de døde.

Ingen anden organisation på jorden gør mere for at opfylde Malakias' løfte, end Kirken gør. Med store omkostninger og anstrengelser besidder Kirken nu den største skat af slægtshistoriske optegnelser i verden. Kirken har nu 660 millioner navne på hjemmesiden FamilySearch™.[25] Disse optegnelser er frit tilgængelige for enhver, som ønsker at forske i dem.

Eftersom jeg har levet så mange år siden min dåb med vand, har jeg lært at påskønne Helligåndens åndelige gaver, som kommer ved Åndens dåb. Jeg blev bekræftet for 72 år siden af en, der havde myndighed, Joseph A. F. Everett, en af mine forældres nære venner og en meget ædel mand.

Jeg beder ydmygt om, at Herrens Ånd vil sætte sit segl på vigtigheden af det, som jeg har talt om. Jeg vidner om, at vi ikke kan blive fuldstændig omvendt, før vi »leve[r] et nyt liv«[26] og i hjertet er et nyt menneske, »renset for sine tidligere synder.«[27] Dette kan kun ske ved at blive født på ny af vand og af Ånden ved dåb og ved at modtage Helligåndens gave. På denne måde kan vi modtage den guddommelige tilgivelse, ved hvilken vi i hjertet kan vide, at vore synder er blevet os forladt.[28] Jeg ved, at dette er sandt og vidner således derom i Jesu Kristi navn. Amen. □

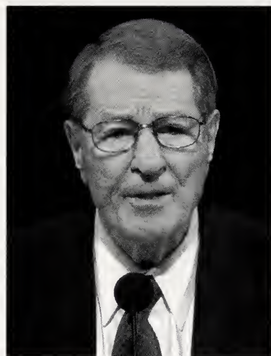
NOTER

1. Bible Dictionary, »Baptism,« s. 618; se også Matt 3:16, ApG 8:37-39; Rom 6:1-6; Kol 2:12; L&P 20:72-74; 128:12-13.
2. Matt 3:16.
3. Se L&P 20:73.
4. Som citeret i Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors*, 1964, s. 117.
5. Joh 3:2-3.
6. Joh 3:4-6.
7. »Født igen i en alder af 94,« *Stjernen*, juni 1994, s. 24.
8. 2 Nephi 31:17.
9. Se Albert Peters »Et vaklende skridt ad gangen«, *Stjernen*, juni 1994, s. 28-31.
10. Se Alma 5:14.
11. Se Alma 5:14.
12. Mosiah 27:26.
13. L&P 20:37.
14. Bible Dictionary, »Baptism,« s. 618.
15. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 143.
16. 2 Nephi 31:17; se også L&P 19:31.
17. ApG 19:2-6.
18. Se 2 Nephi 31:18.
19. Se L&P 93:2.
20. *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 133.
21. I James R. Clark, saml., *Messages of the First Presidency of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 6 bind, 1965-75, 5:4.
22. Bible Dictionary, »Holy Ghost«, s. 704.
23. 1 Kor 15:29.
24. Mal 4:6; se også L&P 138:47; JS – H 1:39.
25. Se www.familysearch.org.
26. Rom 6:4.
27. 2 Pet 1:9.
28. Se Mosiah 4:3.

»Pløj med håb«

Ældste Neal A. Maxwell
De Tolv Apostles Kvorum

»Ved at gøre brug af forsoningen kan vi få adgang til Helligåndens gaver, som ›fylder … med håb og fuldkommen kærlighed‹« (Moroni 8:26).

Godt nok, brødre og søstre, er verden »i bevægelse«, men riget skrider fremad som aldrig før! (Se L&P 88:91; 45:26). Dets særegenhed træder tydeligere frem takket være de skiftende strømninger i en verden, hvor værdier, som ikke er fastgjort med genoprettelsens nagler, hastigt smuldrer (se L&P 105:31).

Følgerne af det er modstridende kombinationer som kedsomhed og vold. Nogle eksisterer bare, »uden håb og uden Gud i verden« (Ef 2:12; se også Alma 41:11). Nutidige disciples vandring bringer os gennem en barsk ødemark, deriblandt samfund, der ikke er villige til at sætte nogen grænser og drøner af sted uden bremser!

Ja, vel har vi historiens bedste masseunderholdning og massekommunikation, men også mange ensomme mennesker. Teknologiens fællesskab kan ikke erstatte familien.

Skønt jeg bedrøves over de truende uvejrsskyer, som er følgen af det, så kan de dog i sig selv tjene et godt formål. De kan tæmme os åndeligt, for »medmindre Herren revser sit folk med mange lidelser … vil de ikke erindre ham« (Helaman 12:3). Herren lutrer alligevel stille hele tiden sine trofaste individuelt, men ydre begivenheder er også med til at belyse Guds højere veje og hans rige (se L&P 136:31).

Men vore omstændigheder er krævende. Vi har mange nedbrudte forældre, flere og flere ægteskaber, der ødelægges, og splittede familier. De nedbrydende følger af narko, vold og pornografi viser sig stedse tydeligere. I sandhed »fortvivlelse kommer af ugudelighed« (Moroni 10:22). Eftersom djævelen ønsker at »gøre alle mennesker ulykkelige, ligesom han selv er«, handler hans plan om elendighed (2 Nephi 2:27, se også vers 18).

De tapre iblandt os fortsætter fremad, fordi de ved, at Herren elsker dem, skønt de ikke »fatter … alle tings betydning« (1 Nephi 11:17). Når I og jeg succesfuld ser de tapre tackle alvorlige og ubarmhjertige prøvelser, jubler vi over dem og glæder os over deres spirende styrke og godhed. Men resten af os skælver ved tanken om de lærepenge, der skal betales for at skabe en sådan karakterstyrke, mens vi håber, at vi ikke falder, hvis vi udsættes for noget lignende!

Det er måske for sent at rette op på visse samfund, men ikke at hjælpe de mennesker og familier, som er villige til at rette op på sig selv. Det er ikke for sent for nogle at blive pionerdisciple i deres familier og der, hvor de bor, eller for enkeltpersoner at blive lokale fredsstiftere i en verden, som er berøvet fred (se L&P 1:35). Hvis andre skulle savne forbilleder, kan de selv blive forbilleder.

Skønt Josva kunne sige: »Jeg og mit hus …«, kan de, der for tiden er berøvet en intakt familie, dog stadig sige: »Jeg …« og leve på en måde, så de er værdige til at udføre alt det, som Herren har planlagt for dem (Jos 24:15). Således er disciple »standhaftige« (L&P 9:14), »holder trofast ud til enden« (L&P 6:13) og fortsætter på deres vej (se L&P 122:9) i en urolig verden.

Men udholdenhed og underkastelse er overhovedet ikke passive handlinger, men minder mere om at berede sig på større opgaver, mens man – sagtmodigt og sejrrigt – bærer arrene fra tidligere kampe.

Hvad betyder et par spottende fingre nu (se 1 Nephi 8:33), når de trofaste til sin tid vil vide, hvordan det er at blive »favnet i Jesu arme«? (Mormon 5:11).

Hvad betyder hån nu, hvis vi senere kan høre disse herlige ord: »Godt, du gode og tro tjener«? (Matt 25:21).

I mellemtiden opfordrer Paulus os til at »pløje med håb« (1 Kor 9:10).

Der er derfor så inderligt brug for evangeliets langsigtede perspektiv og håb. Dagens nedture kan så ses i lyset af, at vi i morgen skal løftes op i Guds saliggørelsesplan (se Alma 42:8, 16).

Da Gud ønsker et folk, som er blevet »prøve(t) i alle ting« (L&P 136:31), præcis hvordan vil vi da blive prøvet? Han fortæller os: »Jeg vil prøve mit folks tålmodighed og tro« (se Mosiah 23:21). Eftersom vores tro på Herrens timing kan blive sat på prøve, bør vi lære at sige ikke blot: »Din vilje ske«, men tålmodigt sige: »Din timing ske«.

Håbet mætter sig med Kristi ord »med udholdenhed og med den trøst, som Skrifterne giver os«, de »er jo skrevet, for at vi kan lære af det« (Rom 15:4) og de støttes af »alle disse vidnesbyrd« (Jakobs Bog 4:6; se også 2 Nephi 31:20). Tro består af »tillid til det, der håbes på« og »overbevisning om det, der ikke ses« (JSO Hebr 11:1; se også Ether 12:6). Så uanset hvad vores ydmyge fure er, skal vi »pløje med håb« (1 Kor 9:10) og til sidst udvikle »et fuldkommen klart håb« (2 Nephi 31:20; se også Alma 29:4).

Men alt for mange af de delvist engagerede venter, som Na'aman, på, at Herren skal byde dem at gøre »noget svært«, mens vi afviser hans mindre påbud (2 Kong 5:13). Da Na'aman blev gjort ydmyg og irettesat, blev ikke alene hans hud som et lille barns, men det gjorde hans hjerte også (se 2 Kong 5:14-15). Når vi ikke vil tjene Herren i det små, bliver han fremmed for os (se Mosiah 5:13).

De, der »pløje(r) med håb«, forstår imidlertid ikke blot høstens lov, men også hvad vækstperioderne handler om. Vel er det sandt, at de, der har et oprigtigt håb, til tider kan se deres omstændigheder rystet som i et kalejdoskop, men med »troens øje« ser de dog Guds hensigter (Alma 5:15).

Men det største håb er selvfølgelig knyttet til Jesus og den storslåede forsoning med dens medfølgende gave, som er opstandelse for alle, og løftet om Guds »største gave«, evigt liv (se Moroni 7:40-41; Alma 27:28; L&P 6:13; 14:7).

Adskillige skriftsteder beskriver selve essensen i den herlige og frelsende forsoning, deriblandt et gribende, selvbiografisk vers, hvor det betros os, at Jesus »ønskede, at jeg ikke skulle drikke den bitre kalk« (L&P 19:18). Eftersom den »uendelige forsoning« krævede uendelig lidelse, var der en risiko for fortrydelse! (2 Nephi 9:7; Alma 34:12). Hele menneskehedens skæbne afhang af Kristi karakter! Lykkeligvis for os veg han ikke tilbage, men »fuldendte [sine] forberedelser for menneskenes børn« (L&P 19:19).

Men Kristi enestående underdanighed har altid været til stede. Han har i sandhed »underkastet [sig] Faderens vilje i alt fra begyndelsen« (3 Nephi 11:11), idet han ivrigt hele tiden observerede Faderen: »Sandelig, sandelig siger jeg jer: Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser Faderen gøre; for hvad Faderen gør, det samme gør også Sønnen« (Joh 5:19).

Dette vers rummer storslåede løfter, som ligger hinsides det hinsides.

Under den smertefulde forsoningsproces lod Jesus sin vilje blive »opslugt i Faderens vilje« (Mosiah 15:7). Som frie individer er vores største valg at vælge at underkaste os vor store Konge. Det er den eneste overgivelse, der samtidig er en sejr! Når vi *aflægger* os det naturlige menneske, bliver vi i stand til at *iføre* os Guds fulde rustning, som ikke tidligere passede os. (se Ef 6:11, 13).

Da Jesus forløste os, »udtømte [han] sin sjæl til døden« (Mosiah 14:12; se også Es 53:12; L&P 38:4). Når vi lejlighedsvis »udtømmer« vore sjæle i personlige bønner, bliver vi på den måde tømt, og der bliver plads til større glæde!

Et andet vigtigt skriftsted beskriver, hvordan Jesus har trådt »den

almægtige Guds grumme vredes vinperse« (L&P 88:106; se også L&P 76:107; 133:50). Andre kan og bør opmuntre, rose, bede og trøste, men opgaven med at løfte og bære vore individuelle kors påhviler den enkelte. Når vi tænker på den »grumme vrede«, som Kristus udholdt for os, kan vi ikke forvente, at vores liv som disciple bliver en leg. Når vi for eksempel søger tilgivelse, kan omvendelsen være en tung byrde at bære. Men lad os ikke, som nogle gør, forveksle de splinter, som vi selv har anbragt på vore skuldre, med kors!

Da Jesus udvirkede sin enestående forsoning, »steg [han] ned under alle ting. Deri omfattede han alt« (L&P 88:6; L&P 122:8). Hvor må den nedstigen i fortvivlelsens gab og afgrundens smerte have været dyb! Han gjorde det for at frelse os og for at forstå menneskelig lidelse. Lad os derfor ikke modsætte os de belærende oplevelser, som kan udvikle vores egen medfølelse yderligere (se Alma 7:11-12). Et sløset hjerte er ikke nok, og ej heller et vredt hjerte. Så hvis vi fuldt ud skal indlemmes i »lidelsesfællesskabet med ham«, må vi betale den fulde pris som disciple (Fil 3:10; se også 1 Kor 1:9).

Og ikke alene påtog Jesus sig vore synder og sonede for dem, men også vore sygdomme, og svære bekymringer (se Alma 7:11-12; Matt 8:17). Derfor kender han personligt alt det, som vi skal igennem, og ved, hvordan han kan udstrække sin fuldkomne nåde, såvel som hvordan han kan trøste os. Hans smerte var endnu mere forbløffende derved, at han trådte vinpersen »alene« (L&P 133:50).

Lejlighedsvis har himlens Gud grædt (se Moses 7:28). Man tænker derfor over Jesu uendelige forsonings smerte og Faderens følelser – for Sønnen og for os. Der findes ingen belærende, relevante åbenbaringer om det, men alligevel kan vi ikke, med vores begrænsede forstand, undlade at fornemme, hvordan det må have været!

Hvis vi, ligesom Frelseren, lader være med at vige tilbage, må vi følge disciplens krævende vej derhen, hvor Mesterens belærende lærdomme fører os. Ellers vandrer vi med Jesus en tid, men følges så ikke mere med ham (se Joh 6:66). At vige tilbage omfatter både at stoppe op og at vende om.

Jo mere vi ved om Jesus, desto mere elsker vi ham. Jo mere vi ved om Jesus, desto mere stoler vi på ham. Jo mere vi ved om Jesus, desto mere ønsker vi at blive som han og at være sammen med ham ved at blive den slags mænd og kvinder, han ønsker, at vi skal blive (se 3 Nephi 27:27), mens vi nu lever lykkeligt (se 2 Nephi 5:27).

Derfor kan vi, med Helligåndens hjælp, herliggøre Kristus ved at omvende os og derved få adgang til den forbløffende forsonings velsignelser, som han har købt til os for så dyr en pris! (se Joh 16:14). Så, brødre og søstre, når vi tænker på, hvad Jesus *døde for*, er vi så villige til at *leve med* de udfordringer, som tildeles os? (se Alma 29:4, 6). En vis bæven er til tider både acceptabel og forståelig.

Der er mange specifikke måder, hvorpå vi kan anvende disse »nøgleskriftsteder« om Jesus og forsoningen på os selv, men alle dækkes af denne altomfattende udtalelse: »Tag mit åg på jer, og lær af mig« (Matt 11:29). Faktisk findes der ikke nogen anden måde, hvorpå vi rigtigt kan lære! (se 1 Nephi 19:23). Den uendelige forsoning er så omfattende og vidtrækkende, men i sidste ende er den også meget personlig! Lykkeligvis kan vi opnå tilgivelse gennem forsoningen, og, hvad der er meget vigtigt, vi kan vide, at vi er blevet tilgivet, hvilket er den sidste, glædelige frigørelse fra vildfarelse.

Ved at gøre brug af forsoningen kan vi få adgang til Helligåndens gaver, som »fylder ... med håb og fuldkommen kærlighed« (Moroni 8:26). Ingen af os har råd til at være foruden det tiltrængte håb og den kærlighed på vandringen gennem vore omstændigheders Sinaj!

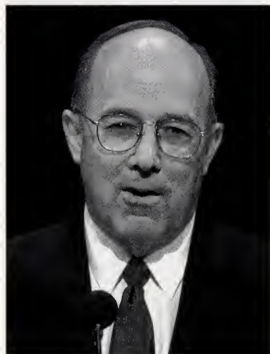
Inden for det ansvar, der tilstedes os som disciple, skal vi overvinde verden (se 1 Joh 5:3-4); fuldføre det hverv, som vi personligt har fået tildelt; drikke af et bittert bæger, uden selv at blive bitre; opleve at udtømme vore sjæle; i højere grad lade vores vilje blive opslugt i Faderens vilje, og erkende – hvor svære de belærende trængsler end er – at »alt dette skal give dig erfaring og tjene dig til bedste« (L&P 122:7), og holde ud og pløje til enden af furen – mens vi hele tiden herliggør ham og bruger de mageløse gaver, som han har givet os, deriblandt en dag »alt« det, han har (L&P 84:38).

I Jesu Kristi hellige navn. Amen! □

En invitation med et løfte

Biskop Keith B. McMullin
Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

»Det er ikke bare var nok at være medlem af denne kirke. Det er ikke heller ikke nok blot bevidstløst at udføre medlemskabets gerninger.«

For de, som længes efter åndelig sandhed, er der visse ting, som bliver tydelige. Jeg bærer vidnesbyrd om dette. Gud er i sine himle. Vi mennesker er hans åndelige børn. Jesus er vor Forløser. Joseph Smith var Guds profet, og Gordon B. Hinckley er hans profet i dag. Åbenbaringerne kommer nu, som de gjorde i fordums tid. Guds rige, som er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er atter på jorden.

Satan er virkelig og er ligeledes på jorden. Han og hans hærskarer skaber kaos blandt menneskenes børn. Han taler ikke sandt, føler ingen kærlighed, fremmer ikke det gode og vedkender sig kun ravage og ødelæggelse.

Derfor kommer jeg i dag med en »advarselsrøst«.[1] Det er en presserende, tankevækkende invitation til gode mænd og kvinder overalt. Lyt til disse ord, som kom i en åbenbaring, der blev modtaget den 1. november 1831:

»Derfor har jeg, Herren, kaldt min tjener Joseph Smith jun. og talt til ham fra himlen og givet ham befalinger, da jeg vidste, at ulykker skulle ramme jordens indbyggere ...

Thi hos mig er der ikke personsanseelse, og jeg vil, at alle mennesker skal vide, at den dag snart kommer – selve timen er endnu ikke kommet, men er nær forhånden – da fred skal borttages fra jorden, og djævelen skal have magt over sit eget rige.«[2]

Herren taler om ulykker, som skal ramme jordens indbyggere. Ulykker kommer i forskellige former. Fra tid til anden sker der store naturomvæltninger, hvor vi rammes af de deraf følgende ødelæggende kræfter.

Men hvad der er endnu mere ødelæggende er de onde, ulykkelige kræfter, som hele tiden søger at omringe os. I henhold til denne profeti fra 1831 er freden nu blevet taget bort fra jorden, og djævlen har magt over sit rige. Hans forførende måder tryllebinder mennesker. Der findes fristelser overalt. Vulgaritet og skærmydsler er blevet en livsmåde. Hvad der før blev anset for frygteligt betragtes nu som harmløst; det, som i begyndelsen virker pirrende, fanger dig hurtigt og ødelægger dig derpå.

Denne syndens katastrofe vil fortsat sprede sig, indtil »hele verden ... sukker ... under syndens trældom«.[3]

Derfor denne »advarselsrøst«:

- *Pas på verdsligt begær.* Det stimulerer sanserne, men gør sjælen til slave. De, som er blevet fanget i dette net af sensualitet, oplever, at det ikke er let at rive i stykker.
- *Pas på verdslig rigdom.* Dens løfter lyder spændende, men rigdommens lykke er en illusion. Apostlen Paulus skrev: »For kærlighed til penge er roden til alt ondt.«[4]
- *Pas på ikke at være for selvoptaget.* Højdepunkterne er bedrag og lavpunkterne er fortvivlende. Kærlighed, venlighed og opfyldelsen af personligheden og det ægte selvværd findes, når vi tjener Gud og mennesker og ikke os selv.

Midt i alle disse farer findes der en sikker havn. Fra den åbenbaring, som jeg citerede tidligere, kommer denne forsikring:

»Men Herren vil også have magt over sine hellige og regere midt iblandt dem og komme ned til dom over Idumæa, eller verden.«[5]

Der er sikkerhed i at være en hellig. Medlemmerne af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kendes i dag som sidste dages hellige. Udover at være Herrens benævnelse for de, som tilhører hans Kirke, så tjener denne beskrivelse også som hans invitation til et bedre liv.

Det blev meget klart for mig for nogle år siden, da jeg som ung far havde behov for at købe noget tempeltøj. Da jeg trådte ind i salgsstedet blev min opmærksomhed fanget af et skilt på disken, hvor der stod »Kun for sidste dages hellige«. Budskabet ramte mig som et lyn. I mit sind kom et argument. *Hvorfor står der: »Kun for sidste dages hellige«?* spurgte jeg mig selv. *Hvorfor står der ikke »Kun for medlemmer af Kirken, som har modtaget deres tempelbegavelse«? Hvorfor omtaler man det at være en »sidste dages hellig«?*

Årene har siden hen dæmpet min impulsive natur. Dette møde med mig selv for så længe siden er

blevet et skattet og afgørende øjeblik for mig. Oplevelsen lærte mig, at det ikke bare var nok at være medlem af denne kirke. Det er ikke heller ikke nok blot bevidstløst at udføre medlemskabets gerninger i denne tid med kynisme og vantro. En helligs åndelighed og årvågenhed er nødvendig.

At være hellig er at være god, ren og hæderlighed. For sådanne mennesker er dyder ikke blot noget, som man taler om, men noget som man efterlever. For sidste dages hellige er Guds rige eller Kirken ikke en parentes, men snarere midtpunktet og substansen i deres liv. Hjemmet er »et stykke af himlen«[6], ikke et hotel. Familien er ikke blot en sociologisk eller biologisk enhed. Det er den grundlæggende, evige enhed i Guds rige, hvori der undervises i Jesu Kristi evangelium. Derfor stræber de sidste dages hellige flittigt efter at blive lidt bedre, lidt mere venlige og lidt mere ædle i det daglige.

Herren har fremsat den måde, hvorpå denne udvikling sker. Han sagde: »Derfor, søg ikke denne verdens ting, men søg I først at opbygge Guds rige og fremme hans retfærdighed.«[7]

Hvis de sidste dages hellige følger denne kurs vil det tilvejebringe midlerne til at undgå verdslighedens forræderiske sandgrunde. At leve på denne måde sætter Kirkens medlemmer i stand til at blive Herrens pagtsfolk. Vi har til vor tid modtaget følgende profetiske vejledning fra præsident Hinckley om, hvordan dette kan gøres. Jeg citerer:

»Vi er et pagtsfolk. Jeg har haft den følelse, at hvis vi blot kunne opmuntre vore medlemmer til at efterleve tre eller fire pagter, så ville resten ordne sig selv ...

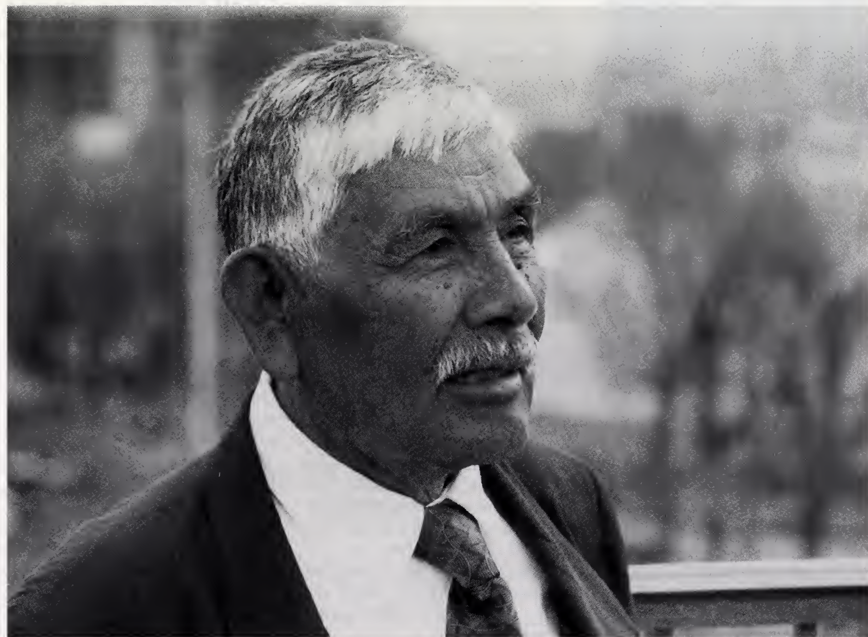
Den første af disse er nadverpagten, hvor vi påtager os Frelserens navn og lover at holde hans befalinger med det løfte i hans pagt, at han vil velsigne os med sin ånd ...

Den anden er tiendepagten ... Løftet er ... at han vil holde æderne væk og åbne himlens vinduer og udøse velsignelse uden mål ...

For det tredje, templets pagter: Offer, villighed til at ofre til fordel for Herrens værk – og i denne offerlov ligger selve forsoningens element ... Indvielse, som er knyttet hertil, en villighed til at give alt, hvis det er nødvendigt for hjælpe dette store værk med at rulle frem. Og en pagt om kærlighed og loyalitet over for en anden i ægteskabets bånd, trofasthed, dyd og moral.

Hvis vores folk blot kunne lære at leve efter disse pagter, er jeg sikker på, at alt andet ville ordne sig selv.«[8]

Verdsligt begær mister sin glans, når den hellige nadver indtager sin rette plads i vores liv. Denne pagt

gør det muligt for de trofaste at holde sig »uplettet af verden.«[9]

Verdslig rigdom mister sin tiltrækning ved, at vi omhyggeligt efterlever Herrens tiendelov. At give ham en tiendedel tilbage af alt det, som han giver, tilvejebringer frem for alt andet en kærlighed til Gud i giverens hjerte. Det åbner den lydige over for den højere lov at give uden at få befaling. Faste og fasteoffer bliver en del af os og giver os kraft til at løse ondskabens lænker, springe ågets bånd, sætte undertrykte fri, og styrke familiens bånd.[10] Tiendepagten vænner de trofaste fra kærlighed til penge og de medfølgende fælder.

Verdslig selvoptagelse forsvinder når man ofrer og indvier sig og indgår de øvrige hellige pagter i templet. Eftersom verdens Forløser har givet alt, for at vi kan blive frelst, giver disse pagter os mulighed for at give alt, hvad vi kan, til fremme for vor himmelske Faders hensigter med sine børn.

Derfor, frygt ikke. Det, som verden anser for svagt, vil kuldkaste det onde, som synes mægtigt og stærkt. Retskafne mænd taler i Gud Herrens navn. Troen tager til på jorden. De evige pagter blomstrer i de sidste dages helliges liv. Fylden af Kristi evangelium forkyndes ved forskrift og eksempel for alle jordens ender. Og Herrens pagtsfolk forbereder denne jord til hans andet komme.[11] Dette er vores pligt. Må Herren støtte os i dette, er min ydmyge bøn. I Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

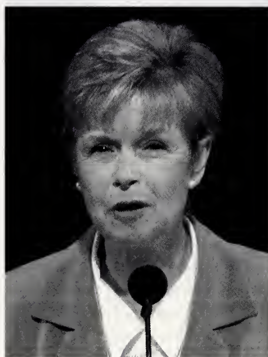
NOTER

1. L&P 1:4.
2. L&P 1:17, 35.
3. L&P 84:49.
4. 1 Tim 6:10.
5. L&P 1:36.
6. David O. McKay, i Conference Report, apr. 1964, s. 5.
7. JSO, Matt 6:38; se Matt 6:33.
8. *Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 146; kursiv tilføjet.
9. L&P 59:9; se også Hebr 10, 12-13.
10. Se Es 58:6-11.
11. Se L&P 1:19-23.

Ofre: En evig investering

Carol B. Thomas
Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

»Offer er et forbløffende princip ... det kan i os udvikle en dyb kærlighed for hinanden og vor Frelser, Jesus Kristus.«

Som mor synes jeg, at en af de mest hjerteskærende beretninger i Det Gamle Testamente er den om Abraham, hvor Herren beder ham bringe sin unge søn Isak som et offer. Sara må have været mindst 100 år gammel, da Isak blev ført op på bjerget. Jeg tror, at Abraham i sin venlighed nok undlod at fortælle hende, hvad han havde til hensigt at gøre, og det betød, at han måtte udholde denne store prøve på tro alene.

Præsident Lorenzo Snow har engang sagt: »Ingen dødelig kunne have gjort, hvad Abraham gjorde ... medmindre han var inspireret og havde et strejf af guddommelighed i sig til at modtage denne inspiration« (*The Teachings of Lorenzo Snow*, red. Clyde J. Williams, s. 116).

Begyndende med Adam har alle Det Gamle Testamentes profeter holdt offerloven. Det at ofre er uløseligt knyttet til den celestiale lov og henleder vores opmærksomhed på det herligste af alle ofre, vor Frelser, Jesu Kristus.

Præsident Gordon B. Hinckley definerede offervilje så smukt, da han sagde: »Uden offervilje er der ingen sand tilbedelse af Gud ... ›Faderen gav sin Søn, og Sønnen gav sit liv,‹ og vi tilbeder ikke, medmindre vi giver – giver af vore midler ... vores tid ... kræfter ... talent ... tro ... [og] vidnesbyrd« (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, 1997, s. 565).

Brødre og søstre, offerloven er en af de egenskaber, der adskiller os fra resten af verden. Vi er et pagtsfolk, velsignet med mange muligheder for at tilbede og at give, men er vi fuldstændig omvendt til princippet om at ofre? Jeg kommer til at tænke på den rige, unge mand, som blev undervist af Frelseren, og som spurgte: »Hvad mangler jeg så?« (Se Matt 19:20). Jesus sagde til ham: »Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg [alt], hvad du ejer ... og kom så og følg mig!« (Matt 19:21).

Lad os tale om tre måder, hvorpå offervilje kan hjælpe os til at følge Frelseren: Undervise vores familie, give til de fattige og trængende og deltage i missioneringen.

For det første, hvordan kan vi lære vores familie at ofre? Min morfar, Isak Jacob, var et stort eksempel

Konferencegæster stiller sig i kø på fortovet øst for Konferencecentret.

for mig. Morfar var fåreavler, og han sendte fire af sine sønner på mission. Under den store lavkonjunktur i 30'erne fik min mor mulighed for at tjene, og hun blev kaldet til at tage til Canada.

Morfar fik store problemer, da han blev indkaldt af banken og spurgt, hvad det var for 50 dollars om måneden, der blev overført til min mors mission. Han havde optaget et lån og betalte 12 procent i rente. Bankledelsen var ikke tilfredse og bad ham hente mor hjem fra hendes mission.

Næste dag gav morfar dem sit svar: »Hvis den pige kommer hjem, kan I få fårene, og jeg skal levere dem på jeres dørtrin.« Dette overrumplede bankledelsen. De benyttede allerede morfar til at tage sig af andre fårebesætninger, som de havde anskaffet sig, og de havde ikke andre til at tage sig af alle de får. Mor fuldendte sin mission, og morfars eksempel lærte hans familie betydningen af at ofre.

Når vi lærer vores familie at ofre, bør vi også lære dem at fornægte sig selv. Der fortælles følgende anekdote om borgerkrigstidens general Robert E. Lee, som, da en kvinde bad ham om et godt råd angående opdragelsen af sit barn, svarede: »Lær [dit barn] at fornægte sig selv« (se Joseph Packard, *Recollections of a Long Life*, s. 158).

Vi må undgå at overøse vore børn med materielle ting. Vi kan komme til at berøve et barn forventningens glæde, hvis vi giver det for meget. Hvis vi aldrig lader det ønske sig noget, kommer det aldrig til at nyde glæden ved at få det.

Opfordrer vi vore børn til at ofre sig ved at give deres tid og ressourcer, som f.eks. ved at hjælpe en ensom nabo eller ved at være venner med en, som har behov for det? Når de koncentrerer sig om andres behov, bliver deres egne behov mindre vigtige. Sand glæde findes ved at ofre sig for andre.

For det andet kan vi give mere gavmildt til de fattige og trængende. Når jeg besøger Kirkens medlemmer, bliver jeg overvældet af de trofaste sidste dages helliges godhed. En ung mand i Colombia, der blev opdraget af sin bedstemor, ejede flere skoreparationsforretninger og tjente som pedel i sit ward. Da han blev kaldet til at tage på mission, havde han ikke blot opsparet tilstrækkelig med penge til at betale for sin egen mission, men bidrog også med ekstra midler til underhold for en anden missionær.

Hvad med at dele vores mad, tøj og møbler med andre? Herren befaler, at vi ikke begærer vores egen ejendom (se L&P 19:26). Mange steder er vi velsignet ved at have Deseret Industries. Vi kan lære vore børn jævnligt at gennemgå deres skabe og give andre noget af deres tøj, mens det endnu er moderne, og derved give andre mulighed for også at klæde sig pænt.

Vi bliver belønnet ved at dele vore materielle goder med andre. Kong Benjamin minder os om dette, når han siger: »For ... at I kan blive ved med at have forladelse for jeres synder fra dag til dag, at I kan vandre uden skyld for Gud, ønsker jeg, at I skal dele af jeres gods med de fattige ... give de sultne at spise, klæde de nøgne, besøge de syge og yde dem lindring« (Mosiah 4:26). Vi kan alle være på udkig efter mange muligheder i vores liv for at give – at dele med andre.

Det tredje område med hensyn til at ofre er missionering. Som en del af vores opgave med at besøge ward og grene overalt i Kirken, ser vi det enorme behov for ældre missionærer. I kan ikke forestille jer alt det gode, de gør, mens de elsker missionærerne og underviser de lokale medlemmer i Kirkens lære og kultur.

For nylig tog præsident Hinckley til en stavskonference i et velhavende område, hvor kun fire ældre ægtepar var på mission. Idet han håbede at kunne inspirere flere medlemmer til at tjene, lovede han dem, at deres børn og børnebørn slet ikke ville savne dem, mens de var væk. Med opfindelsen af e-mail kan ældre missionærer sende og modtage venlige breve næsten hvilken som helst dag, det skulle være.

Jeres mange års erfaring vil blive til velsignelse for andre, og I vil opdage, hvor vidunderlige mennesker virkelig er. Verdens missioner har brug for jer! Bed om at få eventyrets ånd og et ønske om at tage på mission. Det er mere

spændende end at rejse rundt med en autocamper eller sidde i en gyngestol.

Unge mennesker, vi håber, at I er begejstret for at missionere. I sidste uge blev hver eneste unge pige i Kirken opfordret til at føre en anden ung pige ind i fuld aktivitet. Hvor ville det være dejligt, hvis de unge mænd sammen med os vil deltage i denne indsats.

Mange af jer gør bemærkelsesværdige ting. Megan, en ung pige, bad i mange måneder for to af sine venner, som ikke var medlemmer af Kirken, og fik en af dem indskrevet i seminar og den anden til at blive undervist af missionærerne. For nylig blev disse to piger døbt. Kirken har brug for jer. Præsident Hinckley kan ikke gå ned gennem gangene på jeres skole og undervise jeres venner – men det kan I, og Herren regner med jer. Vi er så stolte over det mod, I udviser, når I fortæller jeres venner om jeres kærlighed til evangeliet.

Offer er et forbløffende princip. Når vi villigt giver af vores tid og talenter og alt, hvad vi ejer, bliver det en af vores reneste måder at tilbede på. Det kan udvikle i os en dyb kærlighed for hinanden og vor Frelser, Jesus Kristus. Ved at ofre kan der ske en forandring i vores hjerte. Vi lever tættere på Ånden og har mindre lyst til det, der hører verden til.

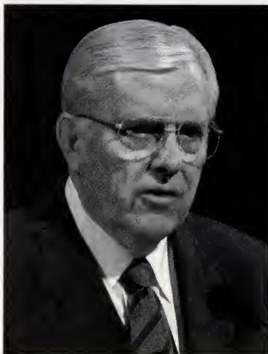
Præsident Hinckley underviste i en stor sandhed, da han sagde: »Det er ikke et offer at efterleve Jesu Kristi evangelium. Det er aldrig et offer, når man får mere igen, end hvad man har givet. Det er en investering ... en investering, der er større end nogen anden ... Renterne af den er evige« (*Teachings of Gordon B. Hinckley*, s. 567-568).

Det er beroligende at vide, at det ikke forventes, at vi foretager denne investering alene. Ligesom Abraham fordum har vi noget guddommeligt i vores indre, som modtager inspiration fra himlens kræfter. Brødre og søstre, jeg beder om, at vi ved at gøre disse ting vil blive mere omvendt til princippet om at ofre, og at dette storslåede princip vil føre os nærmere vor Frelser. I Jesu Kristi navn. Amen. □

»Thi I skal tage imod hans ord«

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

»Det er ikke en ringe ting, brødre og søstre, at have en Guds profet i vores midte. De velsignelser, som kommer til os i livet, når vi lytter til Herrens ord, som gives os gennem ham, er store og vidunderlige.«

Brødre og søstre, har I nogensinde oplevet at køre rundt i en by med en chauffør, som siger: »Jeg ved, hvor det er, jeg er sikker på, at jeg kan finde det«? Til sidst standser han meget frustreret og spørger en eller anden om vej. Jeg er sikker på, at I søstre har oplevet dette! Hvor meget lettere er det ikke at finde vej, når vi følger vejledningen fra en, som ved, hvordan man finder vores mål.

Mange af os befinder os i samme situation på vores vej gennem livets udfordrende og stærkt befærdede veje. Tiderne er vanskelige, og verdens kulturelle og sociologiske vartegn i form af ejendom, ærlighed, hæderlighed og politisk korrekthed skifter hele tiden. Og når vi lige tror, at vi kender vejen til lykke og fred, så kommer der en ny ideologi, som vil føre os ned ad en sti, som kun vil øge vores forvirring og forstærke vores tvivl. I sådan en situation kan vi godt finde på at spørge: »Er der nogen klar, ren og fordomsfri stemme, som man altid kan stole på? Er der en stemme, som altid vil give os klare vejledninger, så vi kan finde vej i dagens urolige verden?« Svaret er ja. Denne stemme er røsten fra den levende profet og apostlene.

Da Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret for 171 år siden i denne måned, gav Herren en åbenbaring til medlemmerne af Kirken ved sin profet, Joseph Smith jun. Med henvisning til Kirkens præsident, belærte Herren Kirkens medlemmer om at: »... give agt på alle de ord og befalinger, han giver dig, eftersom han modtager dem, så længe han vandrer i hellighed for mig.

Thi I skal tage imod hans ord i al tålmodighed og med tro, som om det var fra min egen mund« (L&P 21:4-5).

Derpå gav Herren et storslået løfte til dem, som er lydige: »Thi når I gør dette, skal helvedes porte ikke få overhånd over jer, ja, Gud Herren vil sprede mørkets magter for jer og lade himlen bæve til jeres gode og til sit navns ære« (L&P 21:6).

Halvandet år senere tilføjede Herren denne alvorlige advarsel til

dette betydningsfulde løfte: »Og Herrens arm skal åbenbares. Og dagen kommer, da de, der ikke vil høre Herrens røst eller hans tjeneres røst, ej heller give agt på profeternes eller apostlenes ord, skal udryddes af folket« (L&P 1:14).

»Hvad jeg, Herren, har talt, har jeg talt, og jeg undskylder mig ikke; og selv om himlen og jorden forgår, skal mit ord dog ikke forgå, men skal gå i opfyldelse, enten ved min egen røst eller mine tjeneres, thi det er det samme« (L&P 1:38).

Det er ikke en ringe ting, brødre og søstre, at have en Guds profet i vores midte. De velsignelser, som kommer til os i livet, når vi lytter til Herrens ord, som gives os gennem ham, er store og vidunderlige. Når vi så samtidig ved, at præsident Gordon B. Hinckley er Guds profet er det ligeledes en gave til os med ansvar. Når vi lytter til Herrens råd, som de kommer til udtryk gennem ordene fra Kirkens præsident, så bør vores svar være positivt og uden tøven. Historien har vist, at der er sikkerhed, fred, fremgang og lykke ved at følge de profetiske råd, ligesom Nephi gjorde i fordum tid: »Jeg vil gå og gøre det, som Herren har befalet« (1 Nephi 3:7).

Vi kender til Na'amans oplevelse, som blev ramt af spedalskhed, og som til sidst kontaktede profeten Elisa og fik at vide: »Gå hen og bad dig syv gange i Jordan, så bliver din krop rask, og du bliver ren« (2 Kong 5:10).

I begyndelsen var Na'aman uvillig til at følge Elisas råd. Han kunne ikke forstå det, som han var blevet bedt om at gøre – at vaske sig syv gange i Jordan-floden. Hans stolthed og stædighed forhindrede ham i at modtage Herrens velsignelse gennem Herrens profet. Fuld af taknemlighed gik han til sidst ned »og dyppede sig syv gange i Jordan, som gudsmanden havde sagt, og hans krop blev så rask som en lille drengs, og han blev ren« (2 Kong 5:14).

Hvor ydmygende må det ikke have været for Na'aman at erkende, hvor nær han havde været ved at lade sin egen stolthed og uvillighed til at lytte til profetens råd hindre sig i at modtage denne store og helbredende velsignelse. Og hvor ydmygende er det ikke at tænke på, hvor mange af os, der går glip af store og lovede velsignelser, fordi vi ikke lytter og derpå gør de relativt enkle ting, som vores profet beder os om at gøre i dag.

I løbet af det sidste år har præsident Hinckley holdt tre enestående taler om at styrke familien, og især om de unge og unge voksne i Kirken. Først talte han meget direkte om emnet til mødre ved Hjælpeforeningens årlige møde ved generalkonferencen i oktober. Derpå talte han til fædre og præstedømmeledere ved generalkonferencens præstedømmemøde. Husker I det, fædre? Han mindede jer, forældre, om, at »I har indgået et partnerskab med vor Fader i Himlen om at give hans sønner og døtre en tilværelse på jorden. De er hans børn, og de er jeres børn – kød af jeres kød – som han gør jer ansvarlige for« (»Din største udfordring – at være mor«, *Liahona*, jan. 2001, s. 113).

Og derpå talte præsident Hinckley i november fra denne talerstol til alle unge i Kirken. I en tale fra hjertet, som længe vil blive husket, opmuntrede præsident Hinckley Kirkens unge til at stræbe efter at *være taknemmelig, være dygtig, være ren, være sand, være ydmyg og være bønsom*. De seks »V'er«, som præsident Hinckley kaldte dem, er en vidunderlig standard for alle sidste dages hellige. Han gentog disse principper over for de unge piger ved deres møde sidste uge, og jeg tror, at de også gælder for mødre og fædre lige så meget, som de gør for de unge og de unge voksne. Som forældre og voksne ledere for de unge kan vi ikke forvente, at vore unge tager det til hjertet, som profeten siger til dem, hvis vi viser en ligegyldig holdning overfor hans råd til os.

Det har stor betydning, at præsident Hinckley har bønfaldt Herren på vegne af vore unge mennesker. Han sagde: »Jeg ønsker at fortælle jer, at jeg har været på mine knæ og bedt Herren om at velsigne mig med styrke og evne og det ordvalg, der kan nå ind i jeres hjerte« (»En profets råd og bøn for ungdommen«, *Liahona*, apr. 2001, s. 30).

Ved præstedømmemødet sagde præsident Hinckley: »Jeg håber, at de kan dele deres byrde med jer, deres fædre og mødre. Jeg håber, at I vil lytte, at I vil være forstående og tålmodige, at I vil drage dem til jer og trøste og støtte dem i deres ensomhed. Bed om vejledning. Bed om tålmodighed. Bed om styrke til at elske dem, selv om de har begået alvorlige ting. Bed om forståelse og venlighed, og frem for alt, visdom og inspiration« (»Stor bliver børnenes fred«, *Liahona*, januar 2001, s. 61).

Har vi studeret hans vejledning og fundet frem til det, som vi har behov for at undgå eller gøre anderledes? Jeg kender en 17-årig pige, som netop forud for profetens tale havde fået huller i ørene for anden gang. Hun kom hjem fra denne fireside, tog det andet sæt øreringe af og sagde ganske enkelt til sine forældre: »Hvis præsident Hinckley siger, at vi kun bør gå med et sæt øreringe, så er det godt nok for mig.«

At gå med to sæt øreringe eller ikke har måske ikke evige konsekvenser for denne unge pige, men det har hendes villighed til at adlyde profetens vilje. Og hvis hun vil adlyde ham nu i noget meget enkelt, hvor meget lettere bliver det da ikke at følge ham, når det gælder større ting.

Lytter vi, brødre og søstre? Lytter vi til profetens ord til os som forældre, ungdomsledere og som unge? Eller tillader vi os selv, som Na'aman gjorde først, at blive blindet af stolthed og stædighed, som kan hindre os i at modtage de velsignelser, som kommer ved at følge lærdommene fra Guds profet?

Jeg vil i dag give jer et løfte. Det er enkelt, men det er sandt. Hvis I vil lytte til den levende profet og til

apostlene og lytte til vores råd, vil I ikke fare vild.

Mine brødre og søstre og Kirkens unge, lad os nu ikke gå glip af muligheden for at sætte os ned som familie og drøfte de råd, som præsident Hinckley giver. Forældre, undervis hinanden og jeres børn ved familieaften og familieråd. Ledere, kend og undervis i disse principper i lektioner og ved ledermøder og drøft ved wards- og stavsrådsmøder, hvordan de kan velsigne vore medlemmers liv, både ung og gammel. Alle disse tre taler af præsident Hinckley er sammen med budskaberne til de unge fra hans rådgivere blevet trykt i *Ensign* og *Liahona.* »Præsident Gordon B. Hinckley taler til unge og forældre« er nu til rådighed på video og er en vidunderlig hjælpekilde ved familieaften og biskoppens ungdomsfireside. Biskopper, vi sender ikke dette bånd til jer for at det skal stå ovenpå jeres arkivskab. Sørg for at de unge i jeres ward igen lytter til og forpligter sig til at leve, som Kirkens præsident råder dem til.

Nu taler jeg direkte til jer unge i Kirken om dette vigtige emne at følge profeten. I mine rejser i Kirken de seneste måneder har jeg lagt mærke til, at mange af jer med iver har fulgt hans råd. Mange af jer har allerede truffet beslutning om at være endnu mere velplejede end I var før. Mange af jer stræber i højere grad efter at undgå slet tale, at vælge jeres venner med klogskab og holde jer borte fra pornografi og narkotika, ikke gå til koncerter fyldt med ondskab eller farlige fester og at respektere jeres legeme og holde jer selv moralsk rene på enhver måde. Jeg råder de af jer,

Præstedømmebærere stiller sig i kø uden for Konferencecentrets sydvestlige døre forud for præstedømmets møde.

som endnu ikke har lyttet til rådene fra Kirkens præsident, til ikke at tilsidesætte hans råd. Han har talt meget tydeligt til jer. Studér hans ord og søg at adlyde dem. De er sande og kommer fra Gud. Vi opmuntrer jer, som har behov for at omvende jer, til at gå fremad i tro og blive rene for Herren. Hver eneste af jer forbereder jer nu til at blive leder i Kirken i fremtiden, og vi har behov for, at I bevarer jer selv rene, trofaste og sanddru over for Herren.

Glem aldrig, hvordan det var at lytte til præsident Hinckley, da han bad for jer. Følte I, hvor dyrebare I er, da han bad? »Velsign dem, at de må vandre acceptabelt for dig som dine værdsatte sønner og døtre. Hver enkelt af dem er et af dine børn med evnen til at udføre store og ædle gerninger« (*Liahona*, apr. 2001, s. 30).

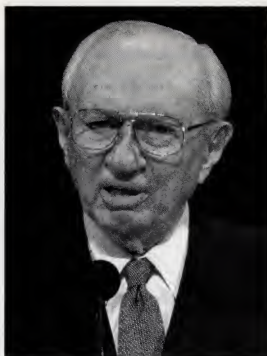
Mine kære brødre og søstre, læg mærke til det, som Kirkens ledere har belært om ved denne konference. Anvend disse lærdomme, for de vil hjælpe jer og jeres familier. Lad os alle uanset vores familieforhold bringe profeternes og apostlenes lærdomme ind i vores hjem, så de kan styrke vores forhold til hinanden og til vor himmelske Fader og Herren Jesus Kristus. Jeg lover jer i Herrens navn, at hvis I ikke blot lytter med jeres ører, men også med jeres hjerte, så vil Helligånden åbenbare sandheden af de budskaber, som er givet af præsident Hinckley, hans rådgivere, apostlene og andre ledere i Kirken. Ånden vil tilskynde jer til at vide, hvad I skal gøre som enkeltpersoner og som familier for at følge vores råd, så jeres vidnesbyrd kan styrkes, og så I kan opleve fred og glæde.

Mine brødre og søstre, jeg vidner for jer, at Jesu Kristi evige evangeliums fylde er blevet gengivet til jorden ved profeten Joseph Smith. I dag er vi velsignet ved at være ledet af Guds profet, præsident Gordon B. Hinckley. Må vi *lytte* og *derpå gøre* det, han lærer os, er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Troens mirakel

Præsident Gordon B. Hinckley

»Troen er vidnesbyrdets grundvold. Troen ligger til grund for loyalitet over for Kirken. Troen repræsenterer ofre, som med glæde gives for at fremme Herrens værk.«

Tak til koret for det fantastiske nummer. Selv om noget af min tid er gået, er jeg villig til at imødekomme denne fantastisk smukke musik. Tak, bror Ballard, for at holde min tale igen.

Mine kære brødre og søstre, jeg føler stor kærlighed til jer, hvor end I befinder jer denne sabbatsmorgen. Jeg føler et slægtskab med alle jer, som er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Jeg elsker dette værk og forundres over dets styrke og vækst, over den måde, hvorpå det berører mennesker overalt i verden. Jeg føler mig yderst ydmyg over at tale til jer. Jeg har bønfaldet Herren om at lede mine tanker og ord.

Vi er netop vendt tilbage fra en lang rejse fra Salt Lake City til Montevideo i Uruguay for at indvie et tempel, det 103. fungerende tempel i Kirken. Det var en stund med stor glæde for vore medlemmer der. Tusinder var samlet i denne smukke og hellige bygning og i omgivende kirkebygninger.

En af talerne, en kvinde, fortalte en historie magen til dem, I har hørt mange gange. Sådan som jeg husker den, så berettede hun om dengang i deres liv, da missionærerne bankede på deres dør. Hun havde ikke den fjerneste idé om, hvad de underviste i. Men hun bød dem indenfor, og hun og hendes mand lyttede til deres budskab.

Det var for dem en utrolig beretning. De fortalte om en dreng, som boede i staten New York. Han var 14 år gammel, da han i Jakobsbrevet læste: »Men hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud, som giver alle rundhåndet og uden bebrejdelser, og så vil han få den« (Jak 1:5).

Den unge Joseph ønskede visdom, fordi de forskellige trosretninger hver især hævdede at have sandheden, og han besluttede sig for at gå ud i skoven og bede til Herren.

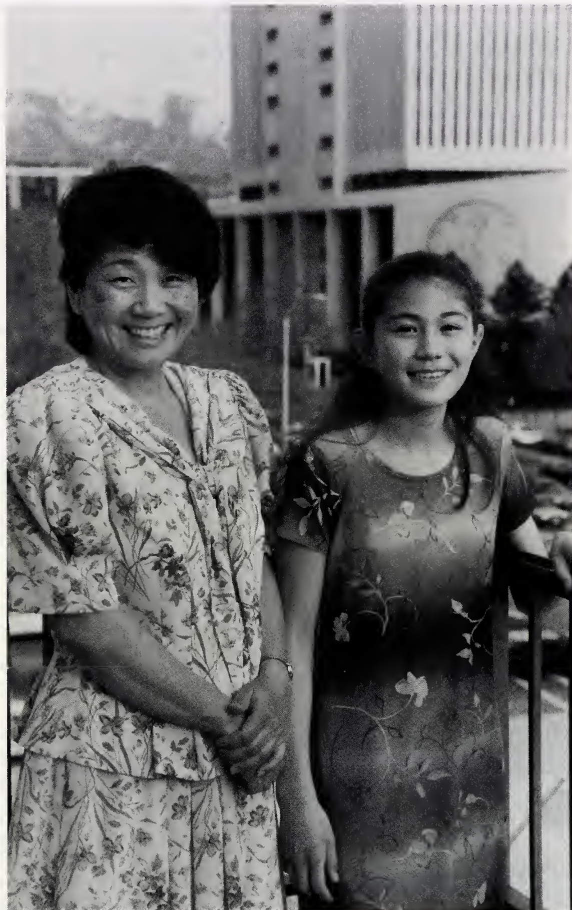
Det gjorde han så, og han så et syn som svar på sin bøn. Gud, den Evige Fader, og hans Søn, Jesus Kristus, den opstandne Herre, viste sig for ham og talte med ham.

Der fulgte andre tilkendegivelser. Blandt disse var den, at han fra en høj i nærheden af sit hjem skulle hente nogle guldplader, som han oversatte ved Guds gave og kraft.

Himmelske sendebud viste sig for ham, overdrog ham præstedømmets nøgler og myndigheden til at tale i Guds navn.

Hvordan skulle nogen kunne tro på sådan en beretning? Det virkede absurd. Og dog troede disse mennesker, sådan som de blev undervist. Troen fandt vej til jeres hjerte, så de kunne antage det, de var blevet undervist i. Det er et mirakel. Det var en gave fra Gud. De kunne ikke tro det, og dog gjorde de det alligevel.

Efter deres dåb voksede deres kundskab om Kirken. De lærte mere om tempelægteskab, om familier, som kunne blive forenet for evigheden under det hellige præstedømmes myndighed. De var besluttede på at ville have denne velsignelse. Men der var ikke noget tempel i nærheden af dem. De spinkede og sparede og lagde til side. Da de havde tilstrækkeligt, rejste de hele vejen fra Uruguay til Utah sammen med deres børn for her at blive beseglet som familie i det evige ægteskabs bånd. I dag er hun assistent til tempelpræsidentinden i det nye tempel i Montevideo i Uruguay. Hendes mand er rådgiver i tempelpræsidentskabet.

Det undrer mig ikke, at relativt få mennesker blandt de mange, som missionærerne besøger, tilslutter sig Kirken. Der er ingen tro. På den anden side er jeg forbløffet over, at så mange gør det. Det er forunderligt og vidunderligt, at tusinder bliver berørt af Helligåndens mirakel, at de tror og tager imod og bliver medlemmer. De bliver døbt. Deres liv er for altid forandret til det gode. Der finder mirakler sted. Troens frø bliver sået i deres hjerte. Det svulmer, alt mens de lærer. Og de antager princip efter princip, indtil de har hver eneste af de vidunderlige velsignelser, som de, der vandrer i tro i denne Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, får.

Det er troen, som omvender. Det er troen, som underviser.

Sådan har det været fra begyndelsen.

Jeg forundres over kvaliteten af de mænd og kvinder, som antog Joseph Smiths vidnesbyrd og kom ind i Kirken. Det var blandt andet mænd som Brigham Young, brødrene Pratt, Willard Richards, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow, hustuerne til disse mænd og en skare af andre. De var personer med fine karakteregenskaber. Mange af dem var veluddannede. De var velsignet af Herren med tro til at acceptere den beretning, som de hørte. Da de tog imod budskabet, og da troens gave gjorde dybt indtryk på dem, blev de døbt. Brødrene opgav gladeligt, hvad de havde beskæftiget sig med, og tog med deres families støtte imod kaldet til at rejse over havet for at undervise i det, som de havde antaget ved tro.

Forleden læste jeg igen Parley P. Pratts beretning om, hvordan han læste Mormons Bog og kom ind i Kirken. Han skriver:

»Jeg åbnede den med spænding og læste titelbladet. Derefter læste jeg flere vidners vidnesbyrd angående måden, hvorpå den blev fundet og oversat. Efter dette begyndte jeg at

læse indholdet i rækkefølge. Jeg læste hele dagen. Det var en byrde for mig at spise, jeg trængte ikke til mad. Det var en byrde at sove, da natten kom, for jeg foretrak at læse frem for at sove.

Mens jeg læste, hvilede Herrens ånd på mig, og jeg vidste og forstod ligeså tydeligt og umiskendeligt, som et menneske ved, at det lever, at bogen var sand« (*Autobiography of Parley P. Pratt,* red. Parley P. Pratt jun., 1938, s. 37).

Troens gave berørte ham. Han kunne ikke gøre nok for at gengælde Herren for det, som han havde fået. Han tilbragte resten af livet med at missionere. Han døde som martyr for dette store værk og rige.

Der bliver nu opført nye templer i Nauvoo i Illinois og i Winter Quarters i Nebraska. De kommer til at stå som vidnesbyrd om troen og trofastheden hos de tusindvis af sidste dages hellige, som byggede og senere forlod Nauvoo for under store lidelser at rejse over det, som nu er staten Iowa, til deres midlertidige opholdssted i Council Bluffs og i Winter Quarters lige nord for Omaha.

Tempelgrunden i Winter Quarters støder op til den begravelsesplads, hvor mange, som ofrede livet for denne sag, som de anså for mere dyrebar end selve livet, ligger. Deres rejse til dalen, hvor Great Salt Lake ligger, er en præstation uden sidestykke. De lidelser, de udholdte, de ofre, de ydede, blev prisen for det, som de troede på.

På mit kontor har jeg en statuette af min egen pioner-bedstefar, som langs ruten begravede sin hustru og hendes bror, som døde samme dag. Derefter tog han sit lille barn på armen og bar hende til denne dal.

Tro? Det kan der ikke herske tvivl om. Når der opstod tvivl, når tragedierne ramte dem, så hørtes troens sagte stemme i nattens stilhed så sikkert og vist, som Nordstjernen i himlene ovenfor er at finde.

Det var denne mystiske og vidunderlige tilkendegivelse af tro, som bragte vished, som indgød sikkerhed og som kom som en gave fra Gud angående dette sidste dages værk. Der findes utallige, bogstavelig talt utallige beretninger om, hvordan troen kom til udtryk i Kirkens pionertid. Men der ender det ikke.

Ligesom det var dengang, således er det i dag. Denne dyrebare og vidunderlige troens gave, denne gave fra Gud, vor evige Fader, er stadig styrken i dette værk og den stille livsnerve i dets budskab. Troen ligger til grund for det hele. Troen er kernen i det hele. Hvad enten det drejer sig om at tage på mission, efterleve visdomsordet, betale tiende, så er det det samme, det handler om. Det troen i os, som kommer til udtryk i alt, hvad vi gør.

Vore kritikere forstår det ikke. Fordi de ikke forstår det, angriber de. En stille forespørgsel, et ivrigt ønske om at fatte princippet bag resultatet, kunne føre til større forståelse og påskønnelse.

Ved et interview til nyhederne blev jeg engang spurgt, hvordan vi får mennesker til at forlade jeres job, til at flytte et andet sted hen og tjene Kirken.

Jeg svarede, at vi ganske enkelt spørger dem, og vi ved, hvad de svarer.

Hvor er det forunderligt og vidunderligt, denne stærke overbevisning, som vidner om, at Kirken sand. Det er Guds hellige værk. Han regerer over det, der hører hans rige til, og i sine sønners og døtres liv. Dette er årsagen til Kirkens vækst. Styrken i denne sag og dette rige findes ikke i dets timelige aktiver, hvor imponerende de end måtte være. Det findes i dets medlemmers hjerter. Det er derfor, det har medgang. Det er derfor, det er stærkt og vokser. Det er derfor, det er i stand til at præstere de vidunderlige ting, det gør. Det stammer alt sammen fra troens gave, som den Almægtige overdrager de af hans børn, som ikke tvivler og ikke frygter, men går fremad.

Jeg sad til et møde i Aruba forleden aften. Jeg tvivler på, at de fleste af dem, som hører mig, ved, hvor Aruba ligger, eller at der findes et sådant sted. Det er en ø, der ligger ud for Venezuelas kyst. Det er et hollandsk protektorat. Det er et uanseeligt sted i denne enorme verden. Der var omkring 180 mennesker til mødet. På den forreste række sad der otte missionærer – seks ældster og to søstre. Forsamlingen bestod af mænd og kvinder, drenge og piger af forskellige racer. Der blev talt lidt engelsk, meget spansk og nogle andre sprog. Mens jeg så ind de forsamledes ansigter, tænkte jeg på den tro, de repræsenterede. De elsker denne kirke. De påskønner alt, hvad den gør. De står frem og vidner om, at Gud, den evige Fader og hans opstandne, elskede Søn, Herren Jesus Kristus, lever. De vidner om profeten Joseph Smith og om Mormons Bog. De tjener, når de bliver kaldet til at tjene. De er mænd og kvinder med tro, som har antaget Mesterens sande og levende evangelium, og midt iblandt dem sidder disse otte missionærer. Jeg er sikker

på, at det er et ensomt sted for dem at være. Men de gør, hvad de er blevet bedt om at gøre, på grund af deres tro. De to unge piger er smukke og glade. Mens jeg så på dem, sagde jeg til mig selv: »Halvandet år er længe at være på dette afsidesliggende sted.« Men de beklager sig ikke. De taler om den oplevelse, de har, og om de vidunderlige mennesker, de møder. Det, som gennemtrænger al deres tjeneste, er den bekræftende tro på, at det værk, som de er engageret i, er sandt, og at den tjeneste, som de yder, yder de for Gud.

Sådan er det med vore missionærer, hvor end de tjener, hvad enten det er lige her i Salt Lake City eller i Mongoliet. De tager af sted og tjener med tro i hjertet. Det er en overbevisning med stor kraft, som stille hvisker: »Denne sag er sand, og du har en forpligtelse til at tjene, uanset hvad prisen er.«

Igen, mennesker forstår det ikke – disse tusinder af intelligente og raske unge mænd og piger, som giver afkald på deres sociale liv, går ud af skolen og uselvisk rejser hvor end de bliver sendt hen, for at undervise i evangeliet. De rejser ved troens kraft, og de underviser ved troens kraft, sår ét frø her og ét der, som vokser og udvikler sig til stærke og talentfulde nyomvendte.

Troen er vidnesbyrdets grundvold. Troen ligger til grund for loyalitet over for Kirken. Troen repræsenterer ofre, som med glæde gives for at fremme Herrens værk.

Herren har befalet os at påtage os »troens skjold, med hvilket I vil kunne slukke alle den ondes gloende pile« (L&P 27:17).

I troens ånd, som jeg har talt om, vidner jeg om, at dette er Herrens værk, at dette er hans rige, som er blevet gengivet til jorden i vor tid for at velsigne Guds sønner og døtre fra alle slægter.

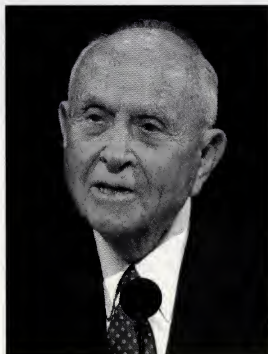
O Fader, hjælp os med at være trofaste over for dig og over for vor herlige Forløser, at tjene dig i sandhed og at gøre denne tjeneste til et udtryk for vores kærlighed. Det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. □

Mødet søndag eftermiddag
1. april 2001

Taknemmelighed og tjeneste

Ældste David B. Haight
De Tolv Apostles Kvorum

»Må I have en brændende følelse i jeres hjerte. Må I føle, som jeg gør denne dag, at dette værk er sandt, og at det er beregnet til os til at hjælpe os med at tilvejebringe den evige plan for frelse og ophøjelse.«

Mine kære brødre og søstre, jeg har bedt om, at himlens velsignelser må være med mig i disse få øjeblikke, hvor jeg står på talerstolen denne eftermiddag. Jeg ønsker at sige nogle få ord om påskønnelse og taknemmelighed over for de mennesker, som har haft indflydelse mit liv.

Forestil jer den 1. maj 1890. En ung mand og en ung kvinde i en lille by på landet ca. 400 km fra templet i Logan beslutter sig til at blive gift. Motorveje – ingen. Asfalterede veje – ingen. Stier tværs gennem landskabet og vognspor – ja.

Det må have taget mindst seks eller syv dage at foretage den rejse. I maj regner det i det sydlige Idaho og i Utah. Forestil jer at køre i en lille hestevogn med al jeres tøj – og jeg formoder, at I tager lidt med til hestene og lidt mad af en eller anden art i små poser. Pænt tøj, varmt tøj – de havde intet. Soveposer – nej. Lygter og feltkøkken – nej. De havde utvivlsomt tændstikker og måtte finde tørt brænde til et bål, som de kunne lave mad over.

Prøv at forestil jer det, lad blot tankerne gå gennem hovedet et øjeblik, og tænk så på den taknemmelighed, som jeg har, og de velsignelser, som de har tilført mit liv ved at rejse til et fjerntliggende sted for at blive gift. Ubelejligt? Det var ikke noget problem. De ønskede at gøre det. Og tænk så over, hvad der er sket i de sidste par år under præsident Hinckley – den inspiration og vejledning, som han har modtaget til at bygge templer over hele verden. Og tænk så på, hvad folk måtte igennem for blot få år siden.

Disse velsignelser har jeg modtaget i mit liv af mine forældre og deres forældre og af andre, som har påvirket mit liv – lærere og gode mennesker, som jeg har været sammen med.

Da jeg var ca. 11 år, kom en mand til vores lille by for at undervise på Kirkens skole. Han spillede en smule violin, og det var længe siden, at der havde boet nogen der, som spillede violin. Min mor var imponeret og købte en lille violin, sikkert på et loppemarked. Hun besluttede, at jeg skulle lære at spille violin.

Selv om jeg aldrig havde set nogen spille violin offentligt, kom han til vores hjem og begyndte at give mig nogle enkle lektioner i violinspil. Jeg var ganske habil, da vi skulle gå ud af folkeskolen efter 8. klasse, og til skoleafslutningen, som foregik på den lokale high school, blev jeg bedt om at spille en violinsolo.

Jeg havde øvet mig omhyggeligt på et lille nummer, »Träumerei«, så vidt jeg husker navnet. Min søster, som var fire år ældre og en af de populære piger i high school skulle akkompagnere mig. Ved skoleafslutningen skulle Connie McMurray holde afskedstalen. Piger er altid lidt dygtigere i skolen end drenge. Da hun holdt sin tale, stod der et lille bord med en kande med vand og et glas på til skolens bestyrelse. Skolens bestyrelse sad på forhøjningen sammen med en håndfuld af os, der skulle ud af skolen efter 8. klasse.

Mens Connie McMurray holdt sin berømte afskedstale, bemærkede vi hen mod slutningen, at den lille dug under kanden med vand på bordet gled en lille smule hen mod kanten, og den faldt ned på gulvet med kanden og glasset med vand! Connie McMurray gik helt død.

Midt i postyret med at tørre vandet på forhøjningen op og flytte rundt på stolene, bekendtgjorde de, at vi nu skulle høre en violinsolo fra David Haight. Jeg gik hen til det lille, gamle klaver, og min søster kom op fra salen. Jeg tog den lille, enkle violin ud af trækassen, og min søster satte sig ved klaveret og anslog et »A«. Jeg sagde: »Gå bare i gang med at spille.«

Hun svarede: »David, du må hellere stemme den.«

Jeg sagde: »Nej, nej, jeg stemte den efter vores klaver hjemme.« Vi havde et gammelt Kimball-klaver derhjemme. Som I ved, hjem dengang – hvis man havde et klaver og nogle bøger, så havde man alt, hvad en familie behøvede. Jeg havde omhyggeligt stemt strengene ved at dreje på violinens ibenholts-stemmeskruer, men jeg vidste ikke, at alle klaverer ikke var ens. Så da min søster sagde: »Du må hellere stemme den,« svarede jeg: »Nej, nej, den er stemt. Jeg har stemt den hjemme.«

Så hun gik i gang og spillede forspillet, og så anslog jeg den første tone. Vi var godt to toner fra hinanden.

Da hun sagtnede farten lidt, sagde jeg: »Bliv ved,« for jeg kunne ikke forestille mig, at nogen ville lade et fornemt publikum vente, som det jeg spillede for – hele 100 mennesker i den lille sal på skolen. Man lader da ikke Carnegie Hall vente, mens man stemmer sin violin! Det hørte da med til forberedelserne. Det måtte man da gøre i et andet lokale, så man var parat til at spille. Selvfølgelig måtte man være parat til at spille.

Hun sagtnede tempoet. Jeg sagde: »Bliv ved med at spille.« Vi blev færdige, og hun talte ikke til mig i dagevis efter den forestilling.

Jeg vil gerne ære den lille by på landet, hvor jeg voksede op sammen med mine forældre, hvor jeg boede, og hvor de var venlige og gode mod mig. Jeg er taknemmelig over den kundskab, som jeg fik fra mine kærlige forældre.

Jeg er taknemmelig over, at min hustru Ruby kom ind i min tilværelse, for vore børn og senere deres børn og derpå deres børn og for de mennesker, der er en del af min tilværelse i dag, og som påvirker mit liv. Og jeg håber også, at jeg påvirker deres tilværelse med lidt godt.

I husker nok beretningen om Johannes Døber, der talte til Johannes den elskede og Andreas, dengang Frelseren mødte dem. Og Johannes Døber sagde: »Se, dér er

Guds lam« (Joh 1:36). Og da Frelseren mødte disse unge mænd – Johannes Døber, Johannes den elskede og Andreas – spurgte han: »Hvad vil I?«

Og i den beskrevne samtale sagde en af dem: »Rabbi, hvor bor du?« (Joh 1:38).

Og Frelseren sagde: »Kom og se!« (Joh 1:39).

De fulgte Frelseren, og ifølge den korte beretning vi har, blev de hos ham indtil den tiende time. De tilbragte måske aftenen sammen, men vi ved ikke, hvor han boede, eller hvordan han boede.

Johannes og Andreas var hos Frelseren i flere timer. Prøv at forestille jer at være i hans nærhed eller at kunne sidde og se ind i hans øjne eller høre ham forklare, hvem han var, og hvorfor han var kommet til jorden, og at høre hans stemme når han beskrev det, han fortalte disse unge mænd. De har sikkert givet ham hånden. De må have mærket hans dyrebare og vidunderlige personlighed, mens de lyttede til ham.

Beretningen fortæller, at efter det møde, gik Andreas ud for at finde sin bror Simon, fordi han måtte fortælle nogen om det. Og når vi nu mødes ved en storslået konference som denne og taler om evangeliet og taler om vore ansvar og de muligheder, vi har, så prøv at forestille jer, at det var sket for nogen af os, at vi havde været sammen med denne guddommelige, dyrebare person og havde lyttet til ham, givet ham hånden, set ham i øjnene og hørt det, han sagde.

Da Andreas fandt sin bror Simon, sagde han til ham: »Vi har mødt [Messias]« (Joh 1:41). Han sagde sikkert: »Vi har været i hans nærhed. Vi har oplevet hans personlighed. Vi ved, at det, han fortæller os, er sandt.« Ja, Andreas måtte fortælle det til nogen.

Det er det, vi gør, når vi fortæller om det, vi ved, og det, vi forstår. Og jeg er taknemmelig over den viden, jeg har, om at Gud lever, at han er vor Fader, og for den forståelse, som jeg har af vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, vor Frelser og hele menneskehedens Forløser.

For nogle dage siden fik jeg et brev fra en mand i Edinburgh i Skotland. Han hedder George Stewart. Han bliver nok overrasket over, at jeg nævner dette, men han ønskede at takke mig, for da han var 15 år (for omkring 40 år siden), præsiderede jeg over missionen i Skotland. Han ønskede at takke mig for, at missionærerne kom til deres hjem i Thornliebank, et område i Glasgow. Han tilsluttede sig Kirken sammen med sin mor.

Han fortalte, at han havde fået et vidnesbyrd om Mormons Bog, da han begyndte at læse den, og da han blev ved med at læse, kunne han ikke lægge den fra sig, fordi han vidste, at den var sand. Han blev ved med at læse og læse og fik som ung mand et vidnesbyrd om evangeliet. Han fortalte om, hvordan han plejede at komme over til missionshjemmet, og om, hvordan vi havde været venlige over for ham. Vi tilbragte en del tid med de unge, fordi de var ved at komme i GUF, som vi var ved at begynde i grenene.

Så fortalte han om de velsignelser, som han havde fået som ung mand, om at han i den lille gren havde mødt sin elskede – sin hustru – og at de blev gift, og at de havde fire børn; en søn, som havde været på mission i Washington D.C.; en søn, der havde været på mission i Leeds i England; en datter, som var gift i templet; og en, som venter på, at en missionær kommer hjem. Han gav udtryk for taknemmelighed for alle de velsignelser, han havde modtaget i sin tilværelse, og for sine sønner, der havde været på mission, og for sine døtre.

I de sidste 40 år havde han tjent fire gange som biskop i fire forskellige ward, og hans hustru havde tjent som hjælpeforeningspræsidentinde tre gange. Lige nu tjener han som rådgiver i stavspræsidentskabet i Edinburgh. Han fortalte: »Og snart går jeg på pension fra det firma, jeg arbejder for. Jeg har gjort det godt, og vi planlægger at tage på mission sammen.«

Så sagde han disse ord til mig: »Denne forbløffende kirke har vævet et mønster af mirakler i vores tilværelse.« Lad mig gentage det: »Denne forbløffende kirke har vævet et mønster af mirakler i vores tilværelse.«

Og han fortæller, at evangeliet kom ind i hans tilværelse, i hans hustrus, i alle hans børns og i alle deres børns. Børnebørnene er aktive i Kirken, og han og hans hustru har nu et stort ønske om at drage ud i verden, når de trækker sig tilbage fra deres arbejde.

Når man tænker på det storslåede ved dette værk, dets indvirkning og åndelige kurs ude i verden, og at dette værk skal nå ud til verdens befolkning, så er det overvældende blot at overveje, hvad der venter os forude.

Der er en bror og søster Andrus fra Walnut Creek i Californien, som havde været på fire missioner, og så blev de kaldet til at rejse til Zimbabwe og fik til opgave at arbejde i distriktet i Bulawayo i Zimbabwe. Dette var deres femte mission.

Da de fortalte om de vidunderlige resultater, som de havde opnået med hensyn til at genaktivere medlemmer, fortalte hun en beretning om, at der var et lille transportabelt elektronisk orgel i kirken, og hun var begyndt at vise nogle af drengene og

pigerne i Bulawayo, hvordan man spillede på et orgel. Der stod også et lille keyboard i et andet værelse, og hun havde en klasse, hvor orglet var, og en anden, hvor det lille keyboard var. Hun underviste disse børn i at spille på orgel efter skole. De fortalte om, hvordan de var begyndt at afholde en tempelforberedelsesklasse som del af genaktiveringsprocessen, og inden de rejste hjem, kunne de sende 28 personer med en bus fra Bulawayo hele vejen til Johannesburg til templet, over 1000 km borte – to dage og en nat. De sagde: »Vi har talt om, hvordan vi nu er sidst i halvfjerdserne – to gamle mennesker, som går rundt i Afrika og har den bedste tid i vores liv, den mest spændende oplevelse, vi kan opnå.«

Tænk på dr. Alan Barker, som var gået på pension fra en klinik i Salt Lake City, en vidunderlig hjertelæge her i byen, som sammen med sin hustru tog imod en missionskaldelse til Filippinerne. Mens de var der, udrettede de meget vidunderligt og var med til at afhjælpe et alvorligt sundhedsproblem. Han var der længe nok til at bidrage til at finde en løsning på problemet og få fat på det nødvendige udstyr og medicin.

Disse er eksempler på den strålende indsats, som ydes af ældre missionærægtepar i forskellige dele af verden.

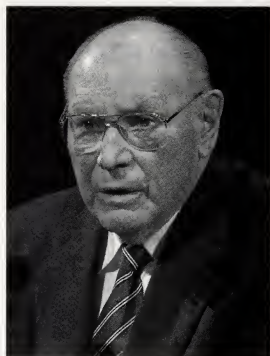
Jeg efterlader jer min kærlighed, mit vidnesbyrd om, at Gud lever, at dette værk er sandt. I kan ikke finde ordet *pension* i Bibelen. Jeg tror ikke, at I kan finde ordet i et bibelleksikon. Er det ikke interessant at tænke på, hvad der kan ske i vores tilværelse i dag, og på de muligheder der ligger forude for os, hvis vi tror på og forstår og har viljen og engagementet til at efterleve principperne i Jesu Kristi evangelium og velsigne andre?

Må I blive velsignet dermed. Må I have en brændende følelse i jeres hjerte. Må I føle, som jeg gør denne dag, at dette værk er sandt, og at det er beregnet til os til at hjælpe os med at tilvejebringe den evige plan for frelse og ophøjelse. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Fasteloven

Ældste Joseph B. Wirthlin
De Tolv Apostles Kvorum

»Faste tillige med indtrængende bøn giver stor kraft. Den kan fylde sindet med Åndens åbenbaringer. Den kan styrke os i fristelsens stund.«

Mine elskede brødre og søstre, jeg føler som jer, at ældste David B. Haight er en inspiration for hele Kirken og mange andre.

På Galilæas sandede og stenede veje vandrede for to tusinde år siden en mand, som kun få anerkendte som den, han virkelig var: Skaberen af verdenerne, Forløseren, Guds Søn.

En lovkyndig kom til ham og spurgte: »Mester, hvad er det største bud?«

Jesus svarede: »›Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og af hele dit sind.‹

Det er det største og det første bud.

Men der er et andet, som står lige med det: ›Du skal elske din næste som dig selv.‹

På de to bud hviler hele loven og profeterne.«[1]

Ved hjælp af profeten Joseph Smith har Herren endnu engang oprettet sin kirke blandt menneskene. Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, som er blevet gengivet til jorden i disse sidste dage, er centreret om disse bud, som Frelseren forkyndte som de største: At elske vor himmelske Fader og at elske vores næste. Frelseren har sagt: »Dersom du elsker mig, skal du tjene mig og holde alle mine bud.«[2] En af måderne, hvorpå vi viser vores kærlighed, er ved at overholde fasteloven. Denne lov bygger på et grundlæggende og dog dybsindigt princip – en enkelt handling – at hvis den bliver overholdt i den rette ånd, hjælper den os nærmere vor himmelske Fader og styrker vores tro, mens den på samme tid er med til at lette andres byrder.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bliver medlemmerne opfordret til at faste, når som helst de har særlig brug for at styrke deres tro, samt at faste regelmæssig hver måned på fastedagen. På den dag afholder vi os fra at spise og drikke ved to på hinanden følgende måltider, vi taler med vor himmelske Fader og yder et fasteoffer for at hjælpe de fattige. Offergaven bør mindst have samme værdi som den mad, vi ville have spist. Den første søndag i hver måned er typisk afsat til fastesøndag. På den dag bliver de medlemmer, som fysisk er i stand til det, opfordret til at faste, bede, bære vidnesbyrd om evangeliets sandhed og betale et gavmildt fasteoffer. »Fasteloven,« sagde ældste Milton R. Hunter, »er sandsynligvis lige så

gammel som menneskeslægten ... I fordums tider gav profeterne gentagne gange kirkens medlemmer befaling om at overholde fasteloven og at bede.«[3]

Vi lægger mærke til, at i skrifterne er faste næsten altid knyttet til bøn. Uden bøn er faste ikke en fuldstændig faste, det er blot at være sulten. Hvis vi vil have, at vores faste skal være andet [end blot at undlade at spise], må vi opløfte hjertet, sindet og stemmen i bøn til vor himmelske Fader. Faste tillige med indtrængende bøn giver stor kraft. Den kan fylde sindet med Åndens åbenbaringer. Den kan styrke os i fristelsens stund.

Faste og bøn kan hjælpe os med udvikle mod og selvtillid. Det kan give os karakterstyrke og opbygge vores selvbeherskelse og disciplin. Når vi faster, har vore retfærdige bønner ofte større kraft. Vores vidnesbyrd vokser. Vi modnes åndeligt og følelsesmæssigt og helliggør vores sjæl. Hver gang vi faster, får vi en smule mere kontrol over vore verdslige ønsker og lyster.

Faste og bøn kan hjælpe os i vores familie og i vores daglige arbejde. De kan hjælpe os med at højne vore kaldelser i Kirken. Præsident Ezra Taft Benson har sagt: »Hvis du ønsker at føle ånden i dit nye embede og kaldelse som ny præsident for et kvorum, et nyt højrådsmedlem, en ny biskop [eller tillad mig at sige en hjælpeforeningspræsidentinde] – så prøv at faste i et stykke tid. Jeg mener ikke, at du skal springe ét måltid over, og så spise dobbelt så meget til næste måltid. Jeg mener, at du virkelig skal faste og bede i det stykke tid. Det giver dig i højere grad end noget andet, jeg kender til, den virkelige ånd i dit embede og kaldelse og lader Ånden virke gennem dig.«[4]

Profeten Joseph Smith har sagt: »Lad dette være et eksempel for alle hellige, så skal der aldrig mangle brød: Når de fattige sulter, lad da dem, som har noget, faste én dag og give, hvad de ellers ville have spist, til biskopperne til de fattige

Trapper ved siden af Konferencecentrets sydvendte døre fører op til centrets balkon og den åbne plads og have på taget.

og alle vil have rigeligt i lang tid.«[5]

Mormons Bogs profeter lærte os om fasteloven: »Og nu glædede Nephis folk sig meget over, at Herren igen havde udfriet dem af deres fjenders hænder; derfor opsendte de deres tak til Herren, deres Gud, ja, de fastede og bad meget og dyrkede Gud med stor glæde.«[6]

Den stærke kombination af faste og bøn belyses ved Mosiahs fire sønners eksempel. De kæmpede en ulige kamp, og udførte dog mirakler

ved at bringe tusindvis af lamanitterne til kundskab om sandheden. De fortalte om hemmeligheden ved deres succes. De havde gransket skrifterne og »hengivet sig til megen bøn og faste.« Hvad var resultatet? »De [havde] profetiens og åbenbarelsens ånd, og når de lærte fra sig, lærte de med magt og myndighed fra Gud.«[7]

Når vi faster, brødre og søstre, føler vi os sultne. Og for en stund sætter vi i bogstaveligste forstand os selv i den sultnes og den nødlidendes sted. Når vi gør dette, får vi større forståelse for de afsavn, de måtte føle. Når vi giver en offergave til biskoppen for at lindre andres lidelser, gør vi ikke blot noget ypperligt for andre, men vi gør også noget vidunderligt for os selv. Kong Benjamin sagde, at når vi giver af vores gods til de fattige, »kan [vi] blive ved med at have forladelse for [vore] synder fra dag til dag.«[8]

En anden profet fra Mormons Bog, Amulek, forklarede, at ofte har vore bønner ingen kraft, fordi vi har vendt ryggen til de nødlidende.[9] Hvis I føler, at vor himmelske Fader ikke lytter til jeres bønner, så spørg jer selv, om I lytter til de fattiges, de syges, de sultnes og de plagedes bønner.

Nogle betragter det overvældende behov i verden og tænker: »Kan jeg overhovedet gøre noget, der batter noget?«

Jeg vil fortælle jer en ting, som I kan gøre. I kan efterleve fasteloven og yde et gavmildt fasteoffer.

Fasteofferet bruges kun til ét formål: At velsigne de nødlidende. Hver eneste krone, I giver til biskoppen som fasteoffer, går til at hjælpe de fattige. Når bidragene overstiger de lokale behov, overføres de, så de kan opfylde behov andre steder.

Som Herren Jesu Kristi apostel har jeg rejst over hele verden og vidnet om ham. Jeg står foran jer i dag for at bære endnu et vidnesbyrd – et vidnesbyrd om, at millioner af vor himmelske Faders børn lider og er i nød. Alt for mange i verden i dag – i tusindvis af familier – lider nød hver eneste dag. De sulter. De er forfrosne. De lider af sygdomme. De sørger over deres børn. De sørger, fordi deres familie er utryg. Disse mennesker er ikke fremmede og udlændinge, men vor himmelske Faders børn. De er vore brødre og søstre. De er »de helliges medborgere og hører til Guds husstand«.[10] Deres inderlige bønner stiger op til himlen om et pusterum og om lindring af deres lidelser. I netop denne stund på denne dag beder endog nogle af vores Kirkes medlemmer om det mirakel, som vil lade dem hæve sig op over den lidelse, der omgiver dem. Hvis vi, mens vi har midlerne til det, ikke føler med dem og kommer dem til undsætning, er vi i fare for at blive blandt dem, som profeten Moroni talte om, da han sagde: »Thi se, I elsker penge og jeres gods, jeres fine klæder ... mere, end I elsker de fattige og nødlidende, de syge og de lidende.«[11]

Jeg husker tydeligt min far, biskoppen for vores ward, som fyldte min lille røde trækvogn med mad og tøj og derefter bad mig – som diakon i Kirken – om at trække vognen efter mig og besøge de nødlidende i vores ward.

Når fasteoffermidlerne var blevet brugt op, tog far ofte penge fra sin egen pung til at købe mad til de fattige i hans flok for, så de ikke skulle sulte. Dette var under den store lavkonjunktur i 30'erne, og mange familier led.

Jeg husker især, at jeg besøgte en familie: En svagelig mor, en arbejdsløs og modløs far og fem børn med blege ansigter, alle forsagte og sultne. Jeg husker den taknemmelighed, som strålede fra deres ansigter, da jeg gik hen til deres dør med min vogn, der næsten flød over af forsyninger. Jeg husker, hvordan børnene smilede. Jeg husker, hvordan moderen græd. Og jeg husker, hvordan faderen stod med bøjet hoved uden at kunne sige et ord.

Disse indtryk og mange andre skabte i mig en kærlighed til de fattige, en kærlighed til min far, der tjente som hyrde for flokken, og en kærlighed til de trofaste og gavmilde medlemmer af Kirken, som ofrede så meget for at være med til at lindre andres lidelser.

Brødre og søstre, på en måde kan I også bringe en nødlidende familie en vogn fyldt til randen med håb. Hvordan? Ved at betale et stort fasteoffer.

Forældre, lær jeres børn glæden ved en rigtig faste. Og hvordan gør I så det? På samme måde som ved ethvert andet evangelisk princip – lad dem se jer efterleve det ved jeres eksempel. Hjælp dem derefter med

Et vandfald følger tre niveauer ned langs Konferencecentrets ydre.

at efterleve fasteloven selv, lidt efter lidt. De kan faste, og de kan også betale et fasteoffer, hvis de vil. Når vi lærer vore børn at faste, kan det give dem kraft til at modstå fristelser på livets rejse.

Hvor stort et fasteoffer bør vi betale? Mine brødre og søstre, størrelsen af vores offergave til at velsigne de fattige med er en målestok for vores taknemmelighed over for vor himmelske Fader. Vil vi, som er blevet så rigt velsignet, vende ryggen til dem, som har brug for vores hjælp? Det at betale et gavmildt fasteoffer er en målestok for vores villighed til at indvie os selv til at lindre andres lidelser.

Bror Marion G. Romney, som var biskop for vores ward, da jeg blev kaldet til at tage på mission, og som senere tjente som medlem af Det Første Præsidentskab i Kirken, har givet denne formaning: »Yd gavmildt, så I selv kan vokse. Lad være med at give kun for at gavne de fattige, men giv også af hensyn til jeres eget velbefindende. Giv tilstrækkeligt, således at I kan hengive jer til Guds rige gennem indvielsen af jeres midler og jeres tid.«[12]

Kirkens diakoner har et helligt ansvar for at besøge hvert eneste medlem i deres hjem for at indsamle fasteofre til de fattige. Præsident Thomas S. Monson har engang fortalt mig, hvordan han som ung biskop begyndte at fornemme, at de unge diakoner i sit ward beklagede sig over at skulle stå så tidligt op for at indsamle fasteofre. I stedet for at gå i rette med de unge mænd, tog denne vise biskop dem med til Welfare Square i Salt Lake City.

Der mødte drengene en handicappet kvinde, som betjente omstillingsbordet. De så en blind mand, som satte etiketter på dåser, og en ældre broder, som satte varer på hylder. Som følge af det, de så, sagde præsident Monson, »blev drengene meget stille, da de så, hvad der kom ud af deres indsats med hver måned at indsamle de hellige fasteoffermidler, som bruges til gavn for dem, der lider nød, og skaber arbejde til dem, der ellers ville gå ledige.«[13]

Som medlemmer af Kirken har vi et helligt ansvar for at bistå dem, der er i nød, og for at være med til at løfte deres tunge byrder. Overholdelse af fasteloven kan hjælpe alle mennesker fra alle lande. Præsident Gordon B. Hinckley har spurgt: »Hvad ville der ske, hvis fastedagens og fasteofrets principper blev overholdt i hele verden? De sultne ville få mad, de nøgne ville få tøj på kroppen og de hjemløse kunne få ly ... Et nyt mål af omsorg og uselviskhed ville vokse frem i menneskers hjerter overalt.«[14]

Faste i den rette ånd og på Herrens måde giver os åndelig energi, styrker vores selvbeherskelse, fylder vores hjem med fred, oplyser vores hjerte med glæde, giver os styrke til at modstå fristelser, bereder os til modgangstider og åbner himlens vinduer.

Lyt til de rige velsignelser, der er blevet profeteret for dem, som efterlever fasteloven: »Da kalder du, og Herren vil svare, da råber du om hjælp, og han siger: Her er jeg! ... Herren vil altid lede dig, selv i øde egne vil han mætte dig ... så du bliver som en frodig have, som et kildevæld, hvis vand ikke svigter.«[15]

Når vi efterlever fasteloven, kommer vi ikke blot Gud nærmere ved bøn, men vi bespiser de sultne og tager os af de fattige. Hver gang vi gør dette, opfylder vi begge de store bud, hvorpå »hele loven og profeterne«[16] hviler.

Jeg ved, at Jesus Kristus lever. Jeg ved, at præsident Gordon B. Hinckley er vores profet, seer og åbenbarer. Og jeg bærer højtideligt vidnesbyrd om dette. Jeg bærer også vidnesbyrd om, at han, som følte med »disse ... mindste,«[17] ser med kærlighed og medfølelse på dem i vore dage, »som styrker de svage, støtter de nedhængende hænder og styrker de matte knæ.«[18]

Sammen med de store apostle, som er gået forud for os, opløfter jeg stemmen med et vidnesbyrd og et løfte om, at de, som efterlever fasteloven, visselig skal finde de rige velsignelser, som er knyttet til dette hellige princip. Om dette bærer jeg højtideligt vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. □

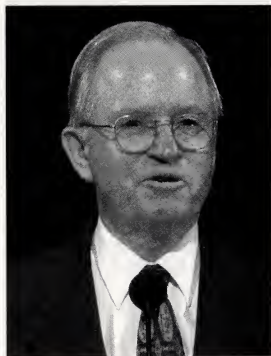
NOTER

1. Matt 22:37-40.
2. L&P 42:29.
3. *Will a Man Rob God?*, 1952, s. 207-208.
4. *Teachings of Ezra Taft Benson*, s. 331-332.
5. *History of the Church*, 7:413.
6. Alma 45:1.
7. Se Alma 17:2-3.
8. Mosiah 4:26.
9. Se Alma 34:28.
10. Ef 2:19.
11. Mormon 8:37.
12. »The Blessings of the Fast,« *Ensign*, juli 1982, s. 4.
13. Se »Herrens metode«, *Den danske Stjerne*, apr. 1978, s. 10.
14. »Kirkens tilstand«, *Stjernen*, juli 1991, s. 55.
15. Es 58:9, 11.
16. Matt 22:40.
17. Matt 25:40.
18. L&P 81:5.

Forenet i kærlighed og vidnesbyrd

Ældste John K. Carmack
De Halvfjerds

»Kirkens medlemmer er forenede i Kristus i kraft af kærlighed og vidnesbyrd. Denne uddelings vej til Frelseren er gennem Joseph og Mormons Bog.«

For 17 år siden i dag under generalkonferencens møde søndag eftermiddag tog jeg imod præsident Hinckleys udfordring til at tale som repræsentant for os seks nykaldede halvfjerdsere, som havde taget imod vores kaldelse. Mens jeg ventede på, at det skulle blive min tur halvvejs gennem mødet, stod jeg mellem to store apostle – ældsterne Marvin J. Ashton og Bruce R. McConkie. Jeg kunne føle deres kærlighed og støtte, mens jeg med stor frygt stirrede på mængden af hellige, der var samlet i Tabernaklet. I øvrigt er vi fire gange så mange i dag. Ældste Ashton, som fornemmede, hvordan jeg havde det, hviskede: »Jeg ved, det er et frygtindgydende syn, men de er alle dine venner.« Mens jeg stod der og skulle tale for første gang, følte jeg de helliges kærlighed skylle ind over mig. Siden da har Shirley og jeg, overalt hvor vore verdensomspændende opgaver har ført os hen, følt den samme kærlighed og forsøgt at gengælde den.

De helliges sammenhold er enestående og stærkt. Jeg har set og følt det på bogstavelig talt hver eneste kontinent og på øerne i havet. Dette sammenhold er en af de vigtigste årsager til, at Kirken vokser. Uden det ville vi blive svage. Som Jesus sagde: »En by eller et hus i splid med sig selv kan ikke bestå.«[1] Splittelse og kløfter er der nok af i verden, men »vi er ikke delte, alle er som ét«[2]. Vi er ét under vores profets åndelige ledelse. Vores rigdom, sociale status eller hudfarve betyder ikke noget. Evangeliets festmåltid er frit tilgængeligt for alle, som ønsker at spise af lækkerierne. Jesus sagde til sine disciple: »Mange skal komme fra øst og vest og sidde til bords med Abraham og Isak og Jakob i Himmeriget.«[3] Kirken bevæger sig stille frem mod højdepunktet – ligesom et stort symfoniorkester der nærmer sig et klimaks – og styrker lokalområderne, efterhånden som den vokser.

Vi nyder dette sammenhold i kraft af kærligheden. Vi kan hverken købe det eller gennemtvinge det. Vores metode er at »lede ... med større kærlighed til sig ... Men overtaler aldrig dig.«[4] I det omfang vi arbejder på andre måder, mindsker vi vores ret til at blive anerkendt som Kristi disciple. »Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden.«[5]

Denne forenende kærlighed er knyttet sammen med vores individuelle vidnesbyrd. Næsten ethvert medlem kunne og ville tage imod udfordringen, hvis de blev bedt om at bære deres vidnesbyrd ved denne konference. Ja, vi er forenet i kærlighed og vidnesbyrd.

Mit vidnesbyrd er bygget på den faste overbevisning, at Mormons Bog er sand, og at Jesus er vor Frelser. Denne åndelige grundvold har hjulpet mig til at klare mig igennem udfordringens og tvivlens storme. Jeg begyndte at læse Mormons Bog i min ungdom og har fortsat dermed og lærer og nyder af ånden i den, hver gang jeg studerer den.

Som en blandt den sidste gruppe missionærer, der blev kaldet, inden Koreakrigen krævede, at vore unge mænd skulle tjene i militæret, deltog jeg i omkring fem dages undervisning i missionshjemmet på State Street i Salt Lake City. En af vore lærere var Bryant S. Hinckley, en fremtrædende kirkeleder og en inspirerende lærer. Han bad de forsamlede missionærer om at fortælle, hvorfor de troede, at Mormons Bog var sand. Jeg var imponeret over de mange forskellige årsager, som missionærerne fortalte om. Ved den lejlighed sagde jeg, at ud over Helligåndens vidnesbyrd, så havde antallet af nye navne på personer, steder, dyr og ting i Mormons Bog gjort indtryk på mig.

Nu, 50 år senere gør disse nye navne stadig indtryk på mig. Da nogle forskere rapporterede om, at de i den sydlige del af den arabiske halvø havde fundet visse sten med navnet *Nahom* indgraveret på dem, lyttede jeg efter. Disse inskriptioner menes at stamme fra omkring 700 f.Kr. Vi læser, at Ishmael blev begravet på et sted, der blev kaldt

Nahom. Nahom er et af de navne, der gjorde indtryk på mig.

Beviserne på Mormons Bogs autenticitet hober sig fortsat op. Under sin mission i Tyskland fandt Jack Welch mange vers i Mosiahs Bog, som tydelig danner kiasmer eller gentagelser i et bestemt mønster. Denne opdagelse var bevis på, at bogen blev forfattet i fordums tid, snarere end i vore dage. Forskerne finder og udgiver fortsat nye opdagelser om, hvad der står i bogen, og hvordan det står. En anset litteraturprofessor har for nylig udgivet en bog, der indeholder resultaterne af hans livslange studium af Mormons Bog og i detaljer forklarer dens forskelligartede litterære former.[6] Statistikere har fundet bevis på, at bogen er skrevet af mange forskellige forfattere. Skønt disse beviser har styrket mit vidnesbyrd, så er det oprindelige, stærke vidnesbyrd fra Helligånden stadig lige urokkeligt og uforandret. Det er også blevet bekræftet for mig mange gange.

Jeg spekulerer også på, om vi fuldt ud påskønner værdien og styrken af vidnernes vidnesbyrd i hvert eneste eksemplar af Mormons Bog. Oliver Cowdery, David Whitmer og Martin Harris så pladerne og englen. Og Joseph viste også guldpladerne til otte andre mænd, som så og løftede på dem.[7] Disse vidner tilbagekaldte ikke deres vidnesbyrd og ej heller er deres udgivne vidnesbyrd nogen sinde på nogen måde blevet draget i tvivl. Disse yderligere otte vidner sagde i virkeligheden: »Ja, vi så og løftede på de plader. Joseph havde dem.« Vidnerne har været vigtige for mig. Herren sagde til Joseph, at disse vidners erklæringer beviser »overfor verden, at den hellige skrift er sand, og at Gud inspirerer menneskene og kalder dem til sit hellige værk i denne tid og slægt så vel som i fordums dage.«[8]

Når vi så har fundet ud af, at bogen er sand, må vi dernæst spørge: »Hvad er dens budskab?« Alma – og professor Welch siger i øvrigt, at de har opdaget gammel brug af ordet Alma – Alma talte til Gideons folk

og satte fingeren på bogens centrale budskab. Han sagde: »Der skal ske mange ting herefter, og der er een ting, der er af større vigtighed end alt andet; thi tiden er ikke langt borte, da Forløseren skal komme og bo blandt sit folk.«[9] Ja, selvfølgelig, Alma, Jesu komme og hans forsoning, som blev udvirket i Getsemane og på korset, er visselig vigtigere end al anden kundskab, som et menneske kan tilegne sig. Og Mormons Bog er »Endnu et vidne om Jesus Kristus«, sådan som undertitlen forkynder.

Inden jeg nogen sinde læste Mormons Bog, havde jeg et barns vidnesbyrd om Jesus. Jeg blev for første gang bevidst om Jesus, da min farmor Carmack, en ikke ret kendt kunstner, gjorde mig opmærksom på den smukke solnedgang i Arizona og spurgte: »John Kay, hvem har skabt denne smukke verden?« Hun besvarede sit eget spørgsmål ved at forklare: »Jesus har skabt denne verden. Ja, det har han.« Farmor havde selvfølgelig ret. Jesus Kristus, Guds Søn, skabte verdenerne under Faderens ledelse.[10] For resten bør bedsteforældre ikke undervurdere den indflydelse, de har på deres børnebørns liv.

Kristi forsoning er den centrale lære, men det har været til endnu større trøst og gavn for mig at vide, hvor vidunderligt tilgængelig og individuel hans barmhjertighed og hjælp har været for mig personligt. Disse velkendte ord rummer mine følelser om denne vigtige side af Jesu indflydelse og virke.

»I alle slags kår, enten syg eller karsk,
i fattigdoms dal eller rigdommens
marsk,

i hjem eller ude, på land eller sø,
dig tilhører livet, og du skal aldrig
dø.«[11]

I de kaotiske øjeblikke, som vi alle synes at komme ud for – når vi er ængstelige eller fortvivlede, når vi bliver misforstået og nedvurderet, sådan som livet måtte kræve det af os – kan og vil Frelseren yde os hjælp i nødens stund. Hans hjælp bringer os fred. Har han ikke sagt: »I verden har I trængsler,« men »I [skal] have fred i mig«?[12] Åh, hvor har jeg haft behov for den fred! Og den har været til rådighed under alle forhold, sådan som livet og omstændighederne har krævet det af mig.

Afslutningsvis: Kirkens medlemmer er forenede i Kristus i kraft af kærlighed og vidnesbyrd. Denne uddelings vej til Frelseren er gennem Joseph og Mormons Bog.[13] Således kan vi være sikre på, at beretningen i Det Nye Testamente er sand. Jesus er vor Herre og Forløser. Ved enhver lejlighed bør vi forkynde: »Halleluja! O, store Gud!«

Præsident Hinckley er hans profet på jorden. Dette er hans kirke. Måtte vores sammenhold udgøre et bevis for verden om, at vi er hans disciple. I Jesu Kristi navn. Amen. □

NOTER

1. Matt 12:25.
2. »Fremad, Herrens stridsmænd«, *Salmer og sange*, nr. 163.
3. Matt 8:11.
4. »Glem ej, at hver og en har ret«, *Salmer og sange*, nr. 156.
5. Joh 13:35.
6. Richard Dilworth Rust, *Feasting on the Word: The Literary Testimony of the Book of Mormon*, 1997.
7. »Otte vidners vidnesbyrd«, Mormons Bog.
8. L&P 20:11.
9. Alma 7:7.
10. Se Hebr 1:1-2.
11. »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38.
12. Joh 16:33.
13. L&P 5:10.

Berigende tempelbesøg

Ældste L. Lionel Kendrick
De Halvfjerds

»Der er forskel på blot at komme i templet og have en stor, åndelig oplevelse.«

En af de store velsignelser, som vi nyder i vor tid, er muligheden for at komme i templet. Med et stadig stigende antal templer er templets velsignelser til rådighed for et voksende antal medlemmer af Kirken.

Disse velsignelser bør vi ikke tage let på. Frelseren har givet denne befaling: »Driv ikke spøg med hellige ting« (L&P 6:12). Templet og de hellige ordinancer er i sandhed hellige, og vi bør være åndeligt følsomme over for dem. Det er en hellig velsignelse at komme i templet for at tilbede Herren.

Der er forskel på blot at komme i templet og have en stor, åndelig oplevelse. Templets virkelige velsignelser får vi først, når vi beriger vores tempelbesøg. For at kunne gøre dette, må vi føle ærbødighed for templet og være indstillet på at tilbede.

EN ÆRBØDIG AND

Alle, som kommer i templet, bør huske det råd Herren gav, da han sagde: »Nær ... ærefrygt for min helligdom« (3 Mos 19:30). Ærbødighed er et udtryk for dyb respekt, ære og tilbedelse af Herren. Det er at have ærbødighed for hans navn, for hans ord, for hans ordinancer og pagter, for hans tjenere, for hans kirkebygninger og for hans templer.

Det er et ydre tegn på en indre følelse, som vi har over for ham. Vi bør altid huske på, at det er på hans invitation, at vi kommer til hans hellige hus, Herrens tempel. Vi bør tage imod hans invitation ved at være værdige, ved at være forberedte og ved at prioritere templet højt i vores liv. Mens vi er i templet, bør vi handle, som om vi var i hans hellige nærhed.

Det at være ærbødig er ikke kun at være stille. Det indebærer en bevidsthed om, hvad der finder sted. Det indebærer et guddommeligt ønske om at lære og at være modtagelig for Åndens tilskyndelser. Det indebærer, at man stræber efter mere lys og kundskab. Manglende ærbødighed er ikke kun respektløshed over for Guddommen, men det gør det også umuligt for Ånden at lære os det, som vi har brug for at vide.

Konferencecentret set fra North Temple Street.

Det er i templet, at vi må tale med et ærbødigt tonefald. Ærbødighed er hverken uvæsentligt eller trivielt. Det har evige følger og bør behandles som af guddommelig beskaffenhed. For at kunne være ærbødige i templet må vi fornemme, at det er et rent sted og et helligt sted.

Et rent sted. Templet er et rent sted. Det er af allerstørste vigtighed, at vi holder templet rent og helligt. Frelseren har givet dette løfte:

»Og om mit folk bygger mig et hus i Herrens navn og ikke lader noget urent komme derind ... skal min herlighed hvile over det.

Ja, og jeg vil være nærværende der; thi jeg vil komme ind i det« (L&P 97:15-16).

De, der træder ind i templet, bør forberede både hjertet og sindet. De bør være i stand til at svare bekræftende på de spørgsmål, som Alma stillede, da han sagde: »Kan I se op til Gud på den dag med rent hjerte og rene hænder: Jeg spørger jer: Kan I se op med Guds billede prentet i bevidstheden?« (Alma 5:19).

Når vi er ærbødige i templet, er vi med til at holde det rent og helligt, fri for det, der forstyrrer og krænker Ånden. Vi må huske ikke at sige eller gøre noget, der ville krænke Herren.

Præsident David O. McKay gav følgende råd: »Når I træder indenfor i en kirkebygning, kommer I ind i vor himmelske Faders nærhed, og denne tanke bør i tilstrækkelig grad tilskynde jer til at berede jeres hjerte, jeres sind og endog jeres påklædning, så I på passende og sømmelig vis kan sidde i hans nærhed« (*Improvement Era,* juli 1962, s. 509).

Ærbødighed indebærer, at vi tænker, taler, føler og handler, som om vi var i Herrens nærhed.

Et helligt sted. Templet er et helligt sted. Det er det helligste sted på jorden og bør behandles med den allerstørste grad af ærbødighed og respekt. Ærbødighed i templet er over for Herren et udtryk for, at vi betragter det som helligt, og at vi anerkender, at det virkelig er hans hellige hus.

EN TILBEDENDE ÅND

Templet er et sted, hvor vi tilbeder. Ærbødighed er en ophøjet form for tilbedelse. Det er den form for tilbedelse, som findes i det celestiale rige. I det syn om de forskellige grader af herlighed, som profeten Joseph Smith fik, blev denne celestiale tilbedelse beskrevet med disse ord:

»Og således så vi de celestiales herlighed ... hvor Gud Faderen regerer på sin trone for evig,

for hvis trone alting bøjer sig i ydmyg ærbødighed og giver ham æren fra evighed til evighed« (L&P 76:92-93).

Vores tilbedelse i templet er en forberedelse til at leve i vor himmelske Faders og hans Søns nærhed. Vi bør tilbede dem i ydmyghed og ærbødighed.

Sand tilbedelse af Herren i hans hellige hus betyder, at vi bør berige vores tempelbesøg. Vi kan få en stor, åndelige oplevelse i templet ved at gøre følgende:

For det første må vi lægge verden bag os, når vi træder ind i templet.

For det andet må vi stræbe efter at opnå yderligere lys og kundskab.

Læg verden bag dig. Når vi træder ind i templet, bør vi lægge verden

bag os. Vi bør føle, hvordan det vil være, når vi træder ind i Herrens nærhed? Vi kan tænke over, hvilke tanker, vi ville have, og hvilke samtaler vi ville føre i hans hellige nærhed. Hvis vi kan fatte betydningen af denne fremtidige begivenhed, er det med til at forberede os til at træde ind i hans nærhed og til at lægge verden bag os, når vi træder ind i hans tempel.

1. Tanker

Når vi træder ind på tempelområdet, bør vi lægge vore verdslige tanker bag os og fokusere på de hellige ansvar, som er vore, når vi tjener i Herrens hus.

Vore tanker bør være åndelige. Vi må huske på, at Herren kender vore tanker. Han talte til Ezekiel og sagde: »Jeg kender jeres tanker« (Ez 11:5).

2. Ordvekslinger

Frelseren har givet os et storslået råd angående vore ordvekslinger i templet. Han sagde: »Afstå derfor fra al letfærdig tale, al latter … al stolthed og letsindighed« (L&P 88:121).

På samme måde som vi lægger vore verdslige tanker bag os, når vi træder ind på tempelområdet, således bør vi også lægge vore verdslige samtaler bag os. Det er ikke passende at tale om eller drøfte forretninger, fornøjelser eller aktuelle begivenheder i templet.

Det er ikke blot vigtigt, hvad vi siger i templet, men også hvordan vi taler. Vi bør altid tale i et blidt og dæmpet tonefald overalt i templet. Dette bør være vores tempelstemme.

Der bør herske stilhed i de værelser i templet, hvor der udføres hellige ordinancer, bortset fra nødvendige ordvekslinger i forbindelse med ordinancernes udførelse. Disse ordinanceværelser er hellige, og bør ikke benyttes til nogen verdslige samtaler overhovedet.

Frelseren har givet os et kærligt råd, som hjælper os til at berige vores tempelbesøg ved at lægge verden bag os: »Og sandelig siger jeg dig: Du skal lægge de verdslige ting til side og søge det, der hører til en bedre verden« (L&P 25:10).

Måske ville det være passende for os at erindre os Frelserens irettesættende ord til David Whitmer:

»Dit sind har været mere bekymret for denne verdens ting end for de ting, der tilhører mig … Du har ikke givet agt på min Ånd …

Derfor er du blevet overladt til dig selv for at adspørge mig« (L&P 30:2-3).

Stræb efter at opnå yderligere lys og kundskab. Det er ikke en passiv proces at opnå yderligere lys og kundskab. Det indebærer, at man fokuserer på det, der hører Ånden til, og at man stræber efter at drage de åndelige erfaringer, man kan. Frelseren gav følgende råd: »Og dersom I kun har øje for min ære, skal jeres hele legeme blive opfyldt med lys, og der skal intet mørke være i jer, og det legeme, der er fyldt med lys, fatter alle ting« (L&P 88:67).

Helligånden er vores lærer i templet. Han underviser i principper af evig betydning. Det er under denne undervisning, at vi ser sammenhængen mellem det jordiske og det evige. Vi skal huske på, at Ånden kun underviser dem, der er lærevillige. Hvis vi træder ind i templet og stræber efter at opnå yderligere lys og kundskab, kan vi lære og forstå noget nyt under tempelbesøget. Frelseren lovede: »Det, der er af Gud, er lys; og den, der … forbliver i Gud, får mere lys, og det lys bliver klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24).

KONKLUSION

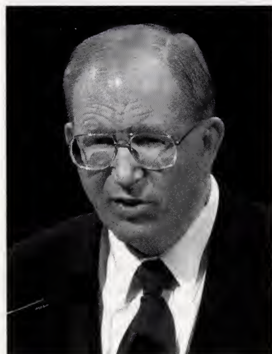
Må vi berige vores tempelbesøg ved hjælp af en ærbødig ånd og behandle det som et rent sted og et helligt sted. Må vi berige vores tempelbesøg ved hjælp af en tilbedende ånd ved at lægge verden bag os og stræbe efter at opnå yderligere lys og kundskab. Hvis vi gør dette, velsigner Herren os, og vi bliver rede til at leve i hans hellige nærhed. Dette vidner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Opbyg riget

Ældste Bruce D. Porter
De Halvfjerds

»Fra de tidligste tider har Herrens kirke været opbygget af almindelige mennesker, som højnede deres kaldelser i ydmyghed og hengivenhed.«

For næsten 25 år siden boede vores familie i Massachusetts, hvor jeg studerede Mit studium var meget krævende, så jeg havde ikke megen fritid. En søndag i kirken kom wardets primarypræsidentinde hen til mig og spurgte, om jeg kunne vikariere som primarylærer de næste to uger. Dengang blev Primary afholdt på en hverdagsaften, og jeg vidste, at det ville blive vanskeligt at finde tid i min kalender til at undervise klassen. Men efter nogen tøven indvilligede jeg.

Dagen kom, hvor jeg skulle undervise i Primary. Samme eftermiddag havde jeg siddet på universitetets bibliotek og været opslugt af en bog om international politik. Det emne, jeg læste om, syntes på en eller anden måde at være vigtigere end den forestående primaryklasse. Som følge heraf udsatte jeg at gennemgå den lektion, jeg skulle forberede, indtil der kun var en halv time, til klassen skulle begynde. Derefter gik jeg fra biblioteket til vores wards kirkesal, som lå i udkanten af universitetsområdet. Min uvillige indstilling må have fået mig til at gå langsommere, for jeg kom et par minutter for sent. Da jeg nåede døren ind til primarylokalet, var børnene lige begyndt at synge indledningssangen. Det var en sang, jeg aldrig havde hørt før, en sang, hvis melodi og budskab rørte mig dybt:

Som jeg har elsket,
elsker hverandre,
lyd min befaling:
Elsker hverandre,
Derpå skal kendes,
om I vil mig følge:
At I vil elske
hverandre!
(»Elsker hverandre«, *Salmer og sange*, nr. 199).

Mens jeg stod betaget i døråbningen, vidnede Ånden for mig, at jeg så den vigtigste klasse, der blev afholdt i Cambridge i Massachusetts den dag.

Ovre i universitetet i snesevis af klasseværelser og laboratorier var hengivne videnskabsmænd i færd med at finde svarene på verdens problemer. Hvor værdifulde sådanne bestræbelser end måtte have været, så var de endelige svar på problemerne i en plaget verden ikke at finde på universitetet. Her foran mig var Herrens svar: Den stille opbyggelse af hans rige på jorden ved at undervise i Jesu Kristi evangelium. Det, der fandt sted i Primary den dag, var en lille del af en guddommeligt åbenbaret plan for frelse af en falden verden.

I oktober 1831 sagde Herren med hensyn til genoprettelsen: »Guds riges nøgler er overladt menneskene på jorden, og fra nu af skal evangeliet udgå til jordens ender, ligesom den sten, der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder hele jorden« (L&P 65:2). Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er det rige, hvis skæbne det er at opfylde hele jorden. I henhold til den Almægtiges mirakuløse visdom vil opbyggelsen af Guds rige i de sidste dage ske ved lige så enkle og simple midler, som det jeg så i Primary den dag.

Vi glæder os over at høre om templer, som bliver opført overalt på jorden og om fjerne lande, som åbner dørene for evangeliet. Herrens kirke, som er bygget på apostlenes og profeternes grundvold, bliver bragt ud til hele verden af missionærer, som er kaldet til at forkynde hans ord. Engang, vil vi måske se opbyggelsen af riget som noget, der finder sted i det fjerne, langt borte fra vores egen gren eller ward. I virkeligheden har Kirken fremgang både ved at vokse udadtil og ved at blive lutret indadtil. »Thi Zion skal tiltage i skønhed og hellighed, dets grænser skal udvides og dets stave befæstes« (L&P 82:14).

Vi behøver ikke at blive kaldet til at tjene langt fra hjemmet, ej heller behøver vi at have en fremtrædende stilling i Kirken eller i verden for at kunne opbygge Herrens rige. Vi bygger det i vores hjerte, når vi opelsker Guds Ånd i vores liv. Vi bygger det i vores familie ved at indgyde vore børn tro. Og vi bygger det gennem Kirkens organisation, når vi ærer vore kaldelser og fortæller vore naboer og venner om evangeliet.

Mens missionærerne arbejder i de marker, der er rede til at blive høstet, arbejder andre i markerne derhjemme på at styrke riget i wardet og det lokalsamfund, de bor i. Fra de tidligste tider har Herrens

kirke været opbygget af almindelige mennesker, som højnede deres kaldelser i ydmyghed og hengivenhed. Det betyder ikke noget, hvilken stilling vi er kaldet til at tjene i, når blot vi handler »med al flid« (L&P 107:99). Som der står i en af vore dages åbenbaringer: »Bliv derfor ikke trætte af at gøre godt, thi I lægger grundvolden til et stort værk, og af de små ting kommer det, som er stort« (L&P 64:33).

Præsident Joseph F. Smith bemærkede engang, at »en sag vindes ikke i en enkelt generation« (*Evangeliske lærdomme*, s. 99). Mere end nogen andre steder er det i familien, i den stille helligdom som hjemmet er, at generationerne forener sig om at opbygge Guds rige. Børneopdragelse er et guddommeligt værk. Det Første Præsidentskab har bedt Kirkens forældre om at holde familieaften og bede familiebøn, om at studere evangeliet i hjemmet og om at tilbringe tid sammen med børnene til lødige aktiviteter. Når far og mor underviser deres børn i de evige sandheder, som de engang blev undervist i, rækker de sandhedens fakkel videre til endnu en generation, og riget vokser sig stærkere.

»Vi er udkigsposter på et fyrtårn,
hvis lys aldrig slukkes«
(»For the Strengh of the Hills«, *Hymns*, nr. 35).

Da jeg voksede op, ledte min far ofte vores familie i evangeliske samtaler omkring middagsbordet. Først nu, når jeg ser tilbage, forstår jeg, hvordan disse stunder sammen med familien bidrog til mit eget vidnesbyrd. Jeg fryder mig ved Esajas' profeti om, at den tid vil komme, da der »over hele Zions bjerg« skal være en sky om dagen og en flammende ild om natten (se Es 4:5), når Guds Ånd bestandigt skal bo i hjemmene hos hans folk.

Herrens rige omfatter ikke kun Kirken og familien, men også hans folks hjerte og sind. Som Frelseren sagde under sit jordiske virke: »Guds rige er midt iblandt jer« (Luk 17:21). Hvis vi virkelig ønsker at bidrage til det store sidste dages værk, må vi alene have Guds ære for øje, vores sind være oplyst af vidnesbyrdet om Jesus (se Åb 19:10), og vores hjerte være rent og helliget. Personlig bøn, studium og meditation er afgørende for opbyggelsen af riget i vores egen sjæl. Det er i de stille øjeblikke, hvor vi funderer og kommunikerer med den Almægtige, at vi kommer til at kende og elske ham som vor Fader.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Guds rige er blevet gengivet til jorden for aldrig mere at blive taget bort. Under vor evige Faders ledelse er Jesus Kristus dette værks Banebryder og Fuldender, Kirkens Hjørnesten og Israels Hellige. I Herrens styrke og kraft kan vi opbygge Guds rige på jorden, så det kan være rede til at møde Himmeriget ved hans komme. Med ordene fra en kampsang, som også kan stå som en hymne til genoprettelsen:

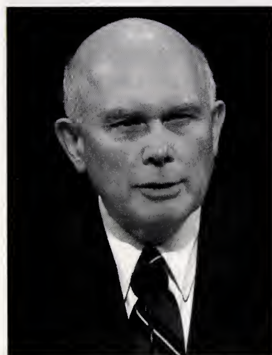
Han blæser i basunen, som aldrig
skal blæse til tilbagetog.
Han sigter menneskenes hjerter
foran sin domstol.
O, vær rask, min sjæl, til at svare
ham, vær jublende, mine fødder.
Vor Gud marcherer frem!
(»Battle Hymn of the Republic«, *Hymns*, nr. 60).

I Jesu Kristi navn. Amen. □

Fokus og prioriteter

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

»Tilgængelig information, som bruges med visdom, er meget mere værd end mangfoldiggjort information, som får lov til at ligge brak.«

Nu da vi nærmer os afslutningen på denne vidunderlige konference, er det passende at spørge os selv, hvad vi vil bestræbe os på at *blive* som følge af det, vi har hørt fra Herrens tjenere.

Vi er ansvarlige og bliver dømt efter, hvordan vi anvender det, vi har modtaget. Dette evige princip gælder for alt, hvad vi er blevet givet. I lignelsen om de betroede talenter (se Matt 25:14-30) underviste Frelseren i dette princip med henblik på anvendelsen af ejendom. Princippet om ansvarlighed gælder også for de kilder til åndelig styrke, som bliver formidlet i de lærdomme, vi er blevet givet, og for de dyrebare timer og dage, som vi hver især bliver tildelt i vores tid på jorden.

Jeg vil gerne udforske, hvordan dette princip om ansvarlighed gælder for vores anvendelse af den ekstra tid og information, vi er blevet givet i vore dage.

Takket være forøgede forventninger til livet og moderne tidsbesparende opfindelser har de fleste af os langt mere fritid end vore forgængere. Vi er ansvarlige for, hvordan vi bruger denne tid. »Du skal ikke bortsløse din tid« (L&P 60:13), og »Hold op med at være lade« (L&P 88:124), befalede Herren de første missionærer og medlemmer. »De hastigt svundne dage,« synger vi i en populær salme, »vi aldrig får igen, kun alt for kort den bliver, og tiden svinder hen. Lad hvert minut udnytte, giv agt på urets slag, thi livet svinder hurtigt, som er det blot en dag« (»Benyt de lyse dage«, *Salmer og sange*, nr. 142).

Betydningen af vores forøgede fritid er blevet mange gange større på grund af den moderne databehandlingsteknologi. På godt og ondt har opfindelser som internettet og cd-rom'er gjort det muligt for os at have et utroligt lager af information, indsigt og billeder lige ved hånden. Tillige med hurtiglavet mad har vi fået hurtige forbindelser og hurtige oplysninger. For nogle af os synes virkningen af disse hjælpekilder at opfylde profeten Daniels profeti om, at »kundskaben skal blive stor« i de sidste dage, og at »mange skal flakke om« (Dan 12:4).

Med meget mere fritid og kolossalt mange flere muligheder at bruge den på, er det klogt at gennemgå de grundlæggende principper, som bør vejlede os. De timelige omstændigheder kan ændre sig, men de evige love og principper, som bør vejlede os i vore valg, ændrer sig aldrig.

I.

Denne morsomme historie indeholder en advarsel. Jeg holder af denne historie, fordi den let kan oversættes til forskellige sprog og kulturer.

To mænd dannede et partnerskab. De byggede et lille skur ud til en befærdet vej. De anskaffede sig en lastbil og kørte den ud til en mark, hvor de købte et vognfuld meloner for en dollar stykket. De kørte den læssede lastbil tilbage til deres skur ved vejen, hvor de solgte deres meloner for en dollar stykket. De kørte tilbage til marken og købte endnu et vognfuld meloner for en dollar stykket. De transporterede dem hen til vejkanten, hvor de endnu engang solgte dem for en dollar stykket. Da de kørte tilbage til marken efter endnu et læs, sagde den ene partner til den anden: »Vi tjener ikke meget på denne forretning, hva?« »Nej, det gør vi ikke,« svarede hans partner. »Tror du, vi skal få fat i en større lastbil?«

Vi har heller ikke brug for et større læs information. Ligesom de to partnere i min historie er vores største behov et tydeligere fokus på, hvordan vi bør værdsætte og anvende det, vi allerede har.

Takket være den moderne teknologi har mange af os indholdet af enorme biblioteker og andre datakilder lige ved hånden. Nogle vælger at bruge utallige timer på at surfe tilfældigt rundt på Internettet, se ligegyldigt TV eller bladre gennem andre bjerge af information. Men med hvilket formål? De, der beskæftiger sig med sådant, er ligesom de to partnere i min historie, som skyndte sig frem og tilbage, hentede mere og mere, men som det ikke lykkedes at fatte den afgørende sandhed, at vi ikke kan få gavn af vore bestræbelser, førend vi forstår den sande værdi af det, som vi allerede har.

En digter har beskrevet dette selvbedrag som et »endeløst kredsløb«, som giver »viden om ord, men uvidenhed om Ordet«, hvorved

»visdom går tabt i viden« og »viden går tabt i information« (T.S. Eliot, »Choruses from ›the Rock‹«, *The Complete Poems and Plays, 1909-1950,* 1962, s. 96).

Vi har tusind gange mere information end Thomas Jefferson eller Abraham Lincoln. Men hvem af os opfatter os som tusind gange klogere eller til større tjeneste for vore medmennesker, end de? Den uovertrufne kvalitet af det, som disse to mænd har givet os – bl.a. Uafhængighedserklæringen og talen fra Gettysburg – kan ikke tilskrives deres store kilder af information, for deres biblioteker var relativt små efter vore standarder. De brugte en begrænset mængde information klogt og inspireret.

Tilgængelig information, som bruges med visdom, er meget mere værd end mangfoldiggjort information, som får lov til at ligge brak. Jeg måtte gøre mig denne indlysende erfaring som jurastuderende.

For over 45 år siden blev jeg præsenteret for et jurabibliotek med hundred tusindvis af jurabøger. (I dag ville et sådant bibliotek indeholde millioner af ekstra sider, som ville være tilgængelige ved hjælp af elektronisk databehandling). Når jeg begyndte at skrive en opgave, tilbragte jeg mange dage med at søge i hundredvis af bøger efter de nødvendige tekster. Jeg lærte snart den indlysende sandhed (som erfarne forskere allerede er bekendt med), at jeg aldrig kunne gøre den stillede opgave færdig inden for den givne tid, medmindre jeg som det første indkredsede min forskning og standsede denne forskning i tide til at analysere, hvad jeg havde fundet, og forfatte mine konklusioner.

Når vi står over en overflod af information i de vidunderlige kilder, vi har fået, må vi begynde med at fokusere, ellers bliver vi sandsynligvis ligesom dem i den velkendte profeti om mennesker i de sidste dage, »som altid vil lære, men aldrig lærer sandheden at kende« (2 Tim 3:7). Vi har også brug for stille stunder og bønfuld meditatioin, når vi bestræber os på at gøre information til kundskab og moden kundskab til visdom.

Vi har også brug for at fokusere for at undgå det, som er skadeligt. Den rigdom af information og billeder, som findes på Internettet, kræver skarp fokus og kontrol for at undgå, at man får adgang til den pornografi, som er en voksende svøbe i vores samfund. Som der for nylig stod i lederen i *Deseret News:* »Billeder, som før i tiden blev gemt af vejen under disken, er nu ikke længere væk end et klik med musen« (»Staying ahead of Pornography«, 21.-22. feb. 2001, A12). Internettet har gjort pornografi tilgængeligt, næsten uden at man skal gøre sig nogen anstrengelse og ofte uden at man skal forlade sit hjem eller værelse. Internettet har også gjort det lettere for glubske voksne, som med ondt i sinde bruger Nettets anonymitet og tilgængelighed til at snige sig ind på børn. Forældre og unge, tag jer i agt!

Der er mange evangeliske fordele ved denne lettilgængelige strøm af information. For eksempel giver Kirkens hjemmeside nu adgang til alle taler fra generalkonferencerne og andet indhold af Kirkens tidsskrifter gennem de sidste 30 år. En lærer kan hente store mængder information om et hvilket som helst emne. Hvis et uddelingsark er velvalgt, kan det være til stor nytte. Men en stor mængde uddelingsark kan svække vores forsøg på at undervise i evangeliske principper med tydelighed og vidnesbyrd. Stakkevis af supplerende materiale kan forarme snarere end at berige, fordi de kan sløre elevernes fokus på de anviste principper og drage dem bort fra bønsomt at forsøge at anvende disse principper i deres eget liv.

Nephi sagde: »Mæt jer med Kristi ord, thi se, hans ord vil fortælle jer alt, hvad I skal gøre« (2 Nephi 32:3). Det er at fokusere. Idet Nephi underviste ud fra skrifterne, sagde han ligeledes: »Jeg anvendte al hellig skrift på os, så at den kunne blive os til gavn og lærdom« (1 Nephi 19:23). Det er at anvende skrifterne på os selv.

Som en yderligere illustration af behovet for at fokusere, når vi anvender og underviser ud fra fortidens store informationskilder, så tænk over den forholdsmæssige værdi for os i vore dage af det råd, som Brigham Young gav nogle tilhørere for 140 år siden med det, som præsident Hinckley og andre af Herrens tjenere siger til hver enkelt af os lige nu ved denne konference. Eller sammenlign værdien for hver enkelt af os af en eller anden kendsgerning eller et råd fra en fjern fortid med det, som vores stavspræsident sagde ved vores sidste stavskonference, eller hvad vores biskop rådede os til sidste søndag.

Vigtigst af alt er dog hvad Ånden hviskede til os i aftes eller i morges angående vore egne konkrete behov. Vi bør hver især passe på, at den nuværende strøm af information ikke lægger så fuldstændig beslag på vores tid, at vi ikke kan fokusere på, høre og give agt på den stille, sagte stemme, som er der til at vejlede hver eneste af os i vore udfordringer i dag.

Jeg håber, at disse advarsler om behovet for at fokusere ikke bliver misforstået som en fjendtlighed mod omhyggelig anvendelse af den nye teknologi, som har gjort, at vi har en sådan rigdom af information lige ved hånden. Hvad dette angår, gentager jeg, hvad Brigham Young har sagt:

»Enhver videnskabelig og kunstnerisk opdagelse, som virkelig er sand og brugbar for mennesket, er givet gennem direkte åbenbaring fra Gud ... Vi bør drage fordel af alle disse store opdagelser ... og give vore børn fordelen ved enhver gren af nyttig viden, berede dem til at gå fremad og effektivt gøre deres del i det store værk« (*Deseret News,* 22. okt. 1862, s. 129).

II.

Vi har også behov for at prioritere. Vore prioriteter afgør, hvad vi stræber efter i livet. Det meste af det, der er blevet undervist i ved denne konference, handler om prioriteter. Jeg håber, at vi giver agt på disse belæringer.

Jesus underviste i prioriteter, da han sagde: »Stræb derfor ikke efter det, der er af denne verden, men stræb først efter at opbygge Guds rige og at grundfæste hans retfærdighed, og så skal alt dette gives jer i tilgift« (JSO, Matt 6:38). »Søg først at opbygge Guds rige« vil sige, at Gud og hans værk får førsteprioritet. Guds gerning er at tilvejebringe evigt liv for sine børn (se Moses 1:39) og alt, hvad dette medfører med hensyn til at føde, opdrage, undervise og besegle vor himmelske Faders børn. Alt andet har lavere prioritet. Tænk over denne sandhed, mens vi ser på nogle lærdomme og nogle eksempler på prioriteter. Som en eller anden har sagt: Hvis vi ikke vælger Guds rige først, så betyder det i det lange løb ikke ret meget, hvad vi har valgt i stedet for det.

Hvad angår kundskab, så er den religionskundskab, der har højest prioritet, den, som vi får i templet. Denne kundskab tilegnes ud fra tempelbegavelsens direkte og symbolske lærdomme og ud fra Åndens hvisken, som vi får, når vi har et ønske om at søge og er modtagelige for at høre den åbenbaring, vi kan modtage på dette hellige sted.

Hvad angår ejendom, så har Jesus sagt, at »et menneskes liv afhænger ikke af, hvad det ejer, selv om det har overflod« (Luk 12:15). Derfor bør vi ikke samle os »skatte på jorden, hvor møl og rust fortærer, og hvor tyve bryder ind og stjæler« (Matt 6:19). Med andre ord bør vores hjertes skatte – vore prioriteter – ikke blive det, som i skrifterne kaldes »rigdom [og] denne verdens tomme ting« (Alma 39:14). »Verdens tomme ting« omfatter enhver kombination af den verdslige kvartet: Velstand, stolthed, indflydelse og magt. Hvad alle disse angår, erindrer skrifterne os om, at »du kan ikke tage dem med dig« (Alma 39:14). Vi bør søge den slags skatte, som skrifterne lover de trofaste: »Store skatte af kundskab, ja, endog skjulte skatte« (L&P 89:19).

Overalt omkring os har vi gode eksempler på mennesker, som søger varige skatte – de, som »hungrer og tørster efter retfærdigheden« (Matt 5:6) og lader Guds rige komme i forreste række i deres liv. Blandt de mest synlige eksempler på dette er de mænd og kvinder, som tilsidesætter deres verdslige gøremål og endog siger farvel til deres familie for at tage på mission for Herren. Titusindvis af disse er unge missionærer. Derudover hylder jeg især dem, som tager på mission i deres modne år, nogle som missionsledere, og nogle som det, vi kalder missionærægtepar. Deres vidunderlige tjeneste vidner om, hvordan de prioriterer, og deres imponerende eksempel er en vejledning for deres familie og for alle, som kender dem.

Vore prioriteter kommer oftest til udtryk ved den måde, hvorpå vi bruger vores tid. En eller anden har sagt: »Der er tre ting, som aldrig kommer igen – den afskudte pil, det talte ord og den forspildte mulighed.« Vi kan ikke genbruge eller opspare den tid, som vi får tildelt hver dag. Hvad tid angår har vi kun én mulighed for at vælge, og derefter er den brugt for evigt.

Det er især vigtigt at træffe gode valg i vores familieliv. Hvordan tilbringer familiemedlemmerne for eksempel deres fritid sammen? Det er vigtigt, men ikke tilstrækkeligt at tilbringe tid sammen. Prioriteter bør lede os med hensyn til den dyrebare tid, vi bruger på vore familieforhold. Sammenlign betydningen af den tid, man bruger på blot at sidde i det samme værelse og se TV med betydningen af den tid, man bruger på at tale sammen to og to eller som familie.

For at nævne et andet eksempel: Hvor megen tid afsætter en familie

Et lille springvand indendørs i Konferencecentret tiltrækker nogle konferencegæsters opmærksomhed.

til at lære om evangeliet ved studium af skrifterne og forældrenes undervisning i forhold til den tid familiemedlemmerne bruger på at se sportskonkurrencer, talkshow eller underlødige serier? Jeg tror, at mange af os er overernærede med hensyn til næringsløs underholdning og underernærede med hensyn til livets brød.

Med hensyn til prioriteter, hvad hver enkelt af disse store beslutninger angår (såsom uddannelse, job, bopæl, ægtefælle eller familieforøgelse), bør vi spørge os selv, hvad den *evige betydning* af denne beslutning bliver? Nogle beslutninger som synes ønskværdige i dette liv indebærer uacceptable risici for evigheden. I alle disse valg må vi foretage inspirerede prioriteringer og anvende dem på måder, som bringer os og vores familiemedlemmer evige velsignelser.

Og når vi så har gjort alt, hvad vi kan, bør vi huske kong Benjamins kloge råd og trøstende forvisning: »Og se til, at alt dette gøres med visdom og orden; thi det forlanges ikke, at et menneske skal løbe hurtigere, end det har styrke til« (Mosiah 4:27).

De bedste prioriteringer for os sidste dages hellige er tosidige: For det første bestræber vi os på at forstå vores forhold til Gud den evige Fader og hans søn, Jesus Kristus, og at sikre dette forhold ved at opnå deres frelsende ordinancer og ved at holde vore personlige pagter. For det andet bestræber vi os på at forstå vores forhold til vore familiemedlemmer og at sikre disse forhold ved templets ordinancer og ved at holde de pagter, vi indgår på dette hellige sted. Disse forhold giver, når de bliver sikret på den måde, jeg har forklaret, evige velsignelser, som vi ikke kan få på nogen anden måde. Ingen kombination af videnskab, succes, velstand, stolthed, indflydelse eller magt kan give disse velsignelser!

Jeg vidner om, at dette er sandt, og jeg vidner om Gud Faderen, hvis plan viser vejen, og om vor Frelser, Jesus Kristus, hvis forsoning gør det hele muligt. I Jesu Kristi navn. Amen. □

Farvel indtil næste gang

Præsident Gordon B. Hinckley

»Disse konferencer afholdes ... for at styrke vore vidnesbyrd om dette værk, forstærke os mod fristelse og synd, hæve vores blik og for at modtage belæring.«

Brødre og søstre, vi har haft en vidunderlig konference. Talerne har været inspirerende. Bønnerne fra talerne, som forberedte dem, og fra os, som hørte dem, er blevet hørt. Vi er alle blevet opbygget. Før jeg kommer med mine afsluttende ord, vil jeg gerne komme med en lille forklaring. Folk taler om, hvorfor i alverden jeg går med stok. Det er blevet et samtaleemne i denne tid. Jeg lagde mærke til, at Brigham Young brugte stok. John Taylor brugte stok, og Wilford Woodruff brugte stok, og præsident Grant brugte stok på sine gamle dage. Og jeg har set præsident McKay med en stok og Spencer Kimball med en stok, og jeg forsøger bare at være med på moden.

Den virkelige årsag er, at jeg er lidt svimmel. Jeg er lidt ustabil på fødderne, og lægerne ved ikke hvorfor. Men de arbejder stadig med mig, og jeg håber, at det er ovre om et par dage.

Vi er alle blevet opbygget ved denne storslåede konference. Vi bør alle være lidt mere ranke i ryggen, når vi siger farvel i dag, end vi var, da vi mødtes i går morges.

Jeg forundres hver gang ved disse storslåede halvårlige møder. Vi har hørt 26 talere i disse to dage. Det er rigtig mange. Talerne får hver især at vide, hvor meget tid han eller hun får. Men ingen får at vide, hvad de skal tale om. Og alligevel synes alle disse taler at harmonere, den ene med den anden, og hver især er de en tråd i en gobelin med et storslået og smukt design. Jeg tror, at næsten hver eneste i denne store, verdensomspændende forsamling nu kan sige om en eller flere af talerne: »Den var beregnet til mig. Det var lige det, jeg havde brug for at høre.«

Det er efter min mening grunden til, at disse konferencer afholdes – for at styrke vore vidnesbyrd om dette værk, for at styrke os mod fristelse og synd, for at hæve vores blik og for at modtage belæring om Kirkens programmer og vores livsstil.

Mange kirker har selvfølgelig store forsamlinger, men jeg kender ingen, der kan sammenlignes med disse konferencer afholdt hver sjette måned, år efter år. De er virkelig verdensomspændende konferencer.

Dette værk er levende og vitalt i sin fremgang over hele verden i både store og små lokalsamfund. Det geniale ved dette værk er missionærerne, som underviser på fjerntliggende steder med mærkelige navne, og de nyomvendte, som er resultatet af denne undervisning. Når jeg har mulighed for at rejse, er det disse steder, jeg gerne vil besøge, de små og stort set ukendte og adspredte grene, hvor et moderne pionerværk går fremad.

Nuvel, brødre og søstre, lad os gå fremad efter denne konference med et stærkere ønske om at efterleve evangeliet, om at være mere trofaste, om at være bedre fædre og mødre og sønner og døtre, om som familier at være absolut loyale over for hinanden og som medlemmer være absolut loyale over for Kirken.

Dette er Guds hellige værk. Det er guddommeligt i sin oprindelse og i sin lære. Jesus Kristus står som dets overhoved. Han er vores udødelige Frelser og Forløser. Hans åbenbaring er kilden til vores lærdom, vores tro, vores lære, ja, faktisk det mønster vi bygger vores liv på. Joseph Smith var et redskab i den Almægtiges hænder til at tilvejebringe denne genoprettelse. Og dette grundlæggende element, åbenbaring, eksisterer i Kirken i dag, som det gjorde på Josephs tid.

Vore individuelle vidnesbyrd om disse sandheder er grundlaget for vores tro. Vi må give dem næring. Vi må fremelske dem. Vi kan aldrig svigte dem. Vi kan aldrig lægge dem til side. Uden dem har vi intet. Med dem har vi alt.

Må vi nu, hvor vi vender hjem, opleve en styrkelse af vores tro på disse evige og uforanderlige sandheder. Må der være fred og kærlighed i vores hjem og en overflod af det gode fra himlen og jorden, det beder jeg ydmygt om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. □

Unge Pigers årlige møde
24. marts 2001

Jeres celestiale vejleder

Sharon G. Larsen
Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

»Når I beder ofte og bestræber jer på at lære Herrens vilje at kende, ligesom Nephi gjorde, viser Herren jer vej.«

På nuværende tidspunkt i jeres liv har I sikkert prøvet at forsøge at udføre en opgave, som syntes virkelig vanskelig og at overstige jeres evner eller erfaring. Og muligvis var der nogen, måske endog jeres venner, som prøvede at tage modet fra jer, sætte jer i forlegenhed og forklejne jer, mens I forsøgte at løse denne tilsyneladende uovervindelige opgave. Vi får hver især forskellige udfordringer, men Kilden til hjælp er den samme. Lad os se på Nephis oplevelse.

Han voksede op i en ørken. Vi ved ikke, om han nogen sinde havde set et skib, før Herren bad ham om at bygge et skib – en tilsyneladende uovervindelig opgave! Men Nephi havde tro på, at Herren ville hjælpe ham. Han sagde, at Herren viste ham »fra tid til anden«, hvordan han skulle bygge det (1 Nephi 18:1). 18:1). Nephi fortæller os, at han ikke byggede det, sådan som mennesker bygger skibe. Han byggede det »således, som Herren havde vist [ham]« (1 Nephi 18:2). Dernæst fortæller han os hvordan. »Jeg bad ofte til Herren; derfor viste Herren mig store ting« (1 Nephi 18:3).

Når I beder ofte og bestræber jer på at lære Herrens vilje at kende, ligesom Nephi gjorde, viser Herren jer vej. Men I kan være sikre på, at når I gør jeres bedste for at adlyde, kan I komme til at stå over for stor modstand fra dem, der ønsker at tage modet fra jer og snakke jer fra det. De, der satte sig op imod Nephi, var hans egne brødre. Tænk på, hvor svært det måtte være!

Til tider kan I unge piger føle, at I oplever det samme som Nephi. Herren har ikke bedt jer om at bygge et skib, men om at bygge jeres liv. I ved endnu ikke, hvordan jeres færdigbyggede, jordiske liv kommer til at se ud. Men jeres Fader i himlen ved det og kan vejlede jer ét skridt ad gangen. Han beder jer om at bygge jeres liv efter hans retningslinier, for han er den, som har skabt jer og ønsker, at I skal være rede til at vende hjem til ham en dag. Ligesom Nephi, møder I måske også mennesker, som rakker ned på jer, og modstandere, som forsøger at ændre jeres kurs, eller i det mindste at sinke jer i jeres udvikling.

Men I har adgang til det samme kommunikationssytem, som Nephi brugte. Længe før e-mail og telefax, mobiltelefoner og parabolantenner, computere og internet, var denne kommunikation med jeres himmelske Fader etableret. Den har været til før enhver opfindelse til informationsudveksling i vore dage. Dens kraft når ud til universets yderste afkrog.

Vor himmelske Fader har givet jer Helligåndens gave, som er til rådighed for at hjælpe jer, når som helst I oprigtigt søger ham. Ligesom Nephi, kan I vide, hvad I skal gøre for at bygge efter Herrens plan for jer. I bør bede denne kraft hjælpe jer med at navigere gennem jordelivets udfordringer, indtil I er hjemme i sikkerhed.

Der kræves ikke noget særligt udstyr eller nogen erfaring, ingen social status eller penge, for at Helligånden kan vejlede jer. Næste gang I fornyr jeres dåbspagt ved at nyde nadveren, så lyt til løftet: Når I altid erindrer jeres Frelser og holder hans befalinger, har I altid hans Ånd hos jer (se L&P 20:77, 79). Tænk over det! Hvorfor skulle vi da med så pragtfuld en gave nogen sinde afslå en sådan vejledning?

Da vores datter øvede sig på klaveret, foreslog jeg hende, at hun skulle spille sit stykke endnu fem gange, så hun kunne være forberedt til sin klavertime.

Hun sagde: »Nej, mor. Fem gange er for meget.«

Jeg sagde: »Jamen så vælg du, hvor mange gange der er nok.«

Hun sagde: »Nej, du skal vælge – bare du ikke vælger fem!«

Er vi ikke nogen gange sådan, når Ånden tilskynder os til, hvad vi skal gøre, og det ikke er let eller bekvemt eller populært? Vi siger: »Sig igen, hvad jeg skal gøre. Jeg ønsker at være lydig, men foreslå noget, der er lidt lettere – og sjovere.« Det kan være farligt at forsøge at gøre, hvad vi selv vil.

Jeg kan huske, da jeg var omkring på jeres alder og ønskede, at Ånden ville sige, at jeg skulle gøre noget andet. Jeg er vokset op i en lille by i Canada. Der var kun ti elever i

afgangsklassen på min high school, så jeg blev blandt de ti bedste, der bestod i min klasse! En aften skulle min søster Shirley og jeg til en fest hos en ven. Mor og far mindede os om, at vi skulle komme lige hjem efter festen. Shirley var et år yngre end jeg og tog af sted med sine venner, og jeg tog af sted med mine. Efter festen kom Shirley lige hjem. Så vidste mor og far, at festen var forbi. Jeg var ikke lige så klog. Mine venner og jeg begyndte at køre rundt til de spændende steder i byen – kornsiloerne og kirkegården!

Efterhånden som tiden gik, fik jeg en stærk følelse af, at jeg burde være hjemme. Men hvordan kunne jeg være den første, der sagde: »Jeg må hjem nu«? Så det gjorde jeg ikke. Jeg blev sammen med mine venner og grinede og lod som om jeg morede mig. Følelsen af, at jeg burde tage hjem, blev stærkere og stærkere. Til sidst sagde jeg grinende til mine venner: »Hvis I ser en blå bil forude, så er det bare min far, som leder efter mig.« Næppe havde jeg sagt disse ord, før vi så en blå bil og min far, der stod midt på vejen (der var ikke så megen trafik) og vinkede med armene for at få os til at standse.

Min far kom hen til bildøren, åbnede den og sagde roligt: »Sharon, du må hellere komme med mig hjem.« Jeg havde mest lyst til at kravle ned under bilmåtterne og aldrig komme frem igen! Hvordan kunne min far være så ond og ubetænksom, og hvorfor havde min søster ikke ventet uden for huset, så mor og far ikke havde fundet ud af, at festen var forbi? Jeg talte for nylig med min søster om dette, og hun sagde: »Jeg ventede skam udenfor, indtil jeg var næsten ved fryse ihjel.« Dengang var jeg sikker på, at det var alle andres skyld, at jeg blev så ydmyget foran mine venner!

Gennem tidens og virkelighedens linse ser jeg mere klart, hvad der egentlig skete. Jeg blev tilskyndet og advaret adskillige gange – ikke af en hærskare af engle eller blot én lille engel, men af en stille, sagte røst. Faktisk var det kun en fornemmelse, jeg havde haft. Den var så umærkelig, så sagte, at den let kunne fejes til side, og jeg kunne lade som om, den egentlig ikke var der – og mine venner var der!

Jeg havde overskredet noget, der var forventet af mig. Jeg havde valgt at være populær hos mine venner i stedet for at behage mine forældre og Herren. Men selv da jeg med vilje valgte ikke at adlyde, var Ånden der stadig og tilskyndede mig. Man kan ikke gøre noget forkert og samtidig have god samvittighed. At lade som om Ånden ikke tilskynder en, når den gør det, er som at skrive det forkerte svar under en prøve, når man kender det rigtige svar.

Der kan være tidspunkter, hvor Ånden finder det vanskeligt at hjælpe jer, fordi I måske ikke beder om hans hjælp i jeres bønner, eller måske fordi I ikke lytter, eller måske kan budskabet ikke trænge igennem den høje musik eller radioen eller videoen.

Kirstin har skrevet: »Det er min personlige erfaring, at hvis [vi] lytter til Ånden, er vores liv ikke så kompliceret og fuld af fristelser« (brev, opbevaret på Unge Pigers kontor). Laman og Lemuel nægtede så mange gange at lytte, at de ikke længere kunne »fornemme« disse hellige tilskyndelser (1 Nephi 17:45).

I kan spørge jer selv: »Hvordan kan jeg vide, at det er Helligånden, der underviser mig, og ikke mine følelser eller omgivelser?« Tænk på et tidspunkt, hvor I ved, at I har følt Herrens Ånd. Måske var det under et vidnesbyrdmøde på en lejr, eller mens I var sammen med jeres familie, eller mens I læste i skrifterne eller bad. Måske føler I i løbet af dette møde, mens I lytter til musikken eller hører vores profet tale, denne varme i jeres hjerte. Det er Helligånden, som vidner for jer. Husk, husk, hvordan Ånden føles. Brug denne oplevelse til at hjælpe jer med at genkende Ånden igen og igen.

Helligånden underviser jer på forskellige måder på forskellige tidspunkter. Nephi måtte lære dette. Lær, hvordan Herren kommunikerer med jer. Amanda har skrevet: »En dag sad jeg til seminar og lyttede til den tale om frelsesplanen, som jeg havde hørt en million gange før, men pludselig faldt det på plads. Jeg kunne ligesom se det hele for mig, og hvordan det passede sammen. Jeg kunne virkelig føle Helligånden hos mig og vidste, at alt i evangeliet var sandt« (brev).

Nogle gange er tilskyndelserne blot en følelse af uro. En ung pige har skrevet: »Jeg fik en underlig fornemmelse i maven, og et eller andet sagde mig, at jeg skulle sige ›nej‹ og gå min vej.«

Carolani havde det særlig svært. Hun har skrevet: »I tankerne spurgte jeg: ›Hvad vil min himmelske Fader have, at jeg skal gøre?‹ Jeg fik en indskydelse til at læse min patriarkalske velsignelse, så det gjorde jeg. Jeg græd af glæde, for jeg vidste, at jeg var elsket, og at jeg var noget værd« (brev).

Unge piger, I er elskede og I er alt værd, endog jeres Frelsers liv. Jeg så engang et bevis på denne kærlighed i en lille gren i British Columbia i Canada. Vi mødtes i et lille hus til grenskonference og i kælderen til Unge Pigers møde. Plakaten med temaet hang på væggen. På en dækkeserviet på et lille bord med fire stole omkring stod der nogle blomster. Unge Pigers præsidentinde fra grenen, Unge Pigers præsidentinde fra staven, en leder fra Unge Pigers bestyrelse og en ung pige ved navn Hawley var til stede. Helligåndens kraft var også til stede. I det øjeblik gjorde jeg mig denne erfaring – at Herren var lige så bekymret for én dyrebar ung pige, som han er for de tusinder af jer, der er til stede her.

Vor himmelske Faders højeste prioritet er hans børn. Hvis noget er vigtigt for jer, så er det vigtigt for ham. Enhver bekymring, I har, er hans bekymring. Uanset hvad I har et spørgsmål om, så kender Herren svaret. Uanset hvilken sorg I føler, så ved han, hvordan I har det, og vil lindre smerten. Han ved, hvordan det er at føle sig helt alene. Han vil trøste jer.

Hvis vor himmelske Fader kendte mig, dengang jeg voksede op i en by, der var så lille, at den sjældent kom med på noget kort, så kender han også jer. Hvis han kender én ung pige i en fjerntliggende gren i British Columbia, så kender han jer – uanset hvor I er. Jeg har selv lært denne sandhed og bærer dette vidnesbyrd for jer i Jesu Kristi navn. Amen. □

Udvikl jeres talent for åndelighed

Carol B. Thomas
Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

»Åndelighed er at lære, hvordan man lytter til Ånden og dernæst lader den styre ens liv.«

Hvor mange af jer har altid kunnet tænke jer at udvikle et nyt talent? Har I nogen sinde gået til klaverundervisning eller til fodbold? I aften vil jeg gerne tale til jer om det at udvikle et talent – ikke et hvilket som helst talent, men et ganske særligt talent, som jeg vil vædde på, at I aldrig tænkt over. Jeg vil gerne tale til jer om det at udvikle jeres talent for åndelighed.

Vidste I, at åndelighed er et talent? Ældste Bruce R. McConkie fra De Tolv Apostles Kvorum har engang sagt: »Hævet over alle talenter ... står som den vigtigste af alle begavelser talentet for åndelighed« (*The Millennial Messiah*, 1982, s. 234). Åndelighed er at lære, hvordan man lytter til Ånden og dernæst lader den styre ens liv.

Så hvordan lærer vi at lytte til Ånden? Jo, for det første må vi forstå, hvad Ånden er. For det andet vil vi se på nogle unge piger, som har lært, hvordan man genkender Ånden. Som medlemmer af Kirken har vi fået to åndelige gaver: Kristi lys, som alle mennesker får, når de bliver født, og Helligåndens gave, som man får, når man er blevet døbt. Den lader os »leve ved Helligåndens kraft, hvilken er åbenbaringens og vidnesbyrdets kraft« (Bruce R. McConkie, *Doctrines of the Restoration: Sermons and Writings of Bruce R. McConkie*, red. Mark L. McConkie, 1989, s. 93). Vi ved måske, hvad Ånden er, men hvordan genkender vi den, når vi føler den? Det er det sværeste.

Da jeg var 14, kan jeg huske, at det for allerførste gang gik op for mig, hvad Ånden var. Jeg elskede at komme i kirke, især til nadvermødet. Jeg følte altid en varme og fred. Det var Ånden. Jeg tror ikke, at jeg var klar over, hvor vigtig den var. Jeg vidste bare, at den gjorde mig godt tilpas. Som voksen har jeg lært, at den ikke blot gør os godt tilpas, men at den også underviser og vidner og renser os fra synd. Den kan advare os om fare og hjælpe os med at huske.

Nogle unge piger kæmper med at genkende Ånden. En pige skrev: »Jeg har egentlig ikke haft nogen oplevelser med Helligånden, og det er mest min egen skyld, for jeg lever

ikke, som jeg burde. Men jeg prøver virkelig og forhåbentlig får jeg mulighed for snart at føle Helligånden[s trøstende påvirkning]« (brev, opbevaret på Unge Pigers kontor).

Det er normalt at føle sådan. Denne unge pige er måske ikke klar over det, men Helligånden giver hende et ønske om at føle hans påvirkning. Ånden giver os ikke altid varme, behagelige følelser. For det meste er inspirationens stemme en stille stemme, en sagte, lille stemme.

Jeg husker, hvad Frelseren sagde til de trofaste nephiter, da han kom til den nye verden: »Jeg mærker, at I er svage, og at I ikke kan forstå alle mine ord ... Gå ... hjem ... overvej det, som jeg har sagt, og bed Faderen ... at I må kunne forstå det« (3 Nephi 17:2-3).

Frelserens ord er skrevet til os. Det er i orden, hvis vi er svage, når blot vi ikke bliver ved med at være svage – når blot vi gør noget ved det. Katie er en ung pige, som gjorde netop det. Lad mig fortælle jer historien om hende.

»Hele mit liv har jeg ønsket at være god, men jeg kom til et punkt, hvor jeg tænkte: ›Hvordan kan nogen egentlig vide, om Kirken er sand?‹ Jeg tog imod Moronis udfordring, og i fem måneder bad og læste jeg i mine skrifter hver dag. En aften sad jeg på min seng og var på grådens rand – lige ved at give op. Jeg besluttede mig for at bede. Jeg sagde: ›Himmelske Fader, lad mig nu blot vide, at du er der. Jeg har gjort, hvad du ifølge Kirken har bedt mig om, og jeg har bare sådan behov at vide det.‹ Jeg følte det straks, som om en eller anden havde lagt sine arme om mig. Jeg hørte ikke nogen høj røst eller så en engel, men jeg følte, at min himmelske Fader sagde til mig: ›Kære Katie, det har du jo vidst hele tiden.‹ Det var som en venlig og kærlig far, der trøstede sin lille pige« (brev).

En af Helligåndens vigtigste funktioner er at vidne om sandheden. Ånden vidnede for Katie om, at evangeliet er sandt. Katie havde betalt prisen. Som Frelseren havde sagt det, var hun gået hjem, havde studeret hans ord og bedt – i hele fem måneder. Katie er i færd med at udvikle sit talent for åndelighed. Hun kan bruge denne gave til at styre sit liv.

Vi har fået talenter, for at andre også skal nyde godt af dem. Når I lærer at spille klaver, kan I velsigne andre med jeres musik. Når I udvikler jeres talent for åndelighed, kan I bruge denne gave til at velsigne jeres familie med. Vidste I, at I også har en del af ansvaret for lykken i jeres familie? Det er ikke kun jeres mors eller fars opgave at sørge for, at familien er lykkelig. I kan også hjælpe til. Lyt her til, hvad Brooke gjorde, da hun brugte sit talent for åndelighed.

»Min otteårige søster var bange for, at der skulle trænge fremmede ind i huset. En nat kom hun ind på mit værelse, og jeg forsøgte at forklare for hende, at hun ikke havde hørt nogen gå rundt. Jeg kan huske, at min seminarlærer havde udfordret os til altid at forsøge at have vor himmelske Faders Ånd hos os. Så i mit hjerte bad jeg om, at jeg måtte få hjælp til ikke at blive frustreret. Jeg kom straks i tanke om et vers. Jeg åbnede skrifterne og bad hende læse det op for mig. Så bar jeg vidnesbyrd for hende om Helligånden og om, hvordan hun skulle knæle ned og bede, hvis hun ønskede fred, og så ville hun føle

Ånden. Hun gav mig et knus og et kys og gik i seng. Så kom jeg i tanke om min tiårige søster i overkøjen. Hun fortalte mig, at hun aldrig havde vidst, at hvis man ønskede sådan noget, at man så kunne bede, og så ville Ånden give én fred. Jeg ved, at Helligånden inspirerede mig til at sige det« (brev).

Der er masser af måder, hvorpå I kan velsigne jeres familie. Brooke gjorde tre vigtige ting: Hun bar vidnesbyrd, hun bad for sin søster, og hun var et eksempel for sin anden søster i overkøjen. Dette styrkede samtidig hendes egen åndelighed.

Frelseren opfordrer os til at bære vidnesbyrd. Han har sagt: »Gå ud i al verden og prædik evangeliet for al skabningen« (L&P 68:8).

Mange af jer elsker at bære vidnesbyrd, når I er på lejr. Men I behøver ikke at vente til I er på lejr. I kan bære vidnesbyrd for jeres familie ofte på enkle måder.

Da mine børnebørn besøgte mig, og vi så et billede af præsident Hinckley, sagde jeg: »Jeg elsker præsident Hinckley. Jeg er så taknemmelig for, at vi har en levende profet på jorden i dag.« Det tog omkring 10 sekunder, men det var belærende for mine børnebørn og hjalp os til at mærke Ånden.

Vi bærer vidnesbyrd hver eneste dag ved vores eksempel. Blot sidste måned, mens jeg sad og skrev denne tale, kom min datter Jill hjem, lavede glad aftensmad og vaskede op. Den dejlige ånd, hun har i hjertet, er en velsignelse for vores hjem. Jeg ved, at hun elsker Jesus ved den måde, hvorpå hun viser sin kærlighed til mig. En anden måde, hvorpå vi viser vores kærlighed til Jesus er ved bøn. Præsident Hinckley har sagt: »Lad enhver familie i Kirken bede sammen« (*Stjernen*, aug. 1997, s. 7). »Jeres daglige samtaler med ham vil bringe fred til jeres hjerter og en glæde i jeres liv, som ikke kan komme fra nogen anden kilde« (*Den danske Stjerne*, okt. 1971, s. 315).

I kan hjælpe jeres familie med at huske at bede. Bøn er som en paraply i livets uvejr. Da jeg var en travl mor med syv børn boende hjemme, var jeg så taknemmelig, når en af mine børn sagde: »Vi har glemt at bede familiebøn.« Nogle gange stod vi ved køkkendøren og bad, mens børnene løb af sted til skolen. Det styrkede altid åndeligheden i vores hjem.

Og I kan bede for jeres familie. Hvis der er splid, så bed om at få fredens ånd. Uanset hvad, så velsigner vor himmelske Fader jer med fred i hjertet. Bøn er et mirakel. Det kan være med til at udvikle åndeligheden i jeres hjem.

For nylig bad vores profet, præsident Hinckley, for Kirkens unge. Det var oplevelse, jeg aldrig skal glemme.

Kan I forestille jer, hvor vidunderligt det ville være at vide, at Jesus beder for os? Da han var blandt nephiterne, »knælede han ... ned på jorden; og ... bad til Faderen ... Ingen kan fatte den glæde, som fyldte vor sjæl, da vi hørte ham bede til Faderen for os« (3 Nephi 17:15, 17).

Kunne det ske for jer, sådan som det skete for de nephitiske børn? Mens Frelseren betjente dem, »løste [han] deres tunge, og de talte store og forunderlige ting ... ja, større end han havde åbenbaret for [folket]« (3 Nephi 26:14).

Med Åndens kraft kan I også tale store og forunderlige ting i jeres egen familie.

Disse børn »så englene stige ned fra himlen, som om de var omgivet af ild, og de kom ned og omringede de små ... og englene betjente dem« (3 Nephi 17:24).

I kommer måske aldrig til at se engle stige ned fra himlen, men jeg kan love jer, at usynlige engle vil betjene jer, når I bærer vidnesbyrd og beder i jeres familie. Når I lader andre nyde godt af jeres talent for åndelighed, føler I Åndens varme og kraft herske i jeres liv.

Profeterne har ret. I unge piger »tilhører den mest storslåede generation, som vi nogensinde har haft« (*Stjernen*, sep. 1996, s. 3). I kan øve stor indflydelse på jeres familie. Det er et sandt princip, at Herren virker gennem familien.

Nu da I har lært, hvordan Ånden virker, og hvordan I som unge piger kan benytte den til at velsigne jeres familie med, så er det vores bøn, at I vil udvikle jeres åndelighed. Vor himmelske Fader er ivrig efter skænke jer denne store kraft. Må Ånden velsigne jer, mens I udvikler jeres talent for åndelighed. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. □

En Trøster, en Vejleder og et Vidne

Margaret D. Nadauld
Unge Pigers præsidentinde

»Ved Helligåndens gave og kraft kan I blive vejledt på jeres rejse gennem livet.«

Kan I huske den sang, der begynder med ordene: »Jeg tænker, når jeg læser de gamle ord om Jesus, som stille gik om og kaldte de små børn til sig i sin hjord; oh, blot også til mig her han kom«? (»Jeg tænker, når jeg læser de gamle ord«, *Børnenes sangbog*, s. 35). Prøv at forestille jer, hvordan det ville være, hvis Jesus lagde hænderne på hovedet af jer og velsignede jer, sådan som skrifterne siger, at han gjorde, da han var på jorden.

Tænk, hvis vi virkelig kunne være i Frelserens nærhed. Forestil jer, at I kunne blive elsket og helbredt og velsignet og vejledt af ham, sådan som de blev dengang. Da han var på jorden elskede medlemmerne af hans kirke ham, de forlod sig på ham og de fulgte ham. I kan sikkert forestille jer, hvor bedrøvede de var ved udsigten til, at han skulle forlade dem, men han gav dem dette løfte: »Jeg vil bede Faderen, og han vil give jer en anden talsmand, som skal være hos jer til evig tid ... Talsmanden, Helligånden« (Joh 14:16, 26). Derpå gav han dem den uvurderlige gave at have Talsmanden som deres ledsager, når han havde forladt dem.

Herren elsker også jer, ligesom de fordums disciple. Han elsker jer højere, end I nogen sinde finder ud af. Han ønsker, at I skal have succes på jeres livs mission! I behøver ikke at stå over for dette livs oplevelser alene, ej heller er I blevet sendt herned for at få fiasko.

Af denne årsag fik I en hellig gave, da I blev døbt og bekræftet, da I fik håndspålæggelse, og der blev sagt: »Modtag Helligånden«. Det er næsten, som om jeres Fader i himlen gav jer en gave for at fejre jeres officielle indtræden ind i hans rige på jorden. Helligånden kan være hos jer altid og vejlede jer tilbage til ham, men for at I kan nyde fordelene ved denne hellige gave, må I tage oprigtigt imod den – og så må I bruge den i jeres liv. Hvor trist ville det ikke være at få så dyrebar en gave og derefter lægge den væk og aldrig bruge den. Jeg vil gerne tale til jer om blot tre at de ting, Helligånden kan gøre. Han kan trøste, vejlede og vidne.

Lad os først fokusere på Helligåndens trøstende kraft. Da jeg var blot en lille pige, blev jeg alvorlig syg. For hver dag der gik, blev sygdommen værre og værre. Der var ikke noget af det, lægen anbefalede, der hjalp. På den tid rasede den frygtede sygdom børnelammelse næsten som en epidemi i landet. Den berøvede mange mennesker livet, og de, som ikke døde, sad ofte tilbage som krøblinge. Børnelammelse var det, som alle frygtede allermest på den tid.

En nat blev min sygdom livstruende, og min far og min bedstefar salvede mig med indviet olie, og ved det hellige Melkisedekske Præstedømmes magt, som de besad på værdig vis, bønfaldt de Gud om helbredelse, hjælp, vejledning og trøst. Og så kørte mine forældre mig til en læge i en anden by, som straks sendte os til Salt Lake City – to en halv time derfra – med en formaning om at skynde os. Jeg hørte tilfældigt lægen hviske, at han var sikker på, at det var børnelammelse.

Da vi endelig kom til hospitalet i Salt Lake City, ventede personalet på os. De snuppede mig ud af mine forældres favn og fór af sted med mig. Uden et »farvel« eller nogen forklaring blev vi adskilt. Jeg var helt alene, og jeg troede, at jeg skulle dø.

Efter de smertefulde undersøgelser, heriblandt et rygmarvsprøve, kørte de mig hen på en »isolationsstue«, hvor jeg lå helt alene med det håb, at jeg ikke kom til at smitte andre, for jeg havde virkelig børnelammelse.

Jeg husker, hvor frygtelig bange jeg var. Det var mørkt, og jeg var så syg og så alene. Men mine forældre havde lært mig at bede. Jeg knælede ned siden af sengehesten på barnesengen og bad vor himmelske Fader velsigne mig. Jeg husker, at jeg græd. Vor himmelske Fader hørte min bøn, selv om jeg kun var et barn. Det gjorde han virkelig. Vor himmelske Fader sendte sin trøstende kraft, som omsluttede mig i stille kærlighed. Jeg følte Helligåndens kraft, og jeg var ikke alene.

Lad mig fortælle jer en anden beretning. Jeg kender til en vidunderlig ung pige, som har brug for trøst på grund af en hjertesorg i hendes liv. Hun er bekymret over sin familiesituation og spliden mellem forældrene. Det er trist og meget bekymrende for hende og hendes brødre og søstre. Hun er den ældste og spekulerer på, hvad hun kan gøre ved dette alvorlige problem i sin familie. Måske befinder I jer i en lignende situation. Selv om der ikke er nogen løsning, der er let, og der ikke er nogen formel, der virker for alle med en hjertesorg eller et problem, så er der En, der bekymrer sig meget for jeres situation og han ved, hvad I skal gøre. Det er vor Fader i Himlen. Han bekymrer sig så meget for jer, at han ville ønske, at han kunne være hos jer og tale med jer ansigt til ansigt. Han kender følelserne i denne piges hjerte, og han kender også følelserne i jeres hjerte. Fredens gave, som Helligånden bringer, er blevet givet jer for at velsigne jer. Jesus har sagt: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver. Jeres hjerte må ikke forfærdes og ikke være modløst!« (Joh 14:27). Unge piger, bed om trøst, så vil I få denne gave.

Mit andet punkt er, at Helligånden har kraft til at vejlede. En 15-årig pige følte, at hun måtte finde nogle nye venner. Har I nogen sinde følt sådan? Hun skriver: »Jeg ved ikke, om I nogen sinde har måttet skifte jeres venner ud, men det er ærlig talt det sværeste, jeg nogen sinde har måttet gøre.« Hun besluttede at lægge sine problemer i Herrens hænder, og hun spurgte også sine forældre til råds. Hun siger, at efter flere måneder, »ønskede hun kun at give op.« En eftermiddag sludrede hun med sin seminarlærer, og hun betroede ham sit problem. Så sagde han: »Jeg ved ikke rigtig, hvorfor jeg spørger dig, men kender du disse piger?« Denne pige svarede med et ja. Så sagde han: »Har du nogen sinde tænkt over at gøre dig til venner med dem?«

»Jeg fortalte ham, at jeg umuligt kunne komme til at gå godt i spænd med dem. Så spurgte han mig, om han måtte tale med en af pigerne. Jeg besluttede mig for, at jeg ville lade ham gøre det, hvis kan lovede ikke at sætte mig i forlegenhed.

Nå, men næste dag fik jeg en telefonopringning fra en af pigerne. I skal lige vide, at denne pige var medlem af elevrådet, og jeg hader at bruge dette udtryk, men hun var ›yderst populær‹. Hun spurgte mig, om jeg havde lyst til at tage til basketball-kampen samme aften. Den aften var en af de sjoveste, mest fredfyldte aftener i mit liv. Næste dag på skolen præsenterede hun mig for to andre piger. Vi blev alle straks venner. Denne begivenhed ændrede mig.«

Hun slutter af med at sige: »Jeg ved ikke med jer, men jeg vil meget hellere have Herren, som kender udfaldet af alt, til at lede mit liv, end at have mig, som kun ser forholdene, som de er på det pågældende tidspunkt, til det. Han er lige ved siden af os, vandrer med os gennem livet, selv når vi føler os så alene« (brev, opbevaret på Unge Pigers kontor).

Herren lover os, at »som følge af ydmyghed og sagtmodighed kommer den Helligånds besøg, og denne

Unge piger samles med deres ledere og mødre i Konferencecentret til Unge Pigers årlige møde.

Trøster fylder dem med håb og fuldkommen kærlighed, hvilken kærlighed er bestandig ved flid i bønnen« (Moroni 8:26).

Jeres himmelske Fader vil hjælpe jer med at finde den rette sti at tage, når I søger hans vejledning. Husk dog, at når I har bedt, må I rejse jer fra jeres knæ og begynde at gøre noget aktivt – gå i den rigtige retning! Han vil sende nogle mennesker undervejs, som vil hjælpe jer, men I må også gøre jeres del. Ved Helligåndens gave og kraft kan I blive vejledt på jeres rejse gennem livet.

Punkt nummer tre: Helligånden er også et vidne. Helligånden kan hjælpe jer til inderst inde virkelig at forstå den vigtigste sandhed, der nogen siden har været kendt, at Jesus Kristus er verdens Frelser, og at enhver af os, som nogen sinde har levet, takket være ham skal leve igen en dag. Og takket være ham kan vi omvende os fra det, vi gør forkert, og komme ind på den sti, der fører os tilbage til vor himmelske Fader. Det er, hvad forsoningen er. Helligånden vil vidne for os i vores hjerte om denne sandhed, når vi stræber efter at kende den, og han vidner for andre, når vi bærer vores vidnesbyrd om disse sandheder for dem.

Ældste Jeffrey R. Holland siger, at når vi bærer vores vidnesbyrd for andre, »hører de ikke blot vores vidnesbyrd om Kristus, men de hører også genlyden af andre, tidligere vidnesbyrd, heriblandt deres eget vidnesbyrd om ham,« for de var blandt de tapre, som valgte Kristus og valgte at følge ham frem for Satan i det førjordiske liv. Ældste Holland har sagt: »Når de hører andre bære vidnesbyrd om Kristi mission, har det en velkendt klang – det genlyder af den sandhed, som de allerede selv kender.« Når I bærer vidnesbyrd om Kristi mission, »nedbeder I endvidere Gud Faderens og Helligåndens kraft« (se »Missionary Work and the Atonement,« *Ensign*, mar. 2001, s. 11-12). I Moroni, kapitel 10, vers 5, bliver vi lovet, at

»gennem den Helligånds kraft kan I kende sandheden i alle ting.« Mine kære unge søstre, arbejd på at få et vidnesbyrd om Kristi mission. I får det gennem Helligåndens kraft. Fortæl dernæst andre om jeres vidnesbyrd, og bær det ofte.

Helligånden er en Trøster, en Vejleder og et Vidne. Hvilket vidunderligt og helligt medlem af Guddommen. Og I har ret til hans indflydelse og inspiration! Hvor velsignede og elskede er I ikke! Og, fordi I har fået så meget, må I også give. Så i aften kunne vi med dette i tankerne tænke os at komme med en meget særlig anmodning til jer. Det er faktisk en opfordring, og vi håber, at I vil tage imod den, og vi håber, at I vil handle ud fra den. Er I klar? Dette er opfordringen:

Vil I udrække en hjælpende hånd og gøre én anden ung pige fuldt aktiv i Kirken i det kommende år? I kender sikkert hver især til en pige, som er mindre aktiv, en nyomvendt eller en, som ikke er medlem. Vi beder jer om engagere jer og fortælle en anden ung pige om Jesu Kristi evangelium, så hun også kan nyde himlens skønne velsignelser, som vi har talt om i aften.

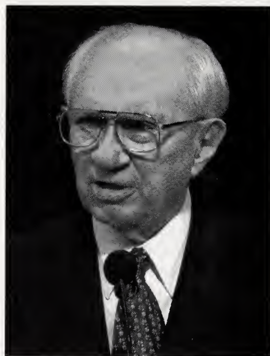
Tænk på, hvor mange der ville blive velsignet, hvor mange unge piger der kunne blive trøstet og vejledt og få et stærkere vidnesbyrd. I år er der over en halv million unge piger i Kirken. Tænk blot, hvis hver enkelt af jer vil tage imod denne opfordring til at gøre en indsats og bringe bare én ind, så er der næste år dobbelt så mange aktive unge piger! Lad Helligånden vejlede jer i jeres bestræbelser. Jeres forældre og jeres ledere vil også hjælpe jer med at finde ud af, hvad I skal gøre, og hvordan I skal gøre det. Vi venter spændt på at høre om jeres oplevelser og jeres succeser. I min tale til jer har jeg ikke anvendt en historie til at illustrere det tredje punkt i denne tale, hvilket er at vidne, for den historie skal I skrive, når I tager imod vores opfordring. Jeg håber, at I begynder denne beretning i aften.

Jeg begyndte med en sang, der mindede os om dengang, Frelseren levede på jorden blandt menneskene. Jeg slutter nu af med ordene fra en salme, der minder os om, at selv om vi ikke længere kan se ham, så lever vores Forløser, Herren Jesus Kristus, stadig og velsigner os med sin kærlighed: »Han lever! Pris hans kære navn; o, Jesus, kom os tag i favn! Han lever! Vor Forløser stor, ej tolkes kan vor fryd på jord« (»Han lever, vor Forløser stor«, *Salmer og sange*, nr. 70). Jeg bærer vidnesbyrd om, at han gør dette ved Helligåndens gave og kraft. Jeg beder om, at vi må tage imod og bruge denne hellige gave fra Gud. I vor elskede Frelsers, Jesu Kristi, hellige navn. Amen. □

Hvordan kan jeg blive den kvinde, jeg drømmer om at blive?

Præsident Gordon B. Hinckley

»I er den Almægtiges døtre. Jeres muligheder er ubegrænsede. Jeres fremtid er storslået, hvis I behersker den.«

Tak for denne smukke salme. Tak for jeres bønner, tak for jeres tro, tak for det, I er. Unge piger i Kirken, mange tak. Og tak til jer, søster Nadauld, søster Thomas, søster Larsen for de vidunderlige taler, I har holdt for disse unge piger i aften.

Hvor er I et vidunderligt skue. Hundredtusindvis af andre er samlet over hele verden. De hører os på mere end en snes forskellige sprog. Vores tale bliver oversat til deres modersmål.

Det er et overvældende ansvar at tale til jer. Samtidig er det også en kolossal mulighed. Jeg beder om Åndens vejledning, Helligåndens, som vi har hørt så meget om i aften.

Skønt I er af forskellig nationalitet, tilhører I alle én stor familie. I er Guds døtre. I er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Som unge taler I om fremtiden, og den er lys og fuld af løfter. I taler om håb og tro og store præstationer. I taler om godhed og kærlighed og fred. I taler om en bedre verden, end vi nogen siden har kendt til.

I er guddommelige skabninger, I er den Almægtiges døtre. Jeres muligheder er ubegrænsede. Jeres fremtid er storslået, hvis I behersker den. Lad ikke jeres liv drive frugtesløst og slapt for vinden.

Forleden var der en, der gav mig et eksemplar af årbogen fra min high school. Det lader til, at når folk bliver trætte af gamle bøger, så sender de dem til mig. Jeg tilbragte en time med at bladre gennem den og se billederne af mine venner fra 73 år tilbage, min klasse på high school i 1928.

De fleste i den årbog har nu levet deres liv og er gået bort. Nogle synes at have levet næsten uden formål, mens andre levede og opnåede store ting.

Jeg kiggede på ansigterne af de drenge, som var mine venner og kammerater. Engang var de ungdommelige, kvikke og energiske. De, der er tilbage, er nu rynkede og gangbesværede. Deres liv giver stadig mening, men de er ikke så livlige, som de var engang. I den gamle årbog kiggede jeg på ansigterne af de piger, jeg kendte. Mange af dem er gået bort, og resten af dem lever i livets skygge. Men de er stadig smukke og fascinerende.

Jeg tænker tilbage på disse unge mænd og piger fra min ungdom, tilbage på hvor I befinder jer i dag. De fleste af os havde det sjovt. Vi nød livet. Jeg tror, at vi havde ambitioner. Den mørke og forfærdelige økonomiske depression, som fejede hen over jorden, lå endnu et år forude. 1928 var et år med store håb og strålende drømme.

I de stille øjeblikke var vi alle drømmere. Drengene drømte om bjerge, de skulle bestige, og om deres karrierer. Pigerne drømte om at blive den slags kvinde, som de fleste af dem så i deres mor.

Mens jeg har tænkt på dette, har jeg besluttet at kalde min tale i aften for »Hvordan kan jeg blive den kvinde, jeg drømmer om at blive?«

For nogle måneder siden talte jeg til jer og de unge mænd i Kirken. Jeg nævnte seks V'er, som I burde stræbe efter. Skal vi nævne dem sammen? Lad os prøve: Vær taknemmelig. Vær dygtig. Vær ren. Vær sand. Vær ydmyg. Vær bønsom.

Jeg er ikke den mindste smule i tvivl om, at disse standarder for adfærd vil bringe succes og lykke og fred. Jeg anbefaler dem igen med et løfte om, at hvis I vil følge dem, bliver jeres liv rigt og godt. Jeg tror på, at I vil få succes i jeres bestræbelser. Jeg er sikker på, at når I bliver gamle, vil I se tilbage med påskønnelse på den måde, som I valgte at leve på.

I aften vil jeg i min tale til jer unge piger berøre nogle af disse punkter, dog uden at bruge de samme ord. De fortjener at blive gentaget, og jeg anbefaler dem atter for jer.

I den årbog, jeg har talt om, findes et billede af en ung pige. Hun var intelligent og livsglad og smuk. Hun var charmerende. For hende kunne livet sammenfattes med ét kort ord: Morskab. Hun gik ud med

drengene og dansede dagene og nætterne bort, studerede lidt, men ikke for meget, kun lige nok til at få sådanne karakterer, så hun kunne bestå. Hun giftede sig med en dreng, der var ligesom hende selv. Alkoholen begyndte at styre hendes liv. Hun kunne ikke lade den være. Hun var slave af den. Hendes krop gav efter for dens forræderiske greb. Sørgeligt nok svandt hendes liv bort uden at hun opnåede noget.

Der findes et billede af en anden pige i den årbog. Hun var ikke særlig smuk. Men hun havde en dejlig udstråling med et glimt i øjet og et smil på læben. Hun vidste, hvorfor hun gik i skole. Hun gik der for at lære noget. Hun drømte om at blive den kvinde, hun gerne ville være, og tilrettelagde sit liv derefter.

Hun vidste, hvordan man morer sig, men hun vidste også, hvornår det var tid til at holde op og koncentrere sig om noget andet.

Der gik en dreng på skolen på det tidspunkt. Han kom fra en lille landsby. Han havde meget få penge. Han havde selv sin frokost med i en lille brun papirspose. Han lignede lidt den gård, han kom fra. Der var ikke noget særlig kønt eller flot ved ham. Han var en god elev. Han havde sat sig et mål. Det var højt og syntes til tider at være næsten uopnåeligt.

Disse to forelskede sig. Folk sagde: »Hvad ser han dog i hende?« Eller: »Hvad ser hun dog i ham?« De så hver især noget vidunderligt, som ingen andre så.

Da de havde bestået deres embedseksamen, blev de gift. De spinkede og sparede og arbejdede. Det var ikke lettjente penge. Han læste videre og begyndte at forske. Hun fortsatte med at arbejde endnu en tid, og så fik de børn. Hun brugte sin tid på dem.

For nogle få år siden sad jeg i et fly på vej hjem fra øststaterne. Det var meget sent. Jeg gik ned ad gangen i halvmørket. Jeg så en kvinde, der sov med hovedet på sin mands skulder. Hun vågnede, da jeg nærmede mig. Jeg genkendte straks pigen, som jeg havde kendt fra high school for så længe siden. Jeg genkendte drengen, som jeg også havde kendt. De var nu ved at blive gamle. Mens vi talte sammen, forklarede hun, at deres børn var blevet voksne, og at de var bedsteforældre. Hun fortalte mig stolt, at de var på vej tilbage fra øststaterne, hvor han havde været ovre for at præsentere et forskningsresultat. På en stor kongres var han blevet hyldet af sine kolleger fra hele nationen.

Jeg erfarede, at de havde været aktive i Kirken og tjent i alle de stillinger, de var blevet tilbudt. I enhver henseende havde de haft succes. De havde nået de mål, de havde sat for sig selv. De var blevet hædret og respekteret og havde ydet et kolossalt bidrag til det samfund, som de var en del af. Hun var blevet den kvinde, som hun havde drømt om at blive. Hun havde overgået den drøm.

Mens jeg gik tilbage til min plads på flyet, tænkte jeg på de to piger, som jeg har fortalt jer om i aften. En, hvis liv kan beskrives med ét ord: Morskab. Hun havde levet formålsløst, uden holdepunkter, uden noget bidrag til samfundet og uden

En ung pige i et eftertænksomt øjeblik. Bag hende ses vandfaldet på sydsiden af Konferencecentret gennem et vindue.

ambitioner. Hendes liv var endt i ulykke og smerte og tidlig død.

Den andens liv havde været svært. Hun havde måttet være sparsommelig og spare op. Hun havde måttet arbejde og kæmpe for at fortsætte. Hun havde måttet klare sig med enkel mad og almindeligt tøj og en meget beskeden lejlighed i årene, mens hendes mand begyndte at arbejde inden for sit fag. Men op af den tilsyneladende golde jord var der vokset en plante, ja, to planter side om side, som blomstrede og blomstrede på en smuk og vidunderlige måde.

Disse smukke blomster vidnede om tjeneste af deres medmennesker, om uselviskhed over for hinanden, om kærlighed og respekt og tro på ens ægtefælle, om lykke, når de havde opfyldt andres behov i de forskellige gøremål, de havde beskæftiget sig med.

Mens jeg tænke over min samtale med disse to, besluttede jeg mig for selv at være lidt bedre, at være en smule mere engageret, at sætte mine mål lidt højere, at elske min hustru lidt mere inderligt, at hjælpe hende og sætte pris på hende og tage mig af hende.

Og derfor, mine kære, kære unge venner, føler jeg så inderligt, så oprigtigt, så ængsteligt, at jeg i aften må sige noget til jer, som vil hjælpe jer til at blive den kvinde, som I drømmer om at blive.

Til at begynde med må I være rene, for umoral fordærver jeres liv og efterlader et ar, som aldrig nogen sinde forsvinder fuldstændig. I må have et mål. Vi er her for at udrette noget, for at velsigne samfundet med vore talenter og vores viden. Der skal være tid til sjov, jo. Men I må indse den kendsgerning, at livet er alvorligt, at der er store risici, men at I kan overvinde dem, hvis I vil beherske jer og søge Herrens usvigelige styrke.

Lad mig først forsikre jer om, at hvis I har begået et fejltrin, hvis I er blevet indblandet i nogen former for umoralsk opførsel, så er alt ikke tabt. Erindringen om dette fejltrin vil sandsynligvis hænge ved, men handlingen kan blive tilgivet, og I kan hæve jer over fortiden og leve et liv, der fuldt ud er antageligt for Herren, hvis I har omvendt jer. Han har lovet, at han vil tilgive jer jeres synder og ikke længere huske på dem (se L&P 58:42).

Han har lagt en plan med hjælpsomme forældre og kirkeledere til at hjælpe jer i jeres vanskeligheder. I kan lægge ethvert onde, som I har været indblandet i, bag jer. I kan gå fremad med et fornyet håb og accept til et langt bedre liv.

Men I får ar, som ikke forsvinder. Den bedste måde, og den eneste måde for jer, er at undgå at blive fanget af det onde. Præsident George Albert Smith plejede at sige: »Bliv på Herrens side af grænsen« (*Sharing the Gospel with Others*, red. Preston Nibley, 1948, s. 42). I jer har I drifter, stærke og forfærdelig overtalende, som til tider tilskynder jer til at give slip og slå jer løs. I må ikke gøre det. I kan ikke gøre det. I er Guds døtre og har enorme muligheder. Han har store forventninger til jer, ligesom andre har. I kan ikke svigte nogen i blot et øjeblik. I kan ikke give efter for en pludselig lyst. Der må være disciplin, stærk og ubøjelig. Flygt fra fristelserne, ligesom Josef flygtede fra Potifars hustrus laster.

Der er intet i hele verden så pragtfuldt som dyd. Den skinner uden at miste sin glans. Den er dyrebar og smuk. Den er uvurderlig. Den kan ikke købes eller sælges. Den er frugten af selvbeherskelse.

I unge piger bruger megen tid på at tænke på drengene. I kan more jer sammen med dem, men overskrid aldrig dydens grænse. Enhver ung mand, som tilskynder jer til eller opfordrer jer til eller forlanger, at I indlader jer på nogen form for seksuel handling, er ikke jeres selskab værd. Få ham ud af jeres liv, før både jeres og hans bliver ødelagt. Hvis I kan beherske jer på denne måde, vil I være taknemmelige resten af jeres liv. De fleste af jer bliver gift, og jeres ægteskab bliver meget mere lykkeligt, fordi I tidligere var tilbageholdende. Vi bliver

værdige til at tage til Herrens hus. Der er ingen tilstrækkelig erstatning for denne vidunderlige velsignelse. Herren har givet en vidunderlig befaling. Han har sagt: »Pryd altid dine tanker med dyd« (L&P 121:45). Dette er en befaling, som I skal holde med ihærdighed og disciplin. Og til den er der knyttet en forjættelse med storslåede og vidunderlige velsignelser. Han har sagt til dem, som lever dydigt:

»Da skal du have større frimodighed for Guds åsyn ...

Den Helligånd skal være din stadige ledsager, og dit scepter retfærdighedens og sandhedens uforanderlige scepter, og dit herredømme skal være et evigt herredømme, og det skal uden tvang tilflyde dig fra evighed til evighed« (L&P 121:45-46).

Er der nogen større og smukkere forjættelse end denne?

Find et formål med livet. Vælg det, I godt kunne tænke jer at gøre, og uddan jer, så I kan være dygtige til at udøve det. For de fleste er det meget svært at bestemme sig for et erhverv. I håber på, at I bliver gift, så I ikke behøver at tænke på det. I vore dage har en pige brug for en uddannelse. Hun har brug for midlerne og evnerne til at tjene til livets ophold, hvis hun skulle befinde sig i en situation, hvor det bliver nødvendigt, at gøre det.

Undersøg jeres muligheder. Bed inderligt til Herren om vejledning. Følg derefter jeres plan med beslutsomhed.

Hele viften af menneskelig stræben ligger nu åben for kvinder. Der er ikke noget, som I ikke kan gøre, hvis I vil lægge sjælen i det. I jeres drøm om den kvinde, I kunne tænke jer at blive, kan I medtage et billede af en, der er egnet til at tjene samfundet og yde et betragteligt bidrag til den verden, som hun bliver en del af.

Jeg var på hospitalet forleden i nogle timer. Jeg stiftede bekendtskab med min meget muntre og dygtige sygeplejerske. Hun er den slags kvinde, som I piger kunne finde på at drømme om. Da hun var ung, besluttede hun sig for, at hun kunne tænke sig at blive sygeplejerske. Hun tog den nødvendige uddannelse for at kunne blive den bedste på området. Hun arbejdede inden for sin profession og blev dygtig til det. Hun besluttede, at hun ville på mission, og det kom hun. Hun blev gift. Hun har tre børn. Hun arbejder nu lige så meget eller lidt, som hun har lyst til. Der er så stor efterspørgsel efter mennesker med hendes færdigheder, at hun kan gøre næsten hvad hun har lyst til. Hun tjener i Kirken. Hun har et godt ægteskab. Hun lever et godt liv. Hun er den slags kvinde, som I kunne finde på at drømme om, når I ser frem i tiden.

For jer, mine kære venner, er himlen grænsen. I kan udmærke jer på en hvilken som helst måde. I kan blive de bedste. I behøver ikke at nøjes med det middelmådige. Hav respekt for jer selv. Hav ikke ondt af jer selv. Dvæl ikke ved uvenlige ord, som andre har sagt om jer. Og tag jer især ikke af, hvad nogle drenge måske siger for at nedværdige jer. Han er ikke bedre end jer. Faktisk har allerede forklejnet sig selv ved sine handlinger. Poler og forfin de talenter, som Herren har givet jer. Gå fremad i livet med et glimt i øjet og et smil på læben, men med stor og stærk målrettethed i jeres hjerte. Elsk livet, og vær på udkig efter dets muligheder, og vær for evigt og altid trofast mod Kirken.

Glem aldrig, at I er kommet til jorden som barn af en guddommelig Fader, med noget guddommeligt i jeres egen personlighed. Herren har ikke sendt jer hertil, for at I skal have fiasko. Han har ikke givet jer livet, for at I skal spilde det. Han har overdraget jer gaven at komme til jorden, for at I kan få erfaring, positiv, vidunderlig, formålstjenlig erfaring, som fører til evigt liv. Han har givet jer denne herlige kirke, hans kirke, for at vejlede jer og give jer mulighed for at udvikle jer og få erfaring, for at undervise jer og lede jer og opmuntre jer, for at velsigne jer med evigt ægteskab, for at besegle en pagt mellem jer og ham, som gør jer til hans udvalgte datter, en, som han kan betragte med kærlighed og med et ønske om at hjælpe. Må Gud velsigne jer rigt og i overflod, mine kære unge venner, hans vidunderlige døtre.

Selvfølgelig opstår der nogle problemer undervejs. Der opstår vanskeligheder, der skal overvindes. Men de varer ikke evigt. Han vil ikke svigte jer.

Kastes du på bølgen om i livets nat,
føler du, at alle har dig helt forladt,
tæl da Herrens gaver, nævn dem hver især,
og det vil forundre dig, hvor rig du er ...

Så i kampens hede hold kun trofast ud,
tab blot ikke modet, sæt din lid til Gud.
Engles hjælp og bistand vil dig blive sendt,
himmelarv dig skænkes, når dit liv er endt.

(»Kastes du på bølgen om«, *Salmer og sange*, nr. 50)

Se på det positive. Vær klar over, at han våger over jer, at han hører jeres bønner og vil besvare dem, at han elsker jer og vil tilkendegive denne kærlighed. Lad Helligånden vejlede jer i alt, hvad I gør, mens I søger at blive den kvinde, som I drømmer om at blive. I kan gøre det. I har venner og jeres kære til at hjælpe jer. Og Gud vil velsigne jer, når I følger jeres plan. Dette, piger, er mit ydmyge løfte og bøn for jer, i Herren Jesu Kristi navn. Amen. □

De talte til os

Beretning for Kirkens børn fra aprilkonferencen den 31. marts og 1. april 2001

Præsident Gordon B. Hinckley: Lad os være gode mennesker. Lad os være venlige mennesker. Lad os være omgængelige mennesker. Lad os være, hvad medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bør være.

Præsident Thomas S. Monson, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab: En ven er mere optaget af at hjælpe folk end at få æren. En ven bekymrer sig for folk. En ven elsker. En ven lytter. En ven giver en hjælpende hånd.

Præsident James E. Faust, andenrådgiver i Det Første Præsidentskab: Vores første fødsel finder sted, når vi bliver født til jordelivet. Vores anden fødsel begynder, når vi bliver døbt med vand af en, der bærer Guds præstedømme, og fuldendes, når vi bliver bekræftet, og »da kommer [vores] synders forladelse ved ild og ved den Helligånd« (2 Nephi 31:17).

Præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum: Vi begår alle fejl. Af og til skader vi os selv og sårer andre alvorligt på måder, som vi ikke kan udbedre alene. Vi slår ting i stykker, som vi ikke kan reparere alene ... Det er da, at forsoningens helbredende magt kan hjælpe.

Herren har sagt: »Thi se, jeg, Gud har lidt dette for alle, for at de, som vil omvende sig, ikke skal lide« (L&P 19:16).

Ældste Neal A. Maxwell fra De Tolv Apostles Kvorum: Jo mere vi ved om Jesus, desto mere elsker vi ham. Jo mere vi ved om Jesus, desto mere stoler vi på ham. Jo mere vi ved om Jesus, desto mere ønsker vi at blive som han og at være sammen med ham.

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum: Jeg vil i dag give jer et løfte. Det er enkelt, men det er sandt. Hvis I vil lytte til den levende profet og til apostlene og lytte til vores råd, vil I ikke fare vild.

Ældste Joseph B. Wirthlin fra De Tolv Apostles Kvorum: Faste tillige med indtrængende bøn giver stor kraft. Den kan fylde sindet med Åndens åbenbaringer. Den kan styrke os i fristelsens stund.

Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum: Der er uden tvivl ikke noget mere mægtigt missionærbudskab, vi kan sende til denne verden, end en kærlig og glad sidste dages helligs eksempel.

Ældste John H. Groberg fra De Halvfjerds: Når vi er ydmyge, rene og har skyldfrie hænder, hjerte og sind, er intet retfærdigt umuligt. Et gammelt orientalsk ordsprog lyder: »Hvis et menneske lever et rent liv, kan intet ødelægge det.«

Ældste L. Lionel Kendrick fra De Halvfjerds: Det at være ærbødig er ikke kun at være stille. Det indebærer en bevidsthed om, hvad der finder sted. Det indebærer et guddommeligt ønske om at lære og at være modtagelig for Åndens tilskyndelser. Det indebærer, at man stræber efter mere lys og kundskab.

Sydney S. Reynolds, førsterådgiver i Primarys hovedpræsidentskab: Gud adskilte Det Røde Hav, og han gav os Mormons Bog. Han kan helbrede os for vore synder, og han kan og vil velsigne os, hans børn, i vores dagligdag. Jeg ved, at han lever, og at han elsker os, og er i dag en miraklernes Gud. □

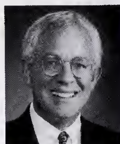

Hovedpræsidentskaber for hjælpeorganisationerne

SØNDAGSSKOLEN

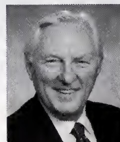

Ældste Neil L. Andersen
Førsterådgiver

Ældste Marlin K. Jensen
Præsident

Ældste John H. Groberg
Andenrådgiver

UNGE MÆND

Ældste F. Melvin Hammond
Førsterådgiver

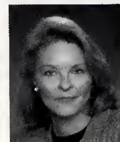

Ældste Robert K. Dellenbach
Præsident

Ældste John M. Madsen
Andenrådgiver

HJÆLPEFORENINGEN

Søster Virginia U. Jensen
Førsterådgiver

Søster Mary Ellen W. Smoot
Præsident

Søster Sheri L. Dew
Andenrådgiver

UNGE PIGER

Søster Carol B. Thomas
Førsterådgiver

Søster Margaret D. Nadauld
Præsident

Søster Sharon G. Larsen
Andenrådgiver

PRIMARY

Søster Sydney S. Reynolds
Førsterådgiver

Søster Coleen K. Menlove
Præsident

Søster Gayle M. Clegg
Andenrådgiver

Vor tids lærdomme 2001

Det Melkisedekske Præstedømmes og Hjælpeforeningens møde den fjerde søndag er forbeholdt »Vor tids lærdomme«. Det Første Præsidentskab fastsætter hvert år 10 emner med kildematerialer, som skal bruges ved disse møder. Det følgende er emnerne og kildematerialerne for 2001. To ekstra emner skal udvælges af stavs- eller distriktspræsidentskaber.

Drøftelserne ved møderne den fjerde søndag bør bygge på en eller måske to af de fastlagte kilder, som bedst dækker brødrenes behov og situation; lærere behøver ikke at bruge alle kilderne. Ledere og lærere opfordres til at gøre disse møder til drøftelser, ikke forelæsninger eller præsentationer. De skal overveje, hvordan de kan stimulere brødrene til at anvende de drøftede principper. Forslag til forberedelse og afholdelse af en kvorums- eller gruppedrøftelse står i *Undervisning, den største kaldelse* og i *Vejledning i undervisning.*

1. Skrifternes rolle i vores egen families omvendelse

5 Mos 11:18-19, 21; 2 Tim 3:14-17; 2 Nephi 25:21-23, 26; Mosiah 1:3-7.

Boyd K. Packer, »Undervis børnene«, *Liahona*, maj 2000, s. 14-23.

Henry B. Eyring, »Styrken ved at undervise i lærdommene,« *Liahona*, juli 1999, s. 85-88.

Dallin H. Oaks, »At nære Ånden,« *Liahona*, aug. 2001.

»Undervis i evangeliet i hjemmet«, lektion 32 i *Sidste dages hellige kvinder, del A*, s. 242-250.

2. Skrifternes betydning i vore forfædres liv

5 Mos 31:10-13; Joh 5:39; 1 Nephi 3:1-4, 19-20; Mosiah 1:2-7.

James E. Faust, »Om såsæd og jord«, *Liahona*, jan. 2000, s. 54-57.

L. Tom Perry, »Lær dem Guds ord med al flid«, *Liahona*, juli 1999, s. 6-9.

»Hellige skrifter«, kapitel 10 i

Vor tids lærdomme, 2002

Listen med emner og fastlagte kilder til »Vor tids lærdomme« i 2002 vil kunne ses på mange sprog på Kirkens hjemmeside (www.lds.org) i juli 2001.

Håndbog i evangeliske principper, s. 39-42.

3. Følg Brødrene

Matt 7:15-23; L&P 21:1-6; 43:1-7; 124:45-46.

M. Russell Ballard, »Tag jer i agt for falske profeter og falske lærere«, *Liahona*, jan. 2000, s. 73-76.

David B. Haight, »Oprethold profeterne«, *Liahona*, jan. 1999, s. 41-43.

»Følg Brødrene«, lektion 13 i *Sidste dages hellige kvinder, del B*, s. 100-107.

4. Vores tilflugtssted fra stormen

Es 41:10; Alma 36:3, 27; L&P 58:2-4; 121:1-8; 122.

James E. Faust, »Håb, et anker for sjælen«, *Liahona*, jan. 2000, s. 70-73.

Joseph B. Wirthlin, »Find en tryg havn«, *Liahona*, juli 2000, s. 71-74.

Robert D. Hales, »›Vi priser jo dem salige, der holdt ud‹«, *Stjernen*, juli 1998, s. 79-81.

»Prøvelser, modgang og vanskeligheder«, lektion 15 i *Sidste dages hellige kvinder, del B*, s. 116-121.

5. At søge Helligåndens vejledning

Joh 14:16-17, 26; 2 Nephi 32:2-5; Moroni 10:5-7; Mosiah 8:2-3.

Boyd K. Packer, »Tunger af ild«, *Liahona*, juli 2000, s. 7-10.

Jeffrey R. Holland, »›Kast altså ikke jeres frimodighed bort‹«, *Liahona*, jun. 2000, s. 34-42.

Richard G. Scott, »Han lever«, *Liahona*, jan. 2000, s. 105-108.

»Helligåndens gave«, lektion 30 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, Del A*, s. 224-230.

6. Sande disciple fortæller om evangeliet

Matt 5:16; L&P 4; 18:14-16; 88:81.

Gordon B. Hinckley, »Find lammene, vogt fårene«, *Liahona*, juli 1999, s. 118-124.

M. Russell Ballard, »›Hvordan er det med os?‹«, *Liahona*, juli 2000, s. 37-40.

Henry B. Eyring, »En advarselsrøst«, *Liahona*, jan. 1999, s. 37-40.

»Missionering«, kapitel 33 i *Håndbog i evangeliske principper*, s. 158-163.

7. At styrke de unge

1 Tim 4:12; Alma 37:35; 38:2; 41:10; 13. trosartikel.

Gordon B. Hinckley, firesidetale 12. nov. 2000, *Liahona*, apr. 2001, s. 30-41.

Gordon B. Hinckley, »Din største udfordring – at være mor«, *Liahona*, jan. 2001, s. 113-116.

Gordon B. Hinckley, »Stor bliver børnenes fred«, *Liahona*, jan. 2001, s. 61-68.

Pjecen *Til gavn og styrke for de unge* (34285 110)

»Moralsk renhed«, lektion 34 i *Præstedømmets pligter og velsignelser, del A*, s. 251-256; »Rene tanker«, lektion 9 i *Sidste dages hellige kvinder, del B*, s. 69-75.

8. At blive rene for Herren

Es 1:18; Mosiah 4:10-12; L&P 19:16-20; 58:42-43.

Thomas S. Monson, »Jeres evige rejse«, *Liahona*, jul. 2000, s. 56-59.

Henry B. Eyring, »Udsæt ikke din omvendelse«, *Liahona*, jan. 2000, s. 38-41.

Boyd K. Packer, »Vasket rene«, *Stjernen*, juli 1997, s. 8-10.

»Omvendelse«, kapitel 19 i *Håndbog i evangeliske principper*, s. 91-94.

9. Kvindens hellighed

Ordsp 31:10-31; Ef 5:25-28, 31; Jakobs Bog 2:28-35.

James E. Faust, »Hvad det vil sige at være en af Guds døtre«, *Liahona*, jan. 2000, s. 120-124.

Richard G. Scott, »Kvindens hellighed«, *Liahona*, juli 2000, s. 43-45.

Russell M. Nelson, »Vores hellige forpligtelse til at ære kvinder«, *Liahona*, juli 1999, s. 45-48.

»Sidste dages hellige kvinder«, lektion 14 i *Sidste dages hellige kvinder, del A*, s. 98-107.

10. Taknemmelighed

Sl 100; Luk 17:11-19; Mosiah 2:19-22; L&P 78:19.

Gordon B. Hinckley, »Tak Herren for hans velsignelser« *Liahona*, juli 1999, s. 104-105.

Thomas S. Monson, »En taknemlig indstilling«, *Liahona*, maj 2000, s. 2-9.

»Udvikl taknemmelighed«, lektion 35 i *Sidste dages hellige kvinder, del B*, s. 281-289. ☐

Vejledning og kildemateriale

Til brug i 2001, *Det Aronske Præstedømme 2*, lektion 26-50

Følgende kilder kan bruges som supplement til lektionerne i *Det Aronske Præstedømme 2*. Disse kilder bør ikke erstatte lektionerne i undervisningshæftet, men skal opdatere og udbygge lektionerne. (L = *Lille Liahona.)*

Lektion 26: Værdige tanker

Gordon B. Hinckley, »Den levende profets ord«, *Liahona*, aug. 1999, s. 14-15.

Boyd K. Packer, »Åbenbaringens Ånd«, *Liahona*, jan. 2000, s. 26-29.

Richard G. Scott, »Alvorlige spørgsmål, alvorlige svar«, *Stjernen*, sep. 1997, s. 28-32.

Bemærk: Billedbåndet *God musik, gode tanker*, som nævnes i denne lektion, fås ikke længere.

Lektion 27: Herrens sundhedslov

Boyd K. Packer, »Personlig åbenbaring: Gaven, prøven og løftet«, *Stjernen*, jun. 1997, s. 8-14.

L. Tom Perry, »›Løbe og ikke blive trætte‹«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 35-37.

Zoltán Soltra, »Hvad er den tungeste byrde?«, *Liahona*, apr. 1999, s. 29.

Lektion 28: Sabbaten

Earl C. Tingey, »Hold sabbatten hellig«, *Liahona*, feb. 1999, s. 48.

H. David Burton, »Mulighedernes tid«, *Liahona*, jan. 1999, s. 9-12.

D. Kelly Ogden, »Husk sabbatsdagen«, *Stjernen*, maj 1998, s. 16-23.

»Vær velkommen, søndag morgen«, *Salmer og sange*, nr. 184.

Lektion 29: Formålet med livet

Joseph B. Wirthlin, »Tid til at berede sig«, *Stjernen*, juli 1998, s. 13-17.

Keith B. McMullin, »Velkommen hjem«, *Liahona*, juli 1999, s. 93-95.

Duane B. Gerrard, »Frelsesplanen: Livets flyveplan«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 79-80.

»Benyt de lyse dage«, *Salmer og sange*, nr. 142.

Lektion 30: Næstekærlighed

James E. Faust, »Kærlighedens mønster«, *Liahona*, dec. 1999, s. 2-5.

Stephen A. West, »›Ved ringe midler‹«, *Liahona*, juli 1999, s. 32-34.

»Iført barmhjertighedens klædning«, *Liahona*, nov. 1999, s. 25.

»Elsker hverandre«, *Salmer og sange*, nr. 199.

Lektion 31: Tilgivelse

Aurora Rojas de Álvarez, »Tilgivelsen knyttede os sammen«, *Liahona*, okt. 1999, s. 44-46.

Patricia H. Morrell, »Kan du tilgive mig?«, *Stjernen*, sep. 1998, s. 7.

Roderick J. Linton, »Det tilgivende hjerte«, *Stjernen*, juni 1998, s. 28-33.

Lektion 32: At udvikle Åndens gaver

Besøgslærerindebudskaber, *Stjernen* 1997 (undtagen i januar og juli).

Lektion 33: Søg visdom

Gordon B. Hinckley, »Inspirerende tanker«, *Liahona*, jun. 1999, s. 2-7.

Gordon B. Hinckley, »En samtale med enlige voksne«, *Stjernen*, nov. 1997, s. 16-24.

Darrin Lythgoe, »Kundskabens belønning«, *Liahona*, nov. 1999, s. 48.

Lektion 34: Eksemplets magt

Henry B. Eyring, »En advarselsrøst«, *Liahona*, jan. 1999, s. 37-40.

Richard M. Romney, »Himmelstræben«, okt. 1999, s. 10-17.

Lisa M. Grover, »Stå på egne ben«, *Stjernen*, mar. 1998, s. 34-39.

Lektion 35: Vi adlyder, ærer og holder loven

M. Russell Ballard, »Stå for sandhed og ret«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 39-41.

L. Tom Perry, »Du stærke og stræbende ungdom«, *Liahona*, jan. 1999, s. 86-89.

Mauro Properzi, »Er jeg parat?«, *Stjernen*, aug. 1997, s. 32-33.

Lektion 36: Vær taknemmelig under alle forhold

James E. Faust, »Et taknemligt hjerte«, *Stjernen*, nov. 1998, L5.

Gordon T. Watts, »Taknemmelighed«, *Liahona*, jan. 1999, s. 99-100.

»Med et taknemligt hjerte«, *Liahona*, aug. 1999, 25.

»For det skønne her på jord«, *Salmer og sange*, nr. 43.

Lektion 37: Forståelse af kvindens rolle

Gordon B. Hinckley, »Den levende profets ord«, *Stjernen*, mar. 1997, s. 16-17.

Jeffrey R. Holland, »Fordi hun er mor«, *Stjernen*, juli 1997, s. 34-36.

Virginia U. Jensen, »Inspirationsmøde for hjemmet, familien og den enkelte«, *Liahona*, jan. 2000, s. 114-117.

»Familien: En proklamation til verden«, *Stjernen*, okt.1998, s. 24.

Lektion 38: At leve retskaffent i en uretfærdig verden

M. Russell Ballard, »Tag jer i agt for falske profeter og falske lærere«, *Liahona*, jan. 2000, s. 73-76.

»Hvordan kan jeg imødegå de negative påvirkninger i livet?«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 38-41.

Jack H. Goaslind, »Tag imod kaldet«, *Stjernen*, aug. 1997, s. 10-15.

»Jernstangen«, *Salmer og sange*, nr. 182.

Lektion 39: Moralsk mod

Gordon B. Hinckley, »Inspirerende tanker«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 2-7.

James E. Faust, »Ærlighed – et moralsk kompas«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 39-42.

Vaughn J. Featherstone, »Ét led, der stadig holder«, *Liahona*, jan. 2000, s. 15-18.

Lektion 40: Undgå og overvind fristelser

Gordon B. Hinckley, »Hjordens hyrder«, *Liahona*, juli 1999, s. 60-67.

Boyd K. Packer, »Åbenbaringens Ånd«, *Liahona*, jan. 2000, s. 26-29.

Richard G. Scott, »Alvorlige spørgsmål, alvorlige svar«, *Stjernen*, sep. 1997, s. 28-32.

»Hvem er for Herrens sag?«, *Salmer og sange*, nr. 173.

Lektion 41: Nadveren: Til minde om ham

Dallin H. Oaks, »Det Aronske Præstedømme og nadveren«, *Liahona*, jan. 1999, s. 43-46.

»Hvordan kan jeg vide, om jeg tager nadveren værdigt?«, *Liahona*, apr. 1999, s. 22-24.

»Altid erindre ham«, *Liahona*, maj 1999, s. 39.

»O, se hvilken kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 114.

Lektion 42: Følg brødrene

Boyd K. Packer, »Biskoppen og hans rådgivere«, *Liahona*, juli 1999, s. 71-74.

Henry B. Eyring, »Find tryghed i at følge råd«, *Stjernen*, juli 1997, s. 23-25.

Virginia U. Jensen, »Vi lytter til profetens røst«, *Liahona*, jan. 1999, s. 13-15.

»Vi lytter til profetens røst«, *Salmer og sange*, nr. 10.

Lektion 43: Åndelig forberedelse til en mission

Dallin H. Oaks, »Undervisning i evangeliet«, *Liahona*, jan. 2000, s. 94-98.

F. Onyebueze Nmeribe, »De havde besluttet sig på forhånd«, *Liahona*, sep. 1999, s. 10-13.

Brian Lewis, »Den virkelige årsag«, *Liahona*, feb. 1999, s. 46-47.

»Tjenere for himlens konge«, *Salmer og sange*, nr. 164.

Lektion 44: Forbered dig nu til et tempelægteskab

Gordon B. Hinckley, »Lev værdigt til at få den pige, I en dag vil ægte«, *Stjernen*, juli 1998, s. 52-54.

Richard G. Scott, »Modtag templets velsignelser«, *Liahona*, juli 1999, s. 29-31.

»Celestialt ægteskab«, *Stjernen*, okt. 1998, s. 25.

Lektion 45: Effektiv hjemmeundervisning

Thomas S. Monson, »Hjemmelærerbesøg – En guddommelig tjeneste«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 47-49.

Russell M. Nelson, »Hyrder, lam og hjemmelærere«, *Liahona*, apr. 1999, s. 42-48.

Kellene Ricks Adams, »Bliv en bedre hjemmelærer eller besøgslærerinde«, *Stjernen*, sep. 1998, s. 34-45.

Lektion 46: Undgå nedbrydende indflydelse fra medierne

M. Russell Ballard, »Som en uudslukkelig ild«, *Liahona*, juli 1999, s. 101-104.

Harold Oaks, »På vagt over for vold«, *Stjernen*, maj 1998, s. 24.

Lisa M. Grover, »Finjustering«, *Stjernen*, maj 1997, s. 32-33.

Lektion 47: Ren og passende tale

Gordon B. Hinckley, »Lev værdigt til at få den pige, I en dag vil ægte«, *Stjernen*, juli 1998, s. 52-54.

Robert S. Wood, »Engletunger«, *Liahona*, jan. 2000, s. 101-102.

»Hvordan kan jeg forhindre, at bandeord trænger ind i mit sind?«, *Stjernen*, feb. 1997, s. 25-27.

Lektion 48: Fasthold dine retskafne standarder

James E. Faust, »Fremtidens pionerer – frygt ikke, tro kun«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 44-46.

M. Russell Ballard, »Stå for sandhed og ret«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 39-41.

James M. Paramore, »Hjertet og et villigt sindelag«, *Stjernen*, juli 1998, s. 43-44.

»Skal vi svigte vore pagter«, *Salmer og sange*, nr. 167.

Lektion 49: Ærlighed og retskaffenhed

Sheldon F. Child, »At være ordholdende«, *Stjernen*, juli 1997, s. 28-29.

Robert J. Matthews, »›Du må ikke vidne falsk mod din næste‹«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 14-21.

Richard D. Draper, »›Du må ikke stjæle‹«, *Liahona,* okt. 1998, s. 26-31.

»O sig, hvad er sandhed?«, *Salmer og sange*, nr. 180.

Lektion 50: Værdsæt og motivér mennesker med handicap

Elizabeth Quackenbush, »Jeg var hendes svar«, *Liahona*, juni 1999, s. 36-37.

Bart L. Andersen, »En uventet dåb«, *Stjernen*, okt. 1997, s. 6-7.

Lorjelyn Celis, »Hvad jeg lærte af en blind mand,« Stjernen, okt. 1997, 38-39. □

Vejledning og kildemateriale

Til brug i 2001, *Unge Piger 2*, lektion 25-49

Følgende kilder kan bruges som supplement til lektionerne i *Unge Piger 2*. Disse kilder bør ikke erstatte lektionerne i undervisningshæftet, men skal opdatere og udbygge lektionerne. (L = *Lille Liahona.)*

Lektion 25: Offerloven

James E. Faust, »Luk himlens vinduer op«, *Liahona*, jan. 1999, s. 67-70.

Robert L. Backman, »Tro i hvert et fodtrin«, *Stjernen*, feb. 1997, s. 14-21.

Marvin K. Gardner, »›Én fra en by, og to fra en slægt‹«, *Liahona*, apr. 1999, s. 36-41.

»Jeg går, hvor du sender mig hen«, *Salmer og sange*, nr. 178.

Lektion 26: Nadveren

Henry B. Eyring, »At vi må være ét«, *Stjernen*, juli 1998, s. 70-72.

»Hvordan kan jeg vide, om jeg tager nadveren værdigt?«, *Liahona*, apr. 1999, s. 22-24.

Melissa Ransom, »Forbløffet«, *Liahona*, apr. 1999, s. 8-9.

Lektion 27: Styrk vidnesbyrdet gennem lydighed

James E. Faust, »Prisen for at være discipel«, *Liahona*, apr. 1999, s. 2-6.

Kenneth Johnson, »›Han skal kende min lære‹«, *Liahona*, juni 1999, s. 11-15.

»Glæde ved at følge Herren«, *Liahona*, okt. 1999, s. 44-48.

»Jeg på Kristus tror«, *Salmer og sange*, nr. 69.

Lektion 28: Handlefrihed

Richard G. Scott, »Retfærdighedens kraft«, *Liahona*, jan. 1999, s. 79-81.

Joseph B. Wirthlin, »Valget er dit«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 46-48.

Sharon G. Larsen, »Handlefrihed – en velsignelse og en byrde«, *Liahona*, jan. 2000, s. 12-14.

»Vælg kun ret«, *Salmer og sange*, nr. 155.

Lektion 29: Ophøjelse

James E. Faust, »›Ransag mig, Gud, og kend mit hjerte‹«, *Stjernen*, juli 1998, s. 17-20.

Richard G. Scott, »Jesus Kristus, vor Forløser«, *Stjernen*, juli 1997, s. 57-59.

Richard J. Maynes, »En celestial forbindelse til jeres teenageår«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 31-32.

»O min Fader«, *Salmer og sange*, nr. 189.

Lektion 30: Vidnesbyrdet kan styrkes gennem tjenestegerning

Robert J. Whetten, »Sande efterfølgere«, *Liahona*, juli 1999, s. 34-36.

H. David Burton, »›Gå du hen og gør ligeså‹«, *Stjernen*, juli 1997, s. 75-77.

Jeanie McAllister, »›Kærligheden ophører aldrig‹«, *Liahona*, feb. 1999, s. 26-31.

»Har jeg gjort noget godt?«, *Salmer og sange*, nr. 143.

Lektion 31: Landets lov

M. Russell Ballard, »Stå for sandhed og ret«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 39-41.

L. Tom Perry, »Du stærke og stræbende ungdom«, *Liahona*, jan. 1999, s. 86-89.

Mauro Properzi, »Er jeg parat?«, *Stjernen*, aug. 1997, s. 32-33.

Lektion 32: Livets store betydning

Russell M. Nelson, »Vi er Guds børn«, *Liahona*, jan. 1999, s. 101-104.

Arthur R. Bassett, »›Du må ikke begå drab‹«, sep. 1998, s. 18-23.

Patricia P. Pinegar, »Omsorg for børnenes sjæle«, *Stjernen*, juli 1997, s. 12-13.

»Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195.

Lektion 33: Formeringens hellige kraft

»Hvad profeterne lærer os om kyskhed og troskab«, *Liahona*, okt. 1999, s. 26-29.

Jeffrey R. Holland, »Personlig renhed«, *Liahona*, jan. 1999, s. 89-92.

Richard G. Scott, »Alvorlige spørgsmål, alvorlige svar«, *Stjernen*, sep. 1997, s. 28-32.

Lektion 34: Hold fast ved Herrens standarder for moralsk værdighed

Gordon B. Hinckley, »Inspirerende tanker«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 2-7.

L. Aldin Porter, »›Men vi ænsede dem ikke‹«, *Liahona,* apr. 1999, s. 30-34.

Shannon D. Jensen, »Stå som vidne«, *Liahona*, aug. 1999, s. 8-9.

»Jernstangen«, *Salmer og sange*, nr. 182.

Lektion 35: Kloge valg

Richard G. Scott, »Retfærdighedens kraft«, *Liahona*, jan. 1999, s. 79-81.

Joseph B. Wirthlin, »Tid til at berede sig«, *Stjernen*, juli 1998, s. 13-17.

Neil L. Andersen, »Profeter og åndelige jordkrebs«, *Liahona*, jan. 2000, s. 18-20.

Lektion 36: Ærlighed

James E. Faust, »Ærlighed – et moralsk kompas«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 39-42.

Sheldon F. Child, »At være ordholdende«, *Stjernen*, juli 1997, s. 28-29.

Robert J. Matthews, »Du må ikke vidne falsk mod din næste«, *Stjernen*, nov. 1998, s. 14-21.

Lektion 37: Bevar personlig renhed gennem retfærdig levevis

Jeffrey R. Holland, »Personlig renhed«, *Liahona*, jan. 1999, s. 89-92.

Vanessa Moodie, »Kyskhedens velsignelser«, *Liahona*, maj 1999, s. 26-27.

Terrance D. Olson, »Sandheden om moralsk renhed«, okt. 1999, s. 30-39.

Lektion 38: Fysisk sundhed

Russell M. Nelson, »Vi er Guds børn«, *Liahona*, jan. 1999, s. 101-104.

L. Tom Perry, »Løbe og ikke blive trætte«, *Stjernen*, jan. 1997, s. 35-37.

Zoltán Soltra, »Hvad er den tungeste byrde?«, *Liahona*, apr. 1999, s. 29.

Lektion 39: Forebyggelse af sygdomme

Lauradene Lindsey, »Uafhængighed«, *Stjernen*, okt. 1997, s. 22-24.

Lektion 40: Selvbeherskelse

Boyd K. Packer, »Åbenbaringens Ånd«, *Liahona*, jan. 2000, s. 26-29.

Richard J. Maynes, »En celestial forbindelse til jeres teenageår«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 31-32.

»Stræb efter selvbeherskelse«, *Liahona*, juni 1999, s. 25.

»Vær kun ydmyg«, *Salmer og sange*, nr. 67.

Lektion 41: Optimisme

James E. Faust, »Håb, et anker for sjælen«, *Liahona*, jan. 2000, s. 70-73.

Joe J. Christensen, »Grund til at smile«, *Stjernen*, sep. 1998, 28-31.

Shane R. Barker, »Har du en dårlig dag?«, *Liahona*, okt. 1999, s. 43.

»Du kan lette hvert et fjed«, *Salmer og sange*, nr. 147.

Lektion 42: Taknemlighed og påskønnelse

Thomas S. Monson, »Husk at takke«, *Liahona*, jan. 1999, s. 20-23.

James E. Faust, »Et taknemligt hjerte«, *Stjernen*, nov. 1998, L5.

»Med et taknemligt hjerte«, *Liahona*, aug. 1999, 25.

»For det skønne her på jord«, *Salmer og sange*, nr. 43.

Lektion 43: Klog anvendelse af fritiden

Gordon B. Hinckley, »Inspirerende tanker«, *Liahona*, maj 1999, s. 2-7.

Joseph B. Wirthlin, »Tid til at berede sig«, *Stjernen*, juli 1998, s. 13-17.

»Er der noget galt i at se endeløse tv-serier?«, *Stjernen*, feb. 1996, s. 25-27.

Lektion 44: Du skal udvikle dine talenter

Marissa D. Thompson and Janna Nielsen, »Opdag og opbyg dine talenter«, *Liahona*, maj 1999, s. 40-41.

Anne Billings, »Løb uden at blive træt«, *Liahona*, sep. 1999, s. 20-23.

Marcelino Fernández Rebellos Suárez, »En bøn til Herren«, *Stjernen*, mar. 1998, s. 28-29.

Lektion 45: Deltag i kulturelle aktiviteter

Jeanne P. Lawler, »Vores langt-fra-tabernakelkor«, *Stjernen*, dec. 1998, s. 36-37.

Beth Dayley, »›Med øjet alene fæstet på Guds ære‹«, *Stjernen*, aug. 1997, s. 48.

Tamara Leatham Bailey and Christie Giles, »Musikkens magt«, *Stjernen*, mar. 1996, s. 40-41.

Lektion 46: Økonomisk ansvar

Ronald E. Poelman, »Tiende: Et privilegium«, *Stjernen*, juli 1998, s. 82-83.

»Efterlevelse af tiendeloven«, *Stjernen*, dec. 1998, s. 25.

Theodor G. Baalman, »Jeg satte Herrens løfte på prøve«, *Stjernen*, dec. 1998, s. 26-27.

Lektion 47: Opløftende omgivelser

Jack H. Goaslind, »Tag imod kaldet«, *Stjernen*, aug. 1997, s. 10-15.

Anya Bateman, »›Alle tiders ... bortset fra det der‹«, *Liahona*, juni 1999, s. 22-24.

»Hvordan kan jeg gøre mit hjem lykkeligere og mere åndeligt?«, *Stjernen*, aug. 1998, s. 26-29.

Lektin 48: Kommunikationsfærdigheder i lederskab

Brad Wilcox, »Hjælp de unge til at føle sig elsket«, *Liahona*, juni 1999, s. 42-47.

Marissa D. Thompson, »Vær en ven«, *Liahona*, mar. 1999, s. 48.

Janet Thomas, »Sjov med mening«, *Liahona*, feb. 1999, s. 18-22.

Lektion 49: Værdsæt og motivér mennesker med handicap

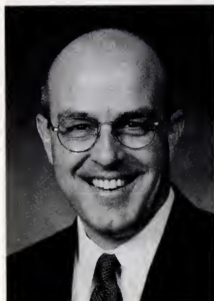
Joe J. Christensen, »Frelseren regner med dig«, *Stjernen*, jan. 1997, 37-39.

Linda A. Peterson, »Min helt«, *Liahona*, dec. 1999, s. 34-35.

Elizabeth Quackenbush, »Jeg var hendes svar«, *Liahona*, juni 1999, s. 36-37. ☐

Nye generalautoriteter

Ældste L. Whitney Clayton

De Halvfjerds

Da ældste L. Whitney Clayton, som er et nyt medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum, studerede på University of Utah og overvejede at tage på fuldtidsmission, havde de hjemvendte missionærers eksempel på universitetet stor betydning for hans beslutning. »Det var ikke så meget det, de sagde, selv om flere af dem sagde ting, som var en hjælp«, mindes han. »Det var den måde, de optrådte på, og deres adfærd. Der var noget ved dem, som var anderledes, end ved alle de andre unge mænd, som jeg kendte. Og det var tydeligt, at svaret på hvorfor [nemlig at de var anderledes] var en mission.«

Han blev kaldet til Andesmissionen i Peru i 1970, og den erfaring, han fik dér var med til at lægge et stærkt fundament til anden tjeneste i Kirken. En begivenhed, som styrkede hans vidnesbyrd, fandt sted, da ældste Boyd K. Packer fra De Tolv Apostles Kvorum var på rundrejse i missionen. »Da ældste Packer bar vidnesbyrd ved et missionærmøde i Lima«, siger ældste Clayton, »vidste jeg, at *han* vidste, at evangeliet er sandt.«

Ældste Clayton er født i Salt Lake City den 24. februar 1950 som søn af L. Whitney Clayton jun. og Elizabeth T. Clayton. Han voksede op i Whittier i Californien og tog bacheloreksamen i økonomi fra University of Utah og eksamen i jura fra University of the Pacific i Californien. Efter at have arbejdet i flere forskellige advokatfirmaer, åbnede han og en kompagnon i maj 1981 deres eget firma i Newport Beach.

Han giftede sig med Kathy Ann Kipp den 3. august 1973 i templet i Salt Lake City, og de har syv børn.

Ældste Claytons tidligere kaldelser omfatter bl.a. stavsmissionspræsident, højpræsternes gruppeleder, grenspræsident, biskop, højrådsmedlem, rådgiver til en missionspræsident, regionalrepræsentant og halvfjerdser-områdeautoritet.

Ældste Clayton er taknemmelig for den mulighed, som denne kaldelse giver ham for at tjene og siger: »Mit vidnesbyrd er det centrale i mit liv. Det motiverer en enormt til at ønske at gøre det rigtige, ønske at tjene og ønske at velsigne og hjælpe mennesker alle vegne, på enhver måde vi kan.« □

Ældste Christoffel Golden jun.

De Halvfjerds

Jeg har altid næret stor kærlighed til Frelseren. Jeg voksede op med at læse i Bibelen og bede næsten hver dag«, siger ældste Christoffel Golden jun. »Da jeg var 20 år, åbnede min mor døren for missionærerne. Det glemmer jeg aldrig. Vi troede alle på dem og blev døbt.«

Ældste Golden er født den 1. juni 1952 i Johannesburg i Sydafrika som søn af Christoffel og Maria Oosthuizen Golden. Som ung aftjente han sin værnepligt i ni måneder i 1971. Fra 1977 til 1979 tjente han i Johannesburg Mission i Sydafrika. Hans studier ved University of South Africa førte til en eksamen i samfundsvidenskab i 1986 og derefter en højere eksamen i international politik i 1990.

Efter sin mission mødte han Diane Norma Hulbert, som blev hans hustru, og som havde taget eksamen som øjenlæge. Han blev færdig på college, mens hun var på mission i Johannesburg. De blev gift den 12. december 1981 og har nu fire børn i alderen 11 til 17 år.

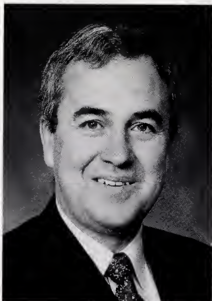
»Vores liv har centreret sig om Herren lige fra første færd«, siger han. »Der hersker ingen tvivl om, at vi glæder os over at kunne støtte Herren, profeten og De Tolv.«

Ældste Golden er en succesrig forretningsmand og har arbejdet i bankverdenen og i medicinalverdenen. Han blev tilbudt at blive forfremmet og at flytte til Paris, men valgte i stedet at blive i Sydafrika. Senere startede han et markedsføringsbureau inden for optik.

I juni 1996 begyndte han at arbejde som områdeleder for Kirkens Uddannelsessystem. »Mange af de unge mennesker her har ikke forældre i Kirken«, siger ældste Golden, som taler både engelsk og afrikaans. »Det er gennem seminar og institut, at vi kan undervise i en evangelisk kultur.«

Ældste Golden, hvis kaldelser omfatter præsident i Unge Mænd, wardsmissionsleder, biskop og stavspræsident, havde tjent som halvfjerdser-områdeautoritet i seks år, inden han blev kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum.

»Jeg har næret kærlighed til Jesus Kristus, lige siden jeg var barn,« siger han. »Denne nye kaldelse er endnu en mulighed for, at jeg kan tjene ham.« □

Ældste Walter F. González

De Halvfjerds

Mormons Bog er årsag til min omvendelse. Jeg elsker den virkelig,« siger ældste Walter F. González.

Han er født den 18. november 1952 og er vokset op i Montevideo i Uruguay. Da han var 12 år, sad han en dag i bussen og læste på noget engelsk, da to missionærer så ham og spurgte: »Kan du tale engelsk?«

Som resultat af denne første kontakt fik den unge Walter Mormons Bog. Seks år efter begyndte han at læse i den; han siger: »Jeg vidste, at den var sand allerede efter at have læst nogle få sider af 1 Nephi.« Hans forældre, Fermin og Victoria González, havde undervist ham i de kristne værdier, hvilket hjalp ham til at genkende det gengivne evangelium og tage det til sig.

Han har studeret jura ved Universidad de la República i Uruguay, samfundsøkonomi ved Universidad de la Fraternidad i Argentina, taget eksamen i virksomhedsledelse ved Instituto CEMLAD og har siden taget bacheloreksamen via brevkursus fra Indiana University i Bloomington i USA.

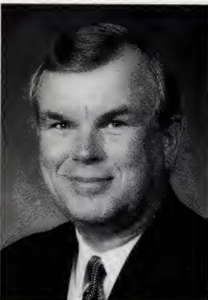
Et år efter sin dåb mødte han sin hustru, Zulma, ved et regionalt ungdomsstævne. De blev gift den 28. februar 1975 i Montevideo og beseglet i templet i Washington D.C. i 1979. De har tre sønner og en datter.

»Jeg elsker at undervise. Jeg elsker at være sammen med eleverne. De holder mig unge,« siger han. Ældste González har arbejdet for Kirkens Uddannelsessystem siden 1975. Hans karriere som lærer og leder har bragt ham og hans familie til Ecuador og Colombia.

Ældste González siger, at efter han er blevet døbt, har Herren velsignet ham med mange ansvar og muligheder for at tjene. I hans første kaldelse for 30 år siden var han rådgiver for den tilsynsførende for GUF. Han har tjent i et biskopråd og som stavspræsident, missionspræsident i Ecuador, regionalrepræsentant og område-informationschef. Han var halvfjerdser-områdeautoritet, da han blev kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum.

»Jeg tror på et afbalanceret liv,« siger ældste González. »Vi må tage os tid til at føle samhørighed med Herren og med ens hustru og børn.« Med hensyn til andre aktiviteter tilføjer han med et smil: »Det er også vigtigt at have tid til sport. Jeg synes særligt godt om fodbold.«

Ældste González underviser konstant medlemmerne i, at man skal »følge profeterne. De vil føre os til Kristus. Den sikreste forsikring af vores åndelige velbefindende er at følge profeten.« □

Ældste Steven E. Snow

De Halvfjerds

Steven E. Snow og hans hustru, Phyllis Squire Snow, vidste, at de ville få en begivenhedsrig sommer. De anede bare ikke hvor begivenhedsrig.

Parret har 30 års bryllupsdag i juni, men de havde ikke tænkt meget over det på grund af deres forberedelser til tre af deres fire børns bryllupper i maj, juli og august.

Og så blev der *virkelig* travlt, da bror Snow ved konferencen blev kaldet til at tjene i De Halvfjerds' Første Kvorum. »Kaldelser til at tjene får vi ikke altid på et belejligt tidspunkt«, siger ældste Snow, »men de er altid et privilegium. Jeg ser frem til at tjene Herren på fuld tid. At vågne om morgenen og vide, at man gør det rigtige, er en vidunderlig fornemmelse.«

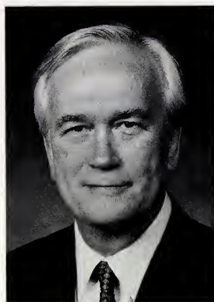
Medlemmer samles uden for en af Konferencecentrets indgange på plaza-niveau.

Ældste Snow er født den 23. november 1949 som søn af Greg E. Snow og Vida Jean Goates Snow og har viet en stor del af sit liv til at tjene. Han har været højrådsmedlem, biskop, stavspræsident, missionspræsident i San Fernando Mission i Californien samt halvfjerdserområdeautoritet i det sydlige Utah. Som ung var han på mission i Tyskland. Der, siger han, fik han sit stærke vidnesbyrd om evangeliet.

Ældste Snow har gennem sin tjeneste udviklet stor kærlighed til mennesker. »Nu hvor vi forbereder os til vores nye opgave, glæder jeg mig til at møde nye mennesker, især dem med en anden baggrund. Min interesse for andre giver mig stor lykke og glæde.«

Hans kærlighed til mennesker blev udviklet, mens han voksede op i St. George i Utah. »Mine bedsteforældre havde en møbelforretning«, siger han, »og når kunderne kom ind, så jeg min bedstefar tale med dem. Han holdt så meget af det, at min bedstemor altid måtte minde ham om, at han var på arbejde.«

Ældste og søster Snow blev gift i templet i St. George og opfostrede deres børn i den nærliggende by Washington i Utah. Han er medejer af advokatfirmaet Snow Nuffer og har arbejdet som offentlig anklager i Washington Amt. Han har bacheloreksamen i regnskab fra Utah State University og en juraeksamen fra Brigham Young University. □

Ældste Keith K. Hilbig

De Halvfjerds

Jeg tror i høj grad på præsident J. Reuben Clarks udtalelse om, at man i Kirken hverken stræber efter eller afslår nogen stilling, og at det ikke betyder noget, hvor man tjener, men hvordan,« siger ældste Keith K. Hilbig, som for nylig blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum. »Det gælder enhver mulighed for at tjene i Kirken.«

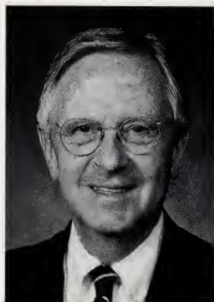
Ældste Hilbigs følelser mht. at tjene i Kirken begyndte at udvikles i hans barndom. Han er født den 13. marts 1942 i Milwaukee i Wisconsin i USA som søn af Karl og Mildred Hilbig. Det eksempel, som hans forældre og andre medlemmer udviste, når de sagde ja til kaldelser, havde afgørende betydning for hans åndelige udvikling. At se dem tjene, mindes han, formede hans holdning til Kirken og åndelige ting.

Ældste Hilbig har været på fuldtidsmission i Den Midttyske Mission. Derefter tog han bacheloreksamen fra Princeton University og juraeksamen fra Duke University. Efter at have arbejdet som advokat ved retten i Los Angeles i Californien oprettede han sit eget firma. I april 1998 blev han international juridisk rådgiver for Kirken. Han har arbejdet i denne egenskab i Det Vesteuropæiske Område og Det Centraleuropæiske Område.

Han giftede sig med Susan Rae Logie i templet i Salt Lake City den 1. juni 1967. De har seks børn og otte børnebørn. Ældste Hilbig siger om sin hustrus indflydelse: »Hun har været et vidunderligt eksempel for mig mht. studium af skrifterne og anvendelsen deraf. Jeg betragter hende og lærer.«

Inden ældste Hilbig blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum, blev han kaldet som områdeautoritet i 1995 og som halvfjerdser-områdeautoritet i 1997. Han har endvidere tjent som lærer i Søndagsskolen, præsident for Unge Mænd, ældsternes kvorumspræsident, biskop, stavspræsident og missionspræsident i Missionen i Zürich.

»Jeg har et vidnesbyrd om Frelserens guddommelighed og imponeres mere og mere over genoprettelsen og det arbejde, som udføres ved hjælp af Ånden i dag,« siger ældste Hilbig. »Det er vidunderligt at se *tilbage* på, hvor meget der er nået, og at se *frem* og tænke over, hvor meget der endnu skal ske. Dette er en vidunderlig tid at leve i og bidrage til.« □

Ældste Robert F. Orton

De Halvfjerds

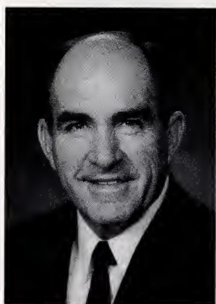
Jeg kan ikke huske noget tidspunkt i mit liv, hvor jeg ikke har vidst, at Gud lever«, siger ældste Robert F. Orton fra Salt Lake City. Dette vidnesbyrd er blevet styrket gennem mange års studium af skrifterne – hvoraf en stor del er foregået om natten, når han ikke har kunnet sove. »Når jeg vågner, studerer jeg skrifterne i stedet for bare at ligge og kigge«, siger han. Han føler, at dette intense, personlige studium vil være til gavn for ham i hans nye kaldelse til De Halvfjerds' Andet Kvorum.

Ældste Orton er født den 24. august 1936 som søn af H. Frank og Gwen Riggs Orton, og han voksede op i Panguitch i Utah. Hans forældre var blevet gift i templet, men ikke længe derefter blev hans far mindre aktiv i Kirken. Det var først, da den unge Robert var 12 år gammel, at hans far besluttede sig for at blive fuldt aktiv igen. »Det skete efter mange års håb og bønner,« siger ældste Orton. »Han havde altid været en god far, men nu var der ro og tryghed i vores hjem på grund af det åndelige forhold, der fandtes mellem min far og resten af vores familie.«

Ældste Ortons mormor, Mildred Riggs, har også haft stor indflydelse på hans liv. Hun boede sammen med familien, efter at hendes mand døde. Hun var et eksempel på personlig retskaffenhed og selvdisciplin; hun læste trofast i skrifterne hver dag og valgte at tage på mission, da hun var sidst i tresserne. »Da tiden kom, hvor jeg skulle overveje, om jeg skulle på mission, begyndte jeg at tænke på min mormor og det menneske, hun havde været,« mindes ældste Orton. »Til sidst sagde jeg til mig selv: *Hvis bedstemor Riggs kan gøre det, kan du også, og du bør gøre det.*« Ældste Orton tjente i Den Franske Mission, hvilket var en oplevelse, der gav ham større kærlighed til det gengivne evangelium.

Ældste Orton har taget bacheloreksamen fra Brigham Young University og juraeksamen fra University of Utah. Den 13. juni 1963 giftede han sig med Joy Dahlberg i templet i Salt Lake City, og de har seks børn og ni børnebørn.

Ældste Ortons talrige kaldelser tæller bl.a. biskop, rådgiver i et stavspræsidentskab samt missionspræsident. □

Ældste Wayne S. Peterson

De Halvfjerds

En kornet førte til en af ældste Wayne S. Petersons første åndelige oplevelser. Han lærte at spille på instrumentet som teenager, da han boede i Roy i Utah. Han var medlem af drengekoret Ogden Utah Boys' Choir and Trumpet Choir, som blev inviteret til at optræde ved Kiwanis internationale kongres i Atlantic City i New Jersey. På turen østpå fik drengene også lejlighed til at se den hellige lund og Cumorah-højen ved Palmyra i New York.

»Det var et af de afgørende tidspunkter i mit liv,« erindrer ældste Peterson. »Den Ånd, som jeg følte dér, visheden om, hvad der var sket der, trængte dybt ind i mit hjerte.«

Dette personlige vidnesbyrd er forblevet hos ældste Peterson i hans tjeneste livet igennem. Han har været missionær i Australien, biskop to gange, højrådsmedlem to gange, stavspræsident, missionspræsident i Oakland Missionen i Californien og regionalrepræsentant. Han havde været halvfjerdserområdeautoritet siden 1995 i det nordlige Utah, da han blev kaldet som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

Ældste Peterson er født i Roy den 6. oktober 1939 som søn af Rulon og Naomi Skeen Peterson. Han og hans hustru gennem 39 år, Joan Jensen Peterson, har opfostret seks børn, hvilket har været en rig og udbytterig oplevelse. Et år efter at han og søster Peterson blev gift i templet i Logan i Utah, blev deres første barn, Linda, født med en misdannelse af rygraden. Dette modnede hurtigt parret. Deres tro voksede, når de så bønner blive besvaret og små mirakler ske i deres datters liv. Linda har været på mission, undervist på Missionærskolen og taget eksamen fra Brigham Young University, er blevet gift i templet og har to børn.

Ældste Peterson har taget bacheloreksamen og en embedseksamen i virksomhedsledelse ved Utah State University, hvor han var formand for de studerendes råd. Professionelt har han arbejdet som byggeentreprenør i Salt Lake City. □

Ældste R. Conrad Schultz

De Halvfjerds

Ældste R. Conrad Schultz har lige siden sine drengeår holdt af at spille basketball, så det overraskede alle – også ham selv – da han det sidste år på high school forlod sit hold. »Jeg vidste ikke på det tidspunkt, hvorfor jeg skulle holde op,« siger han. »Men det ved jeg nu.«

Dagen efter at han havde forladt skolens hold, opfordrede en kammerat ham til at spille på holdet i hans ward. Selv om den unge Conrad ikke var medlem af Kirken på dette tidspunkt, sagde han ja, og han hjalp med at få sit hold med i Kirkens turnering i Salt Lake City. De blev placeret blandt de bedste hold i turneringen, og derefter kunne holdets spillere være med til en middag, hvor taleren var præsident Joseph Fielding Smith, som var medlem af De Tolv Apostles Kvorum.

»Da jeg kom hjem fra turneringen, ønskede jeg at få mere at vide om Kirken«, siger ældste Schultz. »Så jeg blev jeg undervist af missionærerne.« Da han fastede og bad, fik han et stærkt vidnesbyrd om, at Joseph Smith var en profet, og at Mormons Bog er Guds ord. Han blev døbt kort tid derefter, i 1956. To år efter, i juni 1958, tog han på mission i Gulf States Mission.

Ældste Schultz er født i North Bend i Oregon i USA, den 11. marts 1938 og er søn af Ralph Conrad Schultz og Dorothy Bushong Schultz. Han har boet i sin hjemstat i størstedelen af sit liv. Har tog sin bachelorgrad og doktorgrad i jura fra University of Oregon og har arbejdet som advokat hele sin karriere. I juni 1961 giftede han sig med Carolyn Lake i templet i Salt Lake City, og de har fire børn og otte børnebørn. Han og hans familie nyder at tage på campingture, fiske og gå til sportsbegivenheder sammen. »Jeg kan slet ikke beskrive, hvor vigtig sammenhold i familien er,« siger han. »Det er meget vigtigt i vores liv.«

Inden ældste Schultz blev kaldet til De Halvfjerds' Andet Kvorum, har han været biskop, stavspræsident og missionspræsident i Denver South Mission i Colorado. »Missionering er det vigtigste i mit liv,« siger han. »Det er så vigtigt for mig på grund af, hvordan det har været en velsignelse for mig selv.« □

Ældste Robert R. Steuer

De Halvfjerds

Ældste Robert R. Steuer husker, at medlemmerne var »så venlige og hensynsfulde«, da han blev medlem af Kirken som niårig. På grund af venner i nabolagets gode eksempel begyndte han at komme i Primary og blev præsenteret for evangeliet. Han lærte i en tidlig alder førstehånds, hvor vigtigt det er at være venner med og være venlig mod andre.

Da Robert var 14 år, lærte han igen ved andres eksempel, at det er nødvendigt at nære »ægte kærlighed og omsorg til sine medmennesker.« Han husker en hjemmelærerkammerat, en mand i firserne, som var et vidunderligt eksempel for ham. »Hans opfattelse af hjemmeundervisning,« siger ældste Steuer, »var at male enkens veranda og hus.«

Han er født den 6. december 1943 i Milwaukee i Wisconsin, USA, og er søn af Hulda Hanel og Fritz Steuer. Robert tilbragte sin ungdom i Salt Lake City i Utah og i Las Vegas i Nevada. Han tog bacheloreksamen og lægeeksamen fra University of Minnesota. Efter sin uddannelse arbejdede han som læge, fortsatte sin medicinske forskning og blev med tiden patolog. Han er grundlægger af og formand for en patologisk virksomhed.

Ældste Steuer siger med baggrund i sin erfaring inden for medicin, »at Ånden giver inspiration, ikke kun i religiøs henseende, men også i verdslig henseende.« Han siger, at det har været spændende at se Herrens hånd inden for medicinforskning.

Ældste Steuer og hans hustru, Margaret Black, fra Ogden i Utah, blev gift den 21. juni 1971 i templet i Logan i Utah. De bor i Pleasant View i Utah og har fem børn og fem børnebørn. Hans hustru og børn »har været en stor styrke for mig,« siger han.

Hans kaldelser i Kirken omfatter bl.a. biskop, stavens missionspræsident og missionspræsident i São Paulo Nordlige Mission i Brasilien.

Ældste Steuer siger, at erfaringerne i livet har lært ham, at der er mange tidspunkter i vores liv, hvor »vi ganske stille får inspiration.« Som nyt medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum opmuntrer han medlemmerne til at »finde disse stille stunder i vores hjem og tænke over hvert familiemedlems behov.« □

Ældste H. Ross Workman

De Halvfjerds

H. Ross Workman var som 19-årig forlovet og havde ikke planer om at tage på fuldtidsmission. Så en søndag morgen kom hans stavspræsident hen til ham og sagde: »Jeg er blevet inspireret til at kalde dig til at tage på mission. Tager du af sted?« Den unge Ross blev overrumplet, men følte Helligånden bekræfte det og sagde: »Ja.« Da han fortalte det til sin forlovede, den pige han var gået ud sammen med i gymnasietiden og var blevet forlovet med på dimissionsdagen, græd hun, men gik med til at støtte ham og udsætte deres bryllup.

De forpligtelser, der blev indgået den dag, var et vendepunkt i hans liv. Han er født den 31. december 1940 i Salt Lake City og er søn af Harley og Lucille Ramsey Workman. Efter sin mission i sydstaterne giftede han sig med Katherine Evelyn Meyers, hans forlovede fra gymnasiet, i templet i Logan i Utah. De har fire børn og syv børnebørn. Han har taget eksamener i kemi og jura fra University of Utah og har arbejdet som advokat inden for patentbeskyttelse i over 28 år. I sine kaldelser i Kirken har han arbejdet sammen med de unge i mange år og har tjent i flere biskopråd, som højrådsmedlem og som biskop. Han var missionspræsident i Honolulu Mission på Hawaii, da han blev kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum.

Ældste Workman giver den lederuddannelse, som han fik som medlem af biskoprådet i et ward for studerende, æren for at have »givet mig en vision af dette værk.« Han ser tilbage på sin tjeneste som biskop som en af sit livs største oplevelser. Blandt de succeser, som han så som missionspræsident, var den fantastiske vækst i missionærernes tro og etableringen af Kirken på Juleøen i Kiribati, hvor grenen er vokset og nu har over 114 medlemmer.

»Jeg ved, at Gud taler til mennesket gennem Helligåndens vejledning,« vidner ældste Workman. »Herren har støttet mig hele mit liv. Jeg er blevet klar over, at Jesus Kristus lever, og at han er min Frelser. Jeg nærer stor taknemmelighed for ham. Han er den levende Kristus.« □

Konferencegæster krydser North Temple Street mellem Konferencecentret og Tempelpladsen.

Panorama fra State Street, **af Al Rounds**

Dette vidvinkelbillede af det gamle Salt Lake City er i virkeligheden et billede af historien. Til højre ses krydset mellem South Temple og State Street, som det så ud sidst i 1850'erne, hvor den første Eagle Gate (ørneporten) udgjorde en bue hen over State Street. Beehive House på hjørnet blev oprindeligt bygget af præsident Brigham Young i 1850'erne og vises, som det så ud i 1890'erne sammen med nabohuset Lion House. Templet i Salt Lake City, en gade mod vest, blev indviet i 1893.

Billeder fra generalkonferencen: Kirkens ledere, Tabernakelkoret og forsamlingen står op for at synge (forrest); Konferencecentret (herover) en tidlig morgen før et møde, set fra pladsen foran templet i Salt Lake City.

BERETNING FRA APRILKONFERENCEN 2001
DEN 31. MARTS OG 1. APRIL 2001

DANISH
4 02219 87110 3